

Світлана БУКАТЧУК

ХАЙ ВІЧНО ГОРИТЬ ВОГОНЬ ПРАВДИ

“Писаний Камінь”

Косів
2017

ББК 84.4 (УКР6)

Б 90

**Щось душу тривожить,
А ворог радіє.
Рука моя пише,
Та серденько мліє**

Букатчук С.Б.

Б 90 Хай вічно горить вогонь правди. Букатчук – Косів: Писаний Камінь, 2017 – 244 с.

Ця книга побачила світ надто рано, адже в мої плани не входило ще її видавати. Тому, що не все, що я планувала встигла в ній написати. Я зробила так по проханню людей які читали мої вірші і запропонували видати свою книжку, щоб її прочитали також зацікавлені в цьому люди. Моя мета цих віршів в тому щоб поділитися з іншими не байдужими до мене людьми, своїм життям та життям інших людей. Всі вірші це життєві історії. Вони написані із реальних подій долі та життя людей. Вигаданого нічого не має, це не фантазія, а свого роду спогади та події які дізнавшись, не залишать нікого байдужим до цієї історії, а чи героя якого в ній описано. Кожен має свою думку на рахунок цього чи іншого вірша, та все таки його мораль одна. Мої вірші більшість написані по об'єму великими, оскільки щоб описати ту чи іншу ситуацію знадобиться чи мало деталей щоб правильно її зрозуміти, та правильно прийняти. Всім бажаю приємного читання та хороших думок на рахунок мого бачення та деяких історій які хотіла донести вам за допомогою віршів. Це свого роду таке спілкування, мені легше свої погляди, думки, емоції передати вам віршами. Тож якщо ви їх розумієте і вам захочеться дізнатись ще більше цікавого з мого життя та з життя інших людей, чекайте на наступну книгу в якій я все детальніше розкажу про себе та напишу ще більше цікавих віршів! Всім приємного читання, хороших вражень, та гарного настрою!

ББК 84.4 (УКР6)

© С.Б. Букатчук, 2017

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2017

ТАЛАНТ ЦЕ ДАР ВІД БОГА

Хто знає що таке талант
Це дар самого Бога,
Буває інколи людина
Відказується того.

Та це тому що простим людям
Легше у світі жити,
А обдарованим одне лише
Щось думати й творити.

І ти живеш не в цьому світі
Це можна й так сказати,
Приходиться по своєму
Навколо все сприймати.

І одностудців знайти важко
Щоб тему обсудити,
Бо хто захоче у світі твоїм
З тобою говорити.

Легше комусь і посміятись
Та що тоді робити,
Коли не дано комусь того
Таланту щоб творити.

Рідко тебе хтось зрозуміє
Ти ж нетакий як більшість,
Та такі люди слід лишають
Коли ідуть у вічність.

А зараз коротко я скажу
Як я це зрозуміла,
Як я оцей, талант до себе
Заледве підпустила.

Прийшов до мене вік уперше
В дитинстві це ще було,
Та я цього не зрозуміла
Швидесенько забула.

Коли прийшов талант у друге
Бідою це назвала,
Всіма своїми силами
Від себе проганяла.

Це важко коли уночі
Так хочеться поспати,
На твої гадці якісь вірші,
Їх треба лиш писати.

Тоді я кручуся і злюся
Як би я на якійсь муці,
Голову суну під подушку
Та віршики у думці.

А рано так хотілось спати
Як би всю ніч гуляла,
Як би я знала що це муза
Тоді була б писала.

І знов с талантом попрощалась
Так сумно в цей раз стало,
І біди якісь навалились
Й хворіти я почала.

Пройшли роки життя триває
Та лихо не минає,
Й прийшов талант тоді утретє
Я двері відчиняю.

Впустила голову донизу
Низесенько вклонилась,
Цей раз таланту своєму
Навіки підкорилась.

Як нехтувала інколи
Його я утрачала,
Сумно ставало на душі
Прощання я благала.

З талантом легше мені жити
Образи відпустила,
В цім світі я себе знайшла
Мені так пощастило.

Слова мої це моя зброя
Я вчасно застосую,
Ховається хай тепер ворог
Якщо я щось почую.

13.04.2017

МОЇ БАТЬКИ

За все в житті я вдячна батькам. Адже вони виростили мене виховали, вклавши в мене частинку своєї душі та життя. Та теплота і любов яку я відчувала з дитинства, гріє мене і до цих пір. Все життя вони прожили разом, підтримували один одного. Я називаю це щастям. І пишаюся тим, що провела дитинство в щасливій сім'ї. Присвячуючи їм свого вірша я писала його з сльозами на обличчі, щось розчулювало мою душу. Адже не проста я дитина, з сильним життєвим характером і завжди роблю так як вважаю це за необхідне. Це не є не послух, це просто є мій стиль життя. Навіть коли я у чомусь помилялася, я не маю кого звинувачувати, адже я хотіла цього сама. По життю я не забуду слова свого татка: «Я вірю в тебе, і завжди в тобі впевнений!» Я обіцяю вам що ніколи у житті я вас не підведу. Ви моя надія, розрада і моя радість, я дякую вам за все те що ви для мене зробили, вибачте за біль яку я вам принесла, ще не знаючи справжнього жорстокого життя. Надалі я буду старатися все виправити, хочу бачити в ваших очах тільки радість, хай смутку і болі не буде місця у ваших душах і серцях. Я задоволена що за життя встигла Вам сказати ці щирі слова подяки на весь світ.

Сьогодні я присвячую Вам свого невеличкого вірша в якому не все це сказано.

В ІМ'Я БАТЬКІВ

Я шукаю тих слів і їх важко знайти
Бо багато вам маю сказати,
Дорогі, Ви, мої і рідненькі батьки
Наймиліші мої татку й мати.
Перед вами сьогодні я низько вклонюсь
І подяки слова скажу щирі,
За життя це, що ви подарили мені
Й за підтримку у світі цім милім.
Куди б я не блукала по білому світі
Завжди тягне до рідного дому,
Бо лиш там є початок й немає кінця
Безмежному щастячку мому.
До Вас йду як колись по стежині ось цій
Хоч багато чого помінялось,
Але рідна земля і ріднесенький дім
Все ж так ще для мене зосталось.
Біля хати старої стежки заросли
Де колись з діворою я гралась
Тільки в пам'яті сміх і щасливе дитинство
Як відлуння отут залишилось.
Я присяду тихесенько в оцій тишині
І згадаю про своє минуле,
Лиш гарячі сльозинки біжать по щоці
Як же добре в дитинстві тім було.
А тепер тут щасливі літають пташки
В годівничці де я їх кормила,
Не впізнають напевне мене вже вони
Роки прожиті всіх нас змінили.
Полетіли й пташки у далекі світи
Й їх життя так самісько змінилось,
Та ніщо не спинити на нашій землі
Життя колесо вже покрутилось.
Та незмінним є те, що мене ждуть батьки
Я вже тут біля їхньої хати,

І коли б не прийшла в любий час дня і ночі
Вони раді мене привітати.
Зайду в хату і гляну пишаюся ними
Які були й такими zostались,
Може зморщечок просто побільшало трішки
За те й мудрості більше додалось.
Це так добре коли ще живуть батьки мої
Дитям завжди себе почуваю,
Хоч насправді дістало життя це доросле
І сама я вже теж діток маю.
Я за вас рідні щиро му Бога молити
Щоб жили Ви ще довгії роки,
І я зможу до Вас як колись приходити
Тоді знайде душа моя спокій.
Я вам дякую рідні за щирість до мене
За ніжність, добро, тепло й ласку,
Подаровану Вами в житті цім одним
Дитинства чарівную казку.
Пробачте за мій своєрідний характер
Й те, що є не проста я дитина,
За прожите життя я й тепер не жалію
Й за помилки які наробила.
Важка доленька моя напевне від того,
Що я сильна в житті народилась,
Випробувань з неба занадто багато
Та радію, що я не зломилась.
Я це знаю Вам з боку теж боляче дуже
Дивитись на мої страждання,
Я вам обіцяю так більше не буду
З життям гратись це є покарання.
А впевненість в собі мене не підводить
Всі біди сама я задавлю,
В житті я взлечу тверде маю підґрунтя
І прізвище Ваше прославлю.

16.03.2016

ПОДЯКА БАТЬКАМ

Мені батьки життя подарували
І тішилися мною день у день,
Як станеться в майбутньому не знали
Подяку зараз шлю вам із пісень.

ПРИСПІВ

Я дякую батьки вам за життя,
Що молоді роки ви витрачали,
Колишучи своє мале дитя
У Бога щастя для мене благали.
За щирість я вам дякую батьки
Ще й подаровану дитинства казку
Не спинно так біжать чомусь роки
Та досі відчуваю тепло й ласку.

II. Голубила матуся і ласкала
Батько підставить сильніше плече
Біди і горя з вами я не знала
Тому сльоза лиш радості тече.

(Приспів)

III. Сьогодні вдячна вам я за усе
Хоч щастя назавжди поряд зі мною
Його як подих вітру принесе
Впущу його впізнавши й зміну долю.

14.07.2017

ДОДОМУ Я ПОВЕРНУСЯ ЗАВЖДИ

I. Пішла в далекі я світи незнання
Де все навколо не відоме і чуже,
Я долі підкорилася зарання
І на цій відстані мене щось береже.

ПРИСПІВ

А хата кличе, просить як жива
І кличе серденько мене до свого дому,
Моя колиска там і спогадів краса
Ждучи батьки не відчувають втому.
В житті ніколи не забуду отчий дім
Пройду крізь повінь, бурі, снігопади
Рідні Карпати залягли так до душі
У них завжди прийду спитать поради.

II. Де б не блукала, а навколо пустота
Бо жити важко у чужому краю,
А моя мрія хоч у гості приходить
У рідну хату, й погуляти в гаю.

(Приспів)

III. І прошу я батьків своїх завжди
Щоб не продали рідне це гніздечко,
В Карпати я повернуся завжди
Бо кличе враз назад мене сердечко.

16.05.2017

МОЯ БАБУСЯ

Ще одна людина, про яку я хочу написати, душа якої зараз в небесах. Вклала великий духовний внесок в моє майбутнє – це моя бабуся. Сьогодні я пишаюся нею, її сильним, бойовим характером, силою волі адже вона пройшла не легкий шлях земного життя. Ці слова мудрості які дивували мене з дитинства залишилися в моїй пам'яті сьогодні. Тоді я не так розуміла сказані її слова, але проживши я зрозуміла все. Як же я б хотіла щоб хоч на деякий час вона повернулася і ми б мали про, що з нею поговорити. Але нажаль час не повернути. За те у мене залишилась цікава життєва розповідь бабусі, яку я написала ще при її житті. Розповідаючи про щось важливе бабуся ніби переживала все заново. Її емоції та сльози я пам'ятаю й до сьогодні, ніби ми вчора з нею говорили і вона мені це все розповідала. Це напевне від тої щирості і правильного ставлення до життя.

І зараз я трішечки про це напишу.

СПОГАДИ МОЄЇ БАБУСІ ОЛЕНИ, ПРО ВЕЛИКУ ВІТЧИЗНЯНУ ВІЙНУ

Шановні, читачі! Я ділюся своєю життєвою, та болючою для мене розповіддю з своєю внучкою Світланою. Народилась я на Україні, в селі Кобаки, Косівського р-ну. Коли відбулася Друга Світова війна мені було 16 років. Починалося молоде життя, тільки й жити, а мені здалося воно для мене закінчилося.

У двері батьківського будинку постукали есесовці і сказали: «Беріть необхідні речі та ідіть з нами!». Я йти не хотіла, серце країлось на двоє, адже тут залишалася моя мати і двоє маленьких братиків, але вибору не було вони насильно виштовхали мене за двері. Мати як це

побачила підбігла до дверей почала плакати і кричати, і я побачила як вона впала на землю. Не знаючи чи жива, а чи померла я вимушено пішла від хати, бо назад мене вже ніхто не відпускав. Забрали мене до Косова, а звідти поїздом через Закарпаття везли нас всіх до Німеччини. Важко їхали поїздами тиняючись з місця на місце, так і приїхали до Німеччини. А там нас помістили в лагерь – це будинок де всередині багато ліжок, а огорожа була густо обвита колючою дроттю, щоб ніхто звідти не втік. Привезли нас сюди надвечір, постелі були не готові, навколо страшний бруд, бігали щурі, і ми просто висиділи до ранку під стріхою, щоб не змокнути під дощем, а рано нас перевезли до іншого лагерь.

Тут нас годували дуже погано, тільки так щоб з голоду не померли. Приносили нам суп, на дні пару пшонинок, а юшка зготовлена з води і крові домашньої худоби. Кров у гарячій супі плавала згустками, їсти не хотілося, воно не було смачне, але їли всі бо голод не могли витримати.

Ось так ми сиділи тут місяцями і кому пощастило заберуть звідси, а кому ні то довго тут тримали. Я просиділа в лагерь більше місяця і взяла мене до себе старенька жінка звали її Юзефа Фукс, жила вона у селі Ціркніцберк, район Санкштефан, область Грац. Відтоді тут стало і моє місце проживання. Вона мала свій будинок, сад і поле, і я в усьому їй допомагала. Жили ми дві нібито добре, але в серці дуже боліло, бо не знала як справи дома, чи живе ще моя мати, як мої братики, адже звістки від них не було ніякої. А перед очима завжди стояла та болюча картина, як зімліла і впала до землі, моя мати, плачучи за мною.

А ще пригадую спимо...година п'ята ранку, а на дворі вже повним ходом іде війна...чути постріли гармат.

Та куди вже тут спати?! Встаю бувало з ліжка вбігаю на подвір'я і ховаюсь під стару велику грушу, молюся до Бога щоб живою залишилась. А днями літаки скидають бомби на поля і ліси, а осколки свищують по селах, тисячі людей гинули на очах. Отак і було як якого дня то гамірно, а то спокійніше. І проходили так на чужині мої молоді роки. Прийшла весна 1945, прикрі часи проходили до кінця і 9 травня 1945 р. оголосили день перемоги, всі зраділи адже нас повинні були відпустити додому.

Так ми попрощалися з Юзефою, вона звикла до мене і теж дуже за мною плакала, адже ми з нею провели разом дуже важкі роки, вона просила мене не їхати на Україну, що лишає мені все тільки щоб я з нею залишилася. Але рідні то є рідні і я все таки зібралась і поїхала додому.

Ми знову потрапили в лагіря і тут сиділи місяцями, адже після війни всі дороги були перебиті і скільки дороги зроблять стільки й ми проїздимо вперед. Як наступала ніч спали всі рядами на підлогах у вагоні. Було страшно адже кожної ночі на нас нападали били і забивали наші речі, які ми везли з Німеччини, адже в Україні були післявоєнні часи, голод.

Приїхала я додому аж восени, радісна така, тут і рідний дім побачила, біжу до нього, а моя сусідка картоплю копає. Я питаю в неї: «Як мої?!». А вона каже: «Є дома...». Я побачила як з хати вибігли мої братики, вони бігли мені на зустріч, один швидше другого. Як прибігли до мене впали до моїх ніг почали плакати і цілувати мої руки. Ми пішли далі дуже швидко, адже я хотіла бачити свою маму, але відкривши двері у хаті була глуха тиша, а на підлозі була велика пляма крові, братики заплакали і сказали: «Мами не має в живих її розстріляли...», і я гірко заплакала.

Я подивилась на свою прабабусю і знову хотіла її дещо спитати, що мене зацікавило, але побачила як по її зморшкуватому обличчі покотилися великі сльози. Я зрозуміла, що з тяжким болем в серці і з сльозами на очах вона згадує такі важкі прожиті хвилини, і немов переживає їх заново.

Крізь сльози вона звернулася до мене і сказала:

– «Хай Бог оберігає вас діти від таких тяжких часів і бід назавжди!»

Як жаль, що бабуся мене вже сьогодні не почує. Хоч посмертно та я все ж таки присвятила їй кілька віршиків.

09.05.2010

БАБЧИНА КАЛИНА

На нашім подвір'ї Розцвіла калина,
Її посадила Бабця моя мила
Не знала бабуса і не знали люди,
Символом Вкраїни що калина буде.
То часи радянські панували всюди,
«Союз нерушимих» гімн співали люди.
У нас відібрали все, що було краще,
Бо «москаль» тут правив на земельці нашій.
Та про це не буду скажу про калину,
Щороку коріння земля їй вкріпила.
Взялася за землю і ні град, ні вітер
Не ламав ніколи її гарні віти.
Зацвіла весною своїм білим цвітом,
Гралися під нею ми маленькі діти.
А як осінь пізня до нас завітала,
Грона червоненькі калина нам дала.
Та роки минали минали неспинно,
Бабця постаріла сіла під калину.
Пишається нею сльози витирає,
І у голос тихо собі промовляє:
«Я вже стара стала войну пережила,
Я за Україну німцям відслужила.
Тепер я рідненьку свою топчу землю,
І знаю, що все це було не даремно.
Бо холод і голод важко пережити,
Своїх рідних просто в бідах хоронити.
Часи нелегкії для Вкраїни були,
Ми патріотично все це перебули.
А вам любі діти, хай Бог помагає
Ні біди, ні горя більш людство не знає.
Ви мої рідненькі бережіть калину,
Гляньте і згадайте Бабцю Олену.»

30.11.2015

СПОГАДИ ПРО БАБУСЮ

Бабусенько рідна, бабусенько мила
Це пише онучка зі свого каяття,
Прийшла страшна сила вас з світу забрала
І з нашого також земного життя.
Я згадую мить що разом проводили.
Й той час як усі ми щасливі були
Ви нас від маленьких жити учили
Від бід і хвороб ви всіх нас берегли.
Як сумно мені десь на серденьку було
До вас я прийду і розкажу усе
Пораду ви завжди чудову давали
Як вітер хмаринки ту біль рознесе.
Ви вчили нас жити і мудро повчали
Хоча я тоді не зважала на це,
Думала я, що теж дуже розумна
Проживши життя здагадалась про все.
Коли не слухняна я була маленька
І легко сприймала важке життя
Те сказане вами мудреє слово
Доводить мене ще й тепер в каяття.
Лунало це так: «За крихтину хлібини
Ту подану кимось ти хліб весь віддай!
Якщо щось в житті тобі не віддали
Спокійно ти спи і на це не зважай.
Не осуждай життя чиєсь не знавши,
У собі будь завжди упевнена ти!
Як би не йшла по життєвій стежині,
Завжди знайди шлях до своєї мети...»
Оте щире сказане мудреє слово
Й сьогодні збувається в моїм житті
Як хочеться з вами й сьогодні зустрітись
Не сказане, чути, що було на меті
Та жаль я у снах вас тепер тільки бачу

І звідти підказку ви можете дати,
Та тільки нажаль я не можу сьогодні
Як раніше від щирого серця обняти.
Прийду на могилу і там помолюся
І в тій самоті я розкажу все вам,
Тихенько заплачу і в небо дивлюся
І думаю як же сьогодні вам там.
Як жаль, що не можу вас сьогодні вернути
Допоки живу ви у вічній хвалі,
Хоч вас вже нема, й я не можу торкнутись
Но в пам'яті моїй ви завжди живі.

14.03.2017

МОЯ БАБУСЯ

I. Коли маленькою не слухною була
То покровителя я свого мала,
Бабусенька голубила мене
Як ангела в усьому вихваляла.

ПРИСПІВ

Моя, бабусенько, рідненька й дорога
Всім серцем вас люблю і поважаю,
Те ласкаве і щире почуття
Я не один раз у житті своїм згадаю.
В мою колиску заплели ви сивину
Любов у душу ви мою уклали,
Мудрості шлях уклали в життя
Й не зламний дух мені подарували.

II. «Яка красуня в мене вироста
Тобі, я би життя своє віддала,
Душі нечаю радості в тобі» -
Бабуся завжди так мені казала

(Приспів)

III. Міцно її обійму й посміхнусь
І щирі сльози радості побачу
За тебе каже: «Сонечко молюсь,
Хай Бог в житті дарує тобі вдачу!»

09.07.2017

ГУЦУЛЬЩИНА

Гуцульщина – мій рідний край де я народилась і живу. Це частинка України, невеличкий регіон розташований в мальовничих Карпатах, покритий зеленими лісами, оповитий синіми хмарами. Високі гори і стрімкі потоки, не земна краса гуцульського краю. Гуцульщина має багатовікову історію. Гуцули поселилися на найвищій місцевості Українських Карпат. Гуцулами називають гірських українців які проживають на Гуцульщині. Звідки походять ці назви «Гуцули», «Гуцульщина» поки, що точно ще не встановлено. Але, щоб про нас не казали ми є люди в яких своя культура, свій діалект, свої звичаї та традиції, в кожного свої погляди на життя. А також ми найдовше зберігали до християнські вірування, які міцніше увійшли в колядки, миланкування, вертепи, щедрівки, обрядові діїства сімейним фольклором. На Гуцульщині фольклор - це своєрідна пам'ятка минушини, він живе і розростається, є фактом повсякденного життя горян. З давніх давен наші гуцули ті які мали таланти складали співанки. Багато авторів померло і гуцульські співанки залишилися народними.

За змістом співанки бувають чи коротенькі, а чи надто великі. Також вони бувають веселі, жартівливі, сумні, та з своїм гумором. В основному вони склалися з правди і з життя людей та оспівуються на всіх храмах (забавах).

У історії Гуцульщини розкрито духовний світ гуцулів і їхнє своєрідне ставлення до життя. Гуцули в своїй більшості - благородні, чесні і справедливі люди. Гроші і багатство не завжди займає в нашому житті першорядне значення. Гуцули не зважаючи на всякі круговерті

історії, зберегли свою християнську віру, неповторну мову, звичаї, традиції дбайливо передаючи їх у спадок своїм нащадкам. Чарівні гори, зелені ліси, квітучі полонини милує людське око.

Іноді є, що люди які тут навіть не бували ні разу розуміють наш діалект наче від давно знає, що саме ті слова означають. Я думаю, що ці люди десь в минулому мали когось з родичів гуцулів адже це також є в генах. Проста людина без гуцульського роду не може розуміти нас, не словами, а в загальному не можуть розуміти ні традицій, ні звичаїв їм може здаватись це надто дивним або навіть і диким. Та поміж це все я буду зацікавлювати інших своїми розповідями та співанками які є такими цікавими, вони відрізняються своїм оригінальним стилем їх складання та своїм виконанням адже не кожен може їх так як слід проспівати. Щоб правильно виконати співанку потрібно її ще правильно почути, а це можливо тільки від корінного гуцула або гуцулочки які дивовижно поринають слухача в історію виконану довгими роками і проспівану кількома хвилинами. Якщо просто зацікавитись нашими традиціями можна зрозуміти наскільки все є правильним але і водночас дивним, та чим більше вивчаєш тим більше розумієш, що це мов інший світ, тут свої закони і свої правила. Гуцули сприймають і людей також по-різному, вони є прямими тобто якщо ви їм сподобались то у вас буде можливість дізнатись багато чого ще вам не відомого, якщо ж ні вони всю свою думку про вас скажуть відразу ж вам. Це є правильний народ і брехня їм не властива, хіба, що іноді як і в інших селах бувають винятки які в своїх інтересах можуть говорити не правду. З давніх розказів моїх бабусь і дідусів можна зрозуміти, що в даний час справжніх гуцулів майже не

залишилося, вони ніби є але вже не ті, що були раніше. Я розумію, що їх стає і надалі дедалі менше. Чим більше їх звідси виїжджає назад вони вже повертаються зовсім іншими, або залишаються жити там, а до нас приїжджають у гості, назавжди забуваючи те ким вони є насправді. Багато хто з них замість того щоб цим гордитись натомість просто соромиться і старається стати таким як більшість, тобто забути свій діалект, та вчитись правильної української мови вважаючи, що так буде краще. Та вони не розуміють, що цим просто соромляться себе, і назавжди заховують вже майже вимираючий рід Гуцулів, який завжди славився своєю історією.

Я пишаюся тим, що народилася і живу в Гуцульському краю, у дивовижних горах Карпатах. Я люблю свій рідний край. І надалі буду його прославляти в своїх віршах, співанках, піснях використовуючи наш гуцульський діалект, який властиво не кожному зрозуміти.

ГУЦУЛОЧКА – МАТИ

Народила мене в горах
Гуцулочка – мати
Вона мені найдорожча
І гори Карпати.
І вид тогди про гуцулки
Співанки співаю,
Нема кращих нас на світі
Єк в гуцульськім краю.
Всю роботу ми поробим
Все ся получає,
Та багато хто від цього
На нас зависть має.
Але ми гуцулки вперті
Свого доб'ємося,
Добре слово чи погане
Ми не боїмося.
То вгодити всім не годен
Знайте про це люди,
Ми співаєм і гуляєм
Там буде як буде.
Бо ми собі твердо знаєм
Шо маєм робити,
Шо би файно і достойно
Вік нам цей прожити.
А ще зробим все для того
Щоб край розвивався
І гуцульський рід завзятий
Далі продовжався.
Щоби діти наші милі
Не цурались цього
Гуцулочка моя мати
І я з роду його.

ГУЦУЛЬСЬКИЙ КРАЙ

Я вам хочу люди добрі
Співанку співати,
Про край славний – Гуцульщину
Про гори - Карпати.
Під горою над рікою
В нашім милім краю,
Там село моє рідненьке
Про него співаю.
Про ці гори зеленії
Та небеса сині,
Про ріднесеньке Шибене
Де живу я нині.
Краса така куди глянеш
Цініт оце люди,
Так здаєтси та кращого
Для нас вже не буде.
З усіх країв приїхають
Відпочити гості,
Та красі оцій небесній
Завидують просто.
І питають як живете,
Як ви тут бідненькі?
Проте хоче купить кожен
Участок маленький.
Тож гуцули ви рідненькі
Купки ся тримайте,
І нізащо свою землю
Ви не продавайте
Бо ніде отак не родить
Червона калина,
Як на землі тій, що ходеш
По ній ще з дитини.
А я собі заспіваю
Багатства не маю,
Та я духом є багата
В Гуцульському краю.

ГУЦУЛОЧКА

Я, народилася на славній Україні
І тут живе також моя рідня,
Гуцульський край, мій рідний і красивий
Його душею сильно люблю я.
Гуцулочка я знатного народу
У нього є історія своя,
Звичаї, мова нам тільки притаманні
З багатством цим тут народилася я.
Пишаюся тобою рідний краю
Цю красоту нам треба зберегти,
Щоб залишилась слава у народу
І рід гуцульський досягнув мети.
В житті гордо я уперед іти му,
Тай прославляти наш гуцульський рід
Лиш перед Господом склонюся на коліна
Щоб спас наш рід від злиднів і від бід.

22.02.2002

Я ГУЦУЛ

Я – гуцул нащадник гір Карпатських
Я – гуцул у мене гірська врода,
Запальний дух свободи кипить в мені
Я тим радію, що дала природа.
І до мети, що є переді мною
Пройду вперед і не потерплю зради
Я впевнений завжди у силах своїх.
Окрилений взлечу заради правди.
Я гордий, що родився у цих горах
У славній сім'ї своїй гуцулії,
Де є безмежний дух гірської волі
Й збуваються усі чудові мрії.
Нащадок я великого народу
Тверда як корінь його серцевина,
Пишаюсь тим, що народився тут
Я стану гідна й чесная людина.

СЛАВНИЙ ПАРУБОК

Ой Юрчику дорогенький
Тобі заспіваю
Бо того, що таких єк ти
Друзів рідко маю.
З маленького виростав ти
Чемная дитина,
Та таким і залишивси
Тішитися родина
Тай велику надієньку
На тебе всі мають,
Тому тебе куди підеш
Й сьогодні питають.
Хоча знають, що не можеш
В житті помилитись,
Бо освіт здобув багато
Їм не тре журитись
Через це про тебе люди
Говорять багато,
Що в наступних роках станеш
Нашим депутатом
Та коби це так си стало
Я там блат би мала,
Ну, а тих хто насміхався
Щоб зависть не взяла,
А ще таке заспіваю
Хто цього не знає,
Що наш Юрчик є спортсменом
Фист вин силу має.
У змаганнях він частенько
Участі приймає
І місця завжди він перші
Собі здобуває.
Не боїться він ходити
А ні вдень, ні вночі
За себе може постоять

Ще й за кого схоче.
А дівчата його люблять
Сильного завзягу,
Ну, а він з цього сміється
Приверта увагу.
А роки біжуть не спинно
Скоренько минають,
І його дівчат швиденько
Заміж вибирають.
І в одній, і в другій
Весілля гуляє,
Тай із цього ще сміється
Мрію іншу має.
Тай ще й досі є дівчина
Яка любить його,
Тай із цієї він сміється,
Що йому до того.
Задуматись пора Юрчик
Завжди так не буде
Прийде день і ця дівчина
За тебе забуде.
Порадоньки мої збоку
Для тебе казкові,
Та дивись не помилися
Життя загадкове.
А ще знаю помітили
Твою творчість люди
І в дітей тепер без тебе
Святонька не буде.
Виступаєш ти між дітьми
У головній ролі,
Получається все в тебе
Сміються доволі.
Цього року дід морозом
Був ти над сучасним

Всім показував ти свої
Танці дуже класні.
І з тобою усі разом
В танці закружляли
Так дід цей собою рухав
За ним не встигали.
Закружляв як метелиця
У святковім танці
Під оплески вийти з зали
Це було на гадці.
В житті все тобі цікаво
Так смію сказати,
Що на цім ти свою сцену
Не смій покидати.
Всі узнали більш про тебе
У Риздвені свята,
Що береза з колідничків
Парубок завзятий.
Веде обрід в колідничках
Не п'є горівочьку
Файний мундир собі придбав
Й найкращу сорочку.
Зібрав славних колідничків
Ще й узев музику
Не знав, що з ним його знайде
Бідонька велика.
А цей їхній скрипаль Петро
Від них від'єднався
Струни порвав і з братами
Швиденько прощався.
Знайшов він собі притулок
Де му добре було,
Тай ні тхаті, ні вколядку
Єго не тегнуло.
І плачучи оцей скрипаль

Селом метушився,
Шо порвав він свої струни
Ші отак напився.
Та вже й гадки він не має,
Шо далі робити,
Колідничкам прийшлося його
По селі ловити.
І по Юрчика команді
Повезли додому,
Але й там не були раді
Скрипалеві цьому.
За одного позоритись
Їм всім було марно
Бо партія колідничків
Була дуже гарна.
Тай березі з колідничків
Прийшлося подумати
Так як мав талант в запасі
Став пісні складати.
Про Петра пісня чудова
В нього получилась,
Як би не ось ця муза
Думка б не з'явилась.
Поїхали коляднички
В район виступати
Єк би не береза Юрчик
Славу б їм не мати.
Сам склав він круглек чудовий
Файно получилось
І колядниками цими
Всі люди гордились.
Шибенськії коляднички
Гонорові були,
Через цей круглек чудовий
Славоньку здобули.

А скрипаля Петра цього
Дома залишили,
Шоби їх вже не позорив
Й людей не смішили.
Є порада Юрчик тобі
Пиши колідоньки
Бо талант маєш від Бога
Не змінюй думоньки.
А ще треба тобі друже
Женитись в цім році
Щоб наслідники лишались
Й йшли по твоїм кроці.
Жіночку знайди розумну
Бо з дурнов пропадеш
Єк би тобі не хотілось
Радоньку не врадиш.
Можу тобі розказати
Я дуже багато,
Та прийдеться у життєчку
Тобі вибирати.
Ну, а зараз не журиси
Випий горівочку,
Будеш знати єк то жити
В райському куточку
Де дівчатонька гуляють
У безкрайї ночі
Знай єк швидко все минає
Хоч ніхто не хоче.
Тепер можеш ти мій брате
Пожити для себе,
Єк женишся не раз жінка
Запитає в тебе
Чого прийшов на підпитку
Тай пізно приходиш
В той час ти вже помилочок

Ніяких не зробиш.
Тай як би ти не старавси
Проблеми меш мати
Бо це тобі так не просто
Єк парубкувати.
Ну, а поки жий на землі
Не бійся осуду,
Я про тебе вірші файні
Ще складати буду.
Бо не всім людям сьогодні
Віршики складаю,
Лиш отим до йких сама я
Йкийс інтерес маю.

ГАЗДА В ПОДАРУНОК

Наше село невеличке
В нім цікаво жити,
Один одного обсудит
Нема, що робити.
В цім селі є бар маленький
Синій називають,
І частенько різні люди
Туда повертають.
Йшов з роботи ґазда Василь
На бар задививси,
Тай думає вип'ю чарку
Я так наробивси.
Зайшов скромний, си встидає
Бо тверезий сам ще,
А кум тут вже напідпитку
В барі бує завше.
Тай став кум цей Василя
З пляшки чістувати
Захотілось Васі другу

Із вітрини взяти.
Чістувалися пив днини
Єк рідненькі були,
Що додому треба йти
У цю мить забули.
Так ця днина вже пропала
Почело смеркати,
Й мимоволі треба було
Їхати до хати.
Я й не хочу вам казати
Шо там далі було,
Та прийдеться бо без цього
Село би не гуло.
Не встиг наш ґазда Василь
На порозі стати,
Жінка його як собаку
Вигнала из хати.
Тай ще довго на порозі
У неї просивси,
Та казала щоб назад він
Навіть не дививси.
За життя прожите разом
Років так багато,
Дала йому дві валізи
Й прогнала завзято.
У будиночок сусідній
До тещі просивси,
Щоб до ранку на подвір'ї
Своєму лишивси.
Приютила його теща
Почало світати,
І ґазда цей мусив йти
Із тещиної хати.
Нагадав він за машину
Чудову рідненьку,
Прийшов обняв її востаннє

Радість цю маленьку.
Тай її на цім подвір'ї
Мусів залишити,
Взев валізи тай посунув
Не хотілось жити.
Прийшов із цими речами
На свою роботу,
І на «синий» си дивити
Не мав більш охоту.
І в журбі живе самотній
Тай думки думає,
Що зробив такого злого
Й цю біду гойдає.
Чоловіки п'ють частенько
Жінок добрих мають,
А я випив раз в пів року
Та й за це карають.
І з сльозами на очах
Легає він спати,
Бо привик до діточок
Й до своєї хати.
Та все тихо так би й було
Ніхто б і не знав це,
Як би не злий язик жінки
Та жорстоке серце.
Тут й подругам своїм жінка
Почала шептати,
Що вигнала ґазду з хати
Й не стала питати.
Ще й пораду йому каже
Я чудову дала:
«Іди собі до барменши,
Ви чудова пара!»
Так собі си насміхала
З свого чоловіка,

Як би той прожив без роду
Чи таки каліка?
А село я вам казала
У нас невеличке,
Стали за них говорити
Бо така привичка.
Обговорюють всіма
Ці проблеми їхні,
Як би жінка не призналась
Ніхто б не знав бріхні.
Хто жаліє газду Васю
Хто си насміхає,
А хто скаже: «Так му треба,
Дурак так си має!»
Кожен думає по-свому
Свою думку має,
А я свою вам розкажу
Серце чомусь крає.
Хай гадюка та, що повзе
Має свій притулок,
А не то, що ще людина
Газда в подарунок.
Чоловіка можна тогди
Газдов називати,
Якщо жіночка не зможе
Вигнати із хати.
Тай ще знайте таке люди
В кожному випадку,
Сяку, таку за життя
Побудуйте хатку.
І в любий час дня і ночі
До неї приходьте,
І як газда в свою хату
Ще й друзів приводьте.

15.12.2016

ГОРІЛОЧКА НЕЙМОВІРНЕ ТВОРИТЬ З ЧОЛОВІКОМ

Ой ви знайте люди добрі,
Що горілка творить,
Зводить з розуму людей
Біду одну робить.
Якщо випити так трошки
То це розслабляє,
А як випити багато
Пам'ять відбирає.
Чоловік прийшов додому
П'яний, ледь добрався,
Що й до жіночки не мовив
Навіть не вітався.
Ледь зайшов він в свою хату
Тай ліг відпочити,
Та горілка неймовірне
Стала з ним творити.
Так крутився на тім ліжку,
Що впав на підлогу,
Ще й під нього закотився
Не мав вийти змогу.
А ж нарешті його отам
Знайшов сон чудовий,
Й до такого ще випадку
Він не був готовий.
Сниться йому щось погане
Що помер сьогодні,
Й закінчилися весілля
Та й оці будні.
Що душа його на небі
А тіло в могилі,
Так притисла сира земля
Піднятись не всилі.

А душа з не щастя цього
Так важко страждає,
І ніде в цих небесах
Притулку немає.
Тай від жаху з цього страху
Миттєво проснувся,
І на біду таку справді
У цю ніч наткнувся.
Відкрив очі, навкруг темно
Не видно нічого,
Дуже тісно, дихать нічим
Й немає нікого.
Пам'ять його покинула,
Що було не знає,
Як він і де опинився
Хто й за, що карає.
Пригадує учорашню
Прожитую днину,
Як із другом випивали
Й молоду дівчину.
Ну, а більше пригадати
Не може нічого,
Як потрапив у халепу
Як дожив до цього.
З страху руками розводив
Наткнувся на ліжку,
Стіна збоку, а з іншого
Якась занавіска.
Почав простинь ту із ліжка
Руками стягати,
Ну, а жіночка проснулась
Бо не дає спати.
Прислухає, що си робить
Там під отим ліжком,
Чоловік почав шептати

Зразу було смішно.
«Жіночко моя рідненька
Все так получилось,
Що на цьому життя моє
Ганебно скінчилось.
Ти рідненька дорогенька
Я сказати маю,
Прости мене якщо зможеш
Я тут сипокаю.
Як би можна було ще раз
Це життя прожити,
То не став би я вже більше
Горілочку пити.»
І до Бога як в останнє
Почав він молитись,
Так хотілось чоловіку
Живим залишитись.
Ще й у Бога він прощення
Випрошує слізно,
А жіночці, аж тепер
Не було так смішно.
Увімкнула вона світло
Чоловік злякався,
Тишком, нишком із під ліжка
Цього вибирався,
Як побачив жінку свою
Було йому встидно,
Придивлявся чи ще когось
У хаті не видно.
Сів на ліжку, і прощення
Він почав просити,
Ще й казав, що більш не буде
Горілочку пити.
А ще більша просьба в нього
На отой час була,

Щоб не розказала цього
І про все забула.
Так, що знайте люди добрі
Як будете пити,
То й із вами неймовірне
Буде си робити.
Цей чоловік не перестав
Горілочку пити,
Скучно стало без чудес
На цім світі жити.

20.12.2016

НАШО КУМУ АРМАТУРА

Я історію плачевну хочу розказати,
Шо мій кум останнім часом почев бідувати.
Єк мінтовская машина селом роз'їхала
Міліція чуть не з свічков кумчика шукала.
Увиділи, шо відкриті двері в його хату
І без стуку увірвались витягати брата.
Кум був трохи на підпитку тай ліг припочити,
І не стали рідні діти кумов мішети.
Єк примара оцей мент у дверях євивси
Тай у кума в сон чудовий, раптом умішевси,
Кум весь зблід, не розуміє, шо вни з него хочут.
Чого йому із спросоння голову морочут.
Мент кричит посеред хати: « Ану вставай, злодій!»
Вже не треба було куму ніяких мелодій.
Він іде як за примаров за цим ментом ззаду
Тай ніяк не може дати тепер йому раду.
А я збоку оце вижу й кума так жалію,
Та не знаю, шо си стало, що тепер я вдію.
У ментовскую машину кумчика впихнули
Тай на місце злочину всі гуртом рванули.

Кругом ліс нема нікого лиш менти із кумом
Й перед ними арматура величезнов купов.
Мент кричит: «Носи скоренько, це все показуха
Бо я уже нервуюси й надаю по вухах.
Давай носи і показуй як усе це було,
Ми тебе фотографуєм й за нами зачуло!»
Кум си дивит і не хоче армарутуру нести
Бо не крав і не позорив своєї він чести.
І в той час відповідає: «Я тут нідочого,
Ви, собі си розбирайте, шо мені до того!»
Вни до кума приказово: «Роби, шо ми кажем,
А не то, то ші такому зараз ми розкажем!»
Наміреютси вни кума вже на місці бити,
Шо не хоче він приказну роботу робити,
Кум став руки свої гордо в кишені впихати
І широку стойку вмить почев набувати.
Тай із злості чи із страху голосно промовив:
«В вас нема такого права, я не марнословив!»
Менти дивлютси, шо з кумом нема шо робити
Засунули знов в машину й почели возити.
Роз'їхали по селі та свідків шукали,
Шоби кума із собов в ментуру забрали.
Тай найшли якогось Йвана, шей Петра і Гната
Ті сказали так це було, шо кум виноватий.
Вже з легкістю вни на кума тепер си дивили
І йому у той час статтю, іншу причепили.
Тай ек страшного вбивцю в машину впихнули
Ще й такі серйозні лиця на собі роздули.
Подививси кум проїздом на рідненьку хату
І не дали попрощатись не жаліли брата.
Тай довели кума мого майже до району,
Стали збоку говорити вмить по телефону.
Поступив дзвінок їм раптом, якийсь інтересний
Погумкали, не раділи новині чудесній.
Виявляється найшовся настоящий злодій

Кум тут просто не причім до оцих пародій.
Випустили вони кума посеред дороги
Так приємно йому було, шій обідно трохи.
І їде собі назад тай таке думає
Нашо йому арматура, ганьбу одну має.
Та ще й думає до того, шо зробив він злого
Від напасті хай боронить Бог із вас любого.

31.10.2016

ОЙ Я БУЛА ДІВКОВ, ДІВКОВ ТАЙ СТАЛА ГАЗДИНЕВ

А єк була я у мамки
Дівкою, дівкою
То дзвеніла, аж гуділа
Земля підо мною.
Єк побігла по водичку
Стежичков співаю,
А мені відповідає
Соловейко в гаю.
Я скоренько повертаюсь
Сама щасливенька,
І подякує сердечно
Моя рідна ненька
І на поле бігом мчуся
Сінце позгрібаю,
Закує там зозуленька
Я ся посміхаю.
Так до вечора я роблю
Хоч велика днина,
А як місяць усміхнеться
Щаслива година.
Побіжу я на гуляння

Разом із дівками,
Тай викручуюсь у танцях
Перед парубками.
Тай не один си задивит
Признастси в коханні,
А я з них си насміхаю
За старання марні.
Обсужу їх між дівками
Той страшний горбатий
Нестрижений, бородатий
Ну, а той пузатий.
Та знайшовси і для мене
Молодий хлопчина,
Сама того не хотіла
Та го полюбила
Весіллячко ек заграло
Мамка заплакала,
А я така веселенька
Чо плаче не знала.
Мамка щастя сімейного
З сльозами бажала,
А я думала у той час,
Що його вже мала.
Закінчилося весілля
Тай настали будні,
Отоді чогось деньки ці
Стали мені нудні.
А я перу, варю їсти,
В хаті прибираю
Діти плачут все лишею
І їх колихаю.
Так ця днина пробігає
Вже й корова риче
Не доєна і не їла
Хазяєчку кличе.

У стаєнку бігом біжу
Вже сили не маю,
Та гагдиня молода я
Того все встигаю.
А єк в хату си вертаю
Дітей чую добре,
А єкшо усе затихло,
Шо верє вни роб'є
Порозмітуют усьо то,
Шо за день складала
Тай робити всьо з почєтку
Тєпер починала,
Чоловік тхаті приходе
Я знов прибираю,
Шо ж ти цілий день робила
Я тебе питаю.
А я шо би не казала
Він не розуміє
Лежи в лужко припочіти
Цє лиш добре вміє.
Тай ші звідти покрикує
Чого плачут діти
Бо він лєг і йому треба
Тєпер припочіти.
А я діти ці колишу
Вже по опів ночі
А потому чоловік ші
Голову морочі.
Йому добре він поспав вжє
Я лише легаю
Мені кажє шось ти довго
На тебе чікаю.
Голову я до подушки
Тай відразу вснула
Вин корнєє тай питає

Де цілий день була.
За дітьми ти си не дивиш
Нічю не газдуєш,
Тай думаю, шо за мнов ти
Зовсім не сумуєш.
Чоловік тобі не милий
Любасив ти маєш,
Того з дітьми ти си граєш
Д мині не лягаєш.
Дес жинки і погуляти
І погаздувати
А ти ждеш аби пишов
Цей чоловік з хати.
А десь жінки єк квіточки
Моя лиш слабує,
То шо скаже чоловічок
Ніде вна не чує.
Лізе в душу чоловік мій
Мені так до ранку
Я не можу відпочити
Навіть до світанку.
А там діти повставали
І знов ця робота
Чоловіка не цікавить
Ця моя турбота.
А у вечір прийде п'єний
Тай хоть тікай з хати
Знов він мені починає
Дурної казати.
Я до серця це всьо беру
Та так плачу днями,
А чоловік все із чиста
Пропада ночами.
Я си журю де він дівси
Чи прийде додому,

А чи дес там заночує
Тай прийде потому.
Не витримує вже серце
Я їду шукати,
Після того як вже діти
Полігали спати.
Та де найду нічка темна
Вернуся до дому
А раз стріла вам розкажу,
Шо було потому.
Він почев на мене з коса
Тежко си дивити
Шо ти стала так видважно
Ночами ходити.
Єк би ти була ґаздиня
То дома би спала,
А то ходиш з любасами
Єк тота примара.
Та й ші руки він до мене
Почев простігати,
А сам п'ений відштовхнувси
Паде не спіймати.
Тай ші кричіт дічча жінка
Руки простігає,
А у мене сльози в очех
Аж душа ридає.
Тай думай думаю чоловіка
Свого я лишети,
І не знаю, шо то будуть
Люди говорити.
Так із дня на день тручею,
Перед себе біду,
Із тов гадков, шо з дня на день
Я вид него піду.
Мамка прийде д мині в гості

Поплаче у куточку,
Кому в руки я виддала
Свою рідну дочку.
В діточок си запитає
А ті все розкажуть
Ші єк ходит п'єний в хаті
Навіть це покажуть.
А я мамку запевняю
У мене все добре.
Та не плачу бо я маю
Серденько хоробре.
Мама каже колись була
Дівка гонорова,
А вид коли си виддала
Стала єк основа.
Старий альбом си дивила
Про себе забула,
Стала в собі я шукати
Того йка я була.
Тоді стала собі уваги
Більше приділяти,
Діти вже попідросли
Стали помагати.
Слова вражі чоловічі
Йкі мене з'їдали
Більш до уваги я не брала
Лиш си посміхала.
І змінила всьо у собі
Стала легше жити,
І почели ші й на мене
Хлопці си дивити.
Ой йка файна молодиця
Сусіди казали,
А мужики усі вуха
Йому прожужали.

Знов приходив тай сваривси
Та толку не було,
Мою совість д чоловіку
Серденько забуло.
Так утратив чоловічок
Жіночку хорошу,
І прийшлось йому до смерті
Тягти тяжку ношу.
Тож цінуюте жіночок
Любіт, поважайте
Єк не вспіют шош зробити
То їм помагайте.
Бо не правда то, шо кажут
Шо ти навчиш за рік
Жінка буде пам'ятати
Аж на цілий свій вік.

04.07.2017

СУСІД У ШПИТАЛІ

Маю файного сусіда
Весь на позитиві,
Кожному щось в жарти скаже
З ним усі щасливі.
Засумував мій сусідик,
Що з ним я питаю
А він каже, що горичка
Я сам і не знаю,
Горілочку лишив пити
У селі не видно,
Та горичка не проходить
Зліг він в ліжку швидко.

Тай прийшлося сусідові
Швидку викликати
Бо нізащо він не хотів
Виходити з хати.
Повезли сусіда мого
В районну лікарню
Люди стали говорити
Напевне в трупарню.
Кажуть, що його печінка
Уже відказала,
Ця горілка та, що випив
У знаки си дала.
Ну, а дехто ще жаліє
Парубок красивий,
Горілочка доведе го
Помре не щасливий.
Пройшло уже деньків пару
Та сусід наш в темі,
У селі підняв він рейтинг
У своїй проблемі.
А сусід хороший дуже
Я переживаю,
Як без него дальше жити
Так собі думаю.
Задзвонив мій телефончик
Номер не відомий,
Тай хтось звідти так жартує
Голосок знайомий.
Ледь впізнала я сусіда,
А він на приколі,
Каже, що отам шукає
Шісливої долі.
Шо медсестри такі файні,
Шо хочітси жити,
Шо не має коли отут

Із ними тужити.
Шо день кращий у шпиталі
Отут наступає,
На ці капельниці навіть
Уваги не звертає.
Тай живе собі прекрасно
Не наче у раю,
Але журюси отут я
С ким випити маю.
Бо один я у палаті
Усі повтікали,
Ані пити, ані їсти
Вони не бажали
Тай питаю я сусіда,
Шо йому бракує,
А він каже, що в шпиталі
Нирочки лікує.
Я питаю чи у нього
Є температура,
А він каже, що у сумці
Сорок вже минула.
Випити не маю із ким
Стакана не маю
Певно буду пити з кружки
Байка шо від чаю.
Тай ші каже мені таке
Сусідко любенька,
Якщо хочеш припочити
Їдь сюда скоренько.
Тай бери з собою друзів
За вами сумую,
Страшно вночі у палаті
Самий тут ночую.
Ліжечка я вам постелю
Підлогу помию

Ші й таксі я вам закажу
Сто три обіцею.
І про вас не краще люди
Стануть говорити,
Та це байка шо вни кажут
Би нам добре жити.
Вислухала я сусіда
Тай таке питаю
Коли тхаті ти приїдеш?
Я сам ще не знаю
Подивиси чи травичка
В мене покошена,
Чи робота йку я роблю
Уся вже зроблена.
Тай коли усе пороблять
Тогди я приїду
Ну, а поки най говорять
Про цю мою біду.
Якби став я на ці люди
Ураз си дивити,
Гірше їли б як хвороба
Не хотів биг жити.
І на цьому закінчилась
Коротка розмова,
А я рада, шо в сусіда
Печінка здорова.
А ті люди най говорять,
Що собі лиш вміют
Йтак сказати правду в очі
Нікому не сміют.

10.07.2017

ПАРУБОЧА ДОЛЯ

Кажуть люди, що створив Бог
Лише чоловіка,
Ну, а жінки не було би
І до кінця віка.
Скучно стало чоловіку
На цім світі жити,
То з реберця прийшлось Богу
Жіночку створити.
Так історія і досі
Про життя триває,
Кожен свою на цім світі
Правдоньку шукає.
Дехто цінить свою жінку
А хто нарікає.
Ну, а дехто за життя
Її і не має.
Чи з реберця його того
Не було, що взяти,
А чи доленьку людськую
Хтось зумів прокляти.
Старий парубок без долі
Живе по сьогодні,
І не милі йому стали
Ні свята, ні будні.
Звинувачує в усьому
То людей, то Бога
Кожен життям живе своїм,
Що кому до нього.
Тай надія вже пропала
Опустились руки,
Наріка на життя своє
На тяжкії муки.
Вечорами цьому хлопцю

Не хочеться спати,
Що за доленька нещасна
Йому б розгадати.
В каятті цьому страшному
До Бога звертався,
О Всевишній ти все знаєш
В чому помилявся.
Чого мені не щасному
Треба так журитись,
Ліпше було би на світ цей
Навіть не родитись.
Самотньому правду кажу
Тяжко в світі жити,
І у трудную хвилину
Ні з ким говорити.
Ні порадоньки спитати
Теплоти близької,
Не відчув за життя своє
Підтримки людської.
Гіркі сльози покотились
По його обличчі,
Серце раптом зупинилось
Пішов в потойбіччя.
У весільний костюм чорний
Парубка зібрали,
Квіти щастя вже в могилу
Йому дарували.
І на цьому парубоче
Життячко скінчилось,
І ні сліду ні потомків
В нього не лишилось.
Життя кожного є справді
Якесь загадкове,
Хоча збоку так здається,
Що в когось казкове.

Бог хоч знає та не скаже
Правдоньки нікому,
На помилках треба вчитись
У житті земному.

14.01.2017

ЧАРІВНА ФЛОЄРА

Десь у горах високих, не земна красота
Сяє сонечко, вітер гуляє,
Старий гуцул отару свою випаса
У флоєру замріяно грає.
Та лунає ця пісня по горах святих
Людську душу на хрест розпинає,
Це ніщо, що сльозинки блищать у очах
А душа так приємно ридає.
Прикрасили морщинки обличчя його
Слізний погляд на чомусь спинився,
Із тримтячих тих уст, пісня лине в горах
Та ще й досі старий не стомився.
І здається у казці якійсь не земній
У чарівному світі блукаєш,
Та чому ж ця щаслива закінчиться мить
У старого нажалі не питаєш,
А хмаринки над нами прекрасно танцюють
Наче музика в небі відчутна,
Це відлуння гуляє у горах святих
Благодать Божа з нами присутня.

02.12.2016

ГУЦУЛ НА ЗАБАВІ

Про гуцула я напишу
Розповідь напевно,
Що він був у своїм селі
Герой не даремно.
Набувався на забаві
Вже другий деньочок,
Тай приносив йому радість
Отакий храмочок.
Баяніст грав на баяні
Пилася горілка,
Танці були дуже файні
Чулась пісня дзвінка.
Цей гуцулик відчув себе
Літ таке на двадцять,
Молодицю викручував
У прекрасних танцях.
Тай на цей момент чудовий
Прийшли чужі гості,
Кажуть йому танцювати
Із дівчинов доста.
– «Ой ви хлопці не вгадали,
Кажете дурницю,
Бо я в своїм селі ґазда
Лишіт молодицю.»
– «Ой ви, діду, не вгадали
Досить танцювати
Просим нам оцю дівчину
У танець віддати!»
– «Ой ви хлопці не вгадали
Танцював тай буду,
Сказав я ґазда в селі
Йдіть хай вас забуду!»
– «Ой ти, діду, закрій рота

Поки ще не пізно,
Виберемо тобі очі
Ще й дістанеш грізно!»
Стали вони гуцулика
По хаті тріпати,
Ще й звернули на підлогу
Почали штовхати.
Викрутили йому руки
За рота тримають,
Не викрикував щоб більше
Злість велику мають.
Люди добрі рятували
Не дають го бити,
Ну, а він не перестає
Про своє твердити.
Музикант із того страху
Заховав баяна,
Ще й кричить: «Тікай, дівчино,
Ця бійка погана!
Буде в тебе синє око
Ще й спорчений настрій,
Ще тобі не танцювати
У парі прекрасній!»
Молодицю теж штовхали
По хаті літала,
Але цього гуцулика
Бити не давала.
Ну цей гуцул як піднявся
Став дужче кричати:
– «Ідіт гет із цього села,
і з оцеї хати.
я господар вам це треба
давно усім знати,
а це наша молодиця
прошу поважати!»

вже не знали, що робити
з гуцулом упертим,
не здається, що не роби
до самої смерти.
Тай мусили оці гості
Гуцула лишити,
Бо незнали, що ще більше
Могли з ним зробити.
А був гуцул від природи
Фист обдарований,
Доказав, що він у горах
Гуцул не зрівняний.
Колись були теж гуцули
І Довбуш славився,
Видно в нашого Федя
Його дух вселився.

29.02.2017

ТИ НЕ ЗЛАМАЙСЯ ЗА ЖИТТЯ

Як на душі прикро не раз,
Або компанія у нас,
Чарку за чарков наливаєм
Даремно Бога ми згадаєм
І до охоти випиваєм.
Тоді здається нам в той час
Нема щасливіших за нас,
Розумних, смілих і багатих
На життя нам всім наплювати.
І ми всі є самі собою,
Проблеми геть і чорт з тобою
Допоки ходиш на ногах

Чи пам'ять пропадає...Страх!
Інтуїтивно дім шукаєш,
Проспавшись очі відкриваєш
І вже всі прикrostі згадаєш
Що в кого наболіло з нас,
Кого образили в той час.
Тут стан душі вже не вгадати
Бо він тепер дивакуватий
Ніхто не знає так чому,
І це в найкращому випадку
Здається нам, що ми в раю.
Пташки як ангели співають
В вікно природа заглядає,
Ти зрозумій життя прекрасне
Тобі ще трішки й свічка згасне
Як будеш продовжати так.
І кожен раз ти кажеш буде
Я випивати більш не буду,
Хіба від цього варто вмерти,
Нема достойнішої смерті?
Тим часом тіло все тремтить
В грудях серденько стукотить
Дає воно про себе знати
Бо алкоголь важко качати
І організм твій рятувати.
Від цього наша голова
Тепер сама як не своя
Ти розумієш думать нічим
І сам не знаєш чим закінчиш.
Тут як кому вже повезе
Тим часом сатана все жде
І підступає непомітно
Допоки тіло ще слабке,
А стан твій надто депресивний
Він над тобою тепер сильний

Йому потрібна ось така
Людина хвора і слабка.
Тоді ти це не розумієш
В життя доставше вже не віриш
І сам ти лізеш у петлю
Не розуміючи чому.
Та цього нам не слід робити
Це тільки треба пережити
Випробування долі різні
Шле за життя нам всім Всевишній,
Якщо людина ти слабка
Пропадеш просто так сама
І це тому, що у біді
Люди підступні сатані.
За Бога просто забувають
На долю свою нарікають
Про милість Божу й незгадають
І дні з життя так пробігають.
Ну ж схаменутися пора,
Й свій хрест пронести за життя
Якщо ти впав скоріш піднятись
В житті що дано то прийняти
Свої помилки виправляти
І більше їх не повторяти.
Будь оптимістом по житті
Проблеми вирішай свої
Жий так як хочеться тобі
Бо це не кожному дано:
Достойно жити, гордо вмерти
Щоби згадали добрим словом
Тебе ще й після твоєї смерті.

ПЛОДИ КОХАННЯ

Колись жили газдували
Сімейнії пари,
Що таке є ця розпуста
Вони і не знали.
Та не знали це від того
Інакше тоді було,
Піде сусід до сусідки
Щоб село не чуло.
А та нічка не видная
Нікому не скаже
Кожен, що має те й робить
І спатоньки ляже.
А сусід любив сусідку
То йому не спиться,
Та сусідонька, що ночі
Чоловіку сниться.
Жіночку він не на очі
Лиш лає у хаті,
А з сусідоньков щебече
Про гори крилаті.
Та жіночку вже би кинув
Сусідка заміжна,
Чоловіка не лишає
Думка в них розбіжна.
Єк сусідки чоловіка
Не має удома,
Сусід в неї заночує
Правда не відома.
Його жінка в той час плаче
Проклинає того,
Хто в життя їхнє втручався
Й чоловіка свого.
На чужому ти не щасті
Не збудуєш щастя,

Давні люди так казали
Й почалось ненастя.
Молоді роки минули
В них вирости діти,
І сусіда син дарив
Дівчиноньці квіти.
А та дівчинка красуня
Софійкою звалась,
У Іванкове серденько
З дитинства закралась.
Не дає він їй проходу
Ходить за слідами,
А дівчата завидують:
«Чого не за нами?»
Бо Іван красивий хлопчик
Тай ще добрий дуже
Всім запав він до серденька
Софійці байдуже.
Прийшлось Іванкові іти
В армію служити,
Без Софійки в далині
Важко було жити.
І Софійка зрозуміла,
Що за ним сумує,
Не земну якусь любов
У серденьку чує,
І частенько вечорами
Все ж собі думає
Чи Іванко ще до неї
Йкісь почуття має.
Швидко промайнули роки
Прийшла та хвилина,
Тай зустріла Йванка знову
Молода дівчина.
І кохання по між ними
Цвіло білим цвітом

Захотіли щоб весілля
Відбулося літом.
Зізналась Софійка мамі
Про своє кохання
Та у відповідь не радість
Дивне здивування.
Покотились в мамі сльози
Голову впустила,
Ледь крізь сльози прошептала:
«Що ж я наробила...?!
Вибач мене моя доню
Та сказати маю
Це твій братик є рідненький
Вислухай благаю.
Коли була молодого
Гріх цей я зробила,
Що Іванкового татка
Без тями любила...!!!
Цей роман тривав не довго
Новину дізналась,
Що чекаю на дитину
Батькові зізналась.
Як дізнався він про тебе
Не знав, що сказати,
В нього була таємниця
Дітей не міг мати.
Зраду мою він пробачив
Хоч не легко було,
А за те я про сусіда
Назавжди забула!!!
За мовчання я помилку
Страшну натворила,
я не знала, що ти Йванка
сильно полюбила!»
не дослухавши Софійка
вибігла із хати,

в голові думки погані
їй стали лунати.
І забула вмить про все
І батька і неньку,
Тільки чула жар страшний
У своїм серденьку.
Щоб вогонь цей погасити
У річку стрибнула,
І у цю страшную мить
Про все вже забула.
Хвилі винесли на берег
Софійчине тіло,
Тільки ненька знала правду
Що доню боліло.
Збожеволіла матуся
Хоронять їй дочку ,
А вона ніби колише
Дитя у куточку.
А Іванко приніс квіти
Кохання червоні,
Поцілує їй вуста,
А вони холодні.
Чого сталось так не знає
За яку провину,
Кохання хоронить з тілом
У сирую глину.
І не витримав Іванко
Цей злої долі
Пішов у ліс і згубився
На старій тополі.
За гріхи батьків так важко
Поплатились діти,
Поруч лежать дві могили
Їм приносять квіти.

07.07.2017

ЧЕРЕМОШ

Тече річка з гір високих
День за днем спливає,
Часто думаю й гадаю
Де початок має.
Здоров'ячко треба мати
Щоб дійти до того,
Де бере початок річка
Багатства такого.
Як піднімешся угору
Проти течії підеш,
Чим раз вуща стає річка
До струмочка дійдеш.
Ще й цілющі є струмочки,
Що в річку впадають,
Черемошем повноводним
Хвильками стікають.
І шумить, шумить Черемош
Береги вриває,
Це він сам собі зненацька
Свій шлях прокладає.
Ой панує в наших горах
Черемош щасливий,
Пори року не впливають
Прошумить сміливий.
Виблискує Черемош
Ця безкрая річка,
І холодна, і тепленька
Буває водичка.
Ще й буває каламутна
Темненька водиця,
Це тепер Карпатські гори
Вирішили вмитися.
І тоді бурхливо з шумом
Черемош стікає,

У Карпатські гори чисті
Весь народ скликає.
Ще й буває, що цю річку
Мороз замурує,
Та не довго з товстов кригов
Черемош жартує.
Омиває з усіх боків
Сили набирає,
І ламає криги річка
Спокій набридає.
Мелодійно так Черемош
Пісеньку співає,
А по горах оцю пісню
Вітер розвіває.
Вже й чудес тут не бракує
І дива земного,
Проліг змійкою Черемош
Сяйво сходить з нього.
Коли сонечко засвітить
Дощик поливає,
Веселочка з Черемоша
Воду набирає.
Виблискує кольорами
Річенька парує,
Благодать цю не повторну
Всім людям дарує.
Як дивлюся у Черемош
Серденько радіє,
Не відверну я свій погляд
Мріє моя мріє.

12.08.2016

НАШ ЛЮБИМИЙ БУРКУТ

Десь у горах далеко, є чарівні місця
А точніше у горах Карпати
Краєвид є красивий називають Буркут
Серце хоче в цю даль заблукати.
У безмежні простори де чудес диво світ
В вир гірського Карпатського краю
Там де ближче до Бога і до синіх небес
Щастя знайде тут кожен я знаю.
Джерельце не величке Буркут називаєм
В нього є надзвичайная сила,
Ще й цілющою кажуть ця є водичка
Не знайти ніде більшого дива.
Наче магія в ньому, сюди притягає
П'єш води силу вмиє відчуваєш,
Ця прекрасна природа і чисте джерельце
Душу й тіло своє ізціляєш.
І знаходячись тут ти забудеш про все
Метушню і цю працю буденну,
Погляд інший стає на земнеє життя
Жила б тут я напевне щоденно.
Передати не можу здається тоді
Здійсняються всі мої мрії,
І енергія ця, що ісходить із гір
Це від неї так серденько мліє.
Самоти не боїшся здається, що поруч
Все навколо круг тебе ожило,
Довго можна з природою бути на одинці
Тай із друзями теж тут є мило.
Коли поруч з тобою хорошії друзі
Це додаток самої природи,
Слово щире почуте другом сказане твоїм
Забуваєш життєві незгоди.
Щирий сміх і відлуння лунає у горах

З нами певне й природа радіє,
Спів пташок чарівний і Черемоша шум
Душа кожного з нас про щось мріє.
Проведемо час тут хоча швидко минає
Пригадаєм про різні пригоди,
Спогад гарний залишимо в пам'яті своїй
Про Буркутській чистій воді.
Не побоюсь назвати це місце я раєм
Де знаходиться в серденьку спокій,
Де душа як в небесних розкошах гуляє
По природі безмежно широкій.
І як звідси іду то назад оглядаюсь
Завжди хочу сюди повернутись,
Навіть слід коли мій зла метіль замітає
Я ніколи не зможу забутись.
Знаю наші поети відомії люди
У Буркут заїжджали частенько,
Там знаходили те, що тепер я шукаю
І їх теж відпочило серденько.

04.04.2017

КАРПАТСЬКИЙ РАЙ

Там де гори високі, ліси і поля
Рідний Черемош пісню співає,
Де родилась, зросла і живу тепер я
З кожним днем тут душа розквітає.
Ще з дитинства цей дух ніяк не забути
Він напевне в крові так буяє,
Бо куди б ти не йшов, куди б не поїхав
Миліш рідного краю немає.
Ця краса гір Карпат полонила мене
І чим вище піднімешся краще,
Є чарівні місця де життя знайдеш смисл
І прийти ти сюди хочеш завше.

Так здається усе це забуте, святе
Де людська нога рідко ступає,
Дикий звір поселився й в цім царстві живе
Його голос тут дзвінко лунає.
Я люблю красу гір серце мліє, радіє
Це моя невід'ємна частинка,
І Карпатський цей Рай надихає мене
У майбутнє відкрита стежинка.
Тут душі знайшла спокій, її уквітчала
В трави-роси, ліси й дикі квіти,
Цей віночок прекрасний сплела в майбуття
Як же можна тепер не радіти.
Я пишаюсь багатством своєї душі
Все позичить зуміла з природи,
Тепер стала людина щаслива я
Забула за всі біди й незгоди.
Я живу і радію красі неземній
Гуцульщині рідному краю,
Із висот дивовижних Карпатських цих гір
Здається я неба торкаю,
Як стоїш в вишині і все бачиш з висот
Це не мож передати й збагнути,
Хто не був у горах закликаю всіх, вас,
Щоб дух гір тут, і Бога відчути.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Цвітуть квіти в горах, і весною, і літом
Їх гуцулочка вміло зриває,
Крикне голосно горам від щирого серця
І назад лиш відлуння лунає.
І іде вона в даль все угору, угору
Вітерець волос їй розвіває,
Крізь усмішку собі щось під носом шепоче
Ніби з Богом вона розмовляє.

16.03.2016

УКРАЇНА

Україна – наша рідна земля, наша мова, наші державні символи, наші традиції це є – наша держава. Починаючи з історії давніх часів українці живучи на цій землі бідували, і їм не легко далось, все те, що ми зараз маємо. Багато років українці були невольними, залежали від когось, і робили так їм приказували чужаки.

Зараз теж настали не легкі часи для України. Ворог з середини руйнує її. починаючи із центра України – Києва. А найгірше страждає від цього простий бідний народ. Починаючи з майдану багато українців померло, яких назвали небесна сотня, а багато людей пропало безвісті. Майдан... загинувші скалічені люди, над якими відбувалася жорстока розплата, обманутий народ який хотів жити краще, який хотів хоч щось змінити коли їм випала така нагода. Часто народ не розуміючи яку несе відповідальність, підтримує більшість, не маючи своєї власної думки. Я не хочу образити людей яких більшість з якими я живу, наших українців, народ завжди зважав до влади, і до тих хто ними керує. У нашого народу є сила, сила якої повинні боятися. Починаючи з початку майдану там брат вбивав брата, українці українця, тому що підтримували різні інтереси, погляди на життя. У когось на сьогодні вони змінилися, а хтось думає, що був правий. Засліплені люди, які шукали правду, потрапили в халепу. На майдані залишились перелякані патріоти, а небо прийняло душі загинувших українців небесної сотні. Наслідки – безглузда війна на сході, яка не потрібна простим бідним людям, які хоронять своїх синів, братів, чоловіків, молодих патріотів, або шукають їх серед тих, що пропали безвісті. Людина яка залишилась живою, а з її родичів потрапив хтось у важку ситуацію, сьогодні оп-

лакує все, розчарувавшись у майбутньому, дехто навіть не має сенсу в житті, жити далі. Адже якщо залишилася матуся одна, і вбили її єдиного сина, Найгірше напевне те, що відбувається на сході, адже там також не всі сепаратисти. Серед них є люди які теж люблять Україну і хочуть залишитися жити в ній. Не кожному хочеться тікати від своєї рідної оселі, з власного житла за яке народ працював ціле життя, бачити як його розносять в щент... в пух... в прах...

Вживший народ навіть не має куди повернутися, але це в кращому випадку коли обходиться без смертей – це коли ти і твоя сім'я живі.

Після мирного, спокійного життя, люди не можуть змиритися до нинішньої ситуації в Україні. Фізично і психологічно – це є надто важко. Але українська нація, український народ, звик виживати з крайніх труднощів. Я так думаю ми справимось, щоб тільки влада цінувала нас як людей. Жаль, що сьогодні наша земля полита гіркими сльозами, і кров'ю українців. Жаль, що дехто з нас втратив рідних і близьких їм людей, яких не замінити ні грошима, а ні іншими людьми. Всі хто втратив своїх рідних і близьких прийміть мої співчуття. Вірно у те що наступлять кращі часи для нас і для України.

17.07.2017

ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Я про долю України написати хочу
Та про предків наших з вами й їх нележку вдачу.
Скільки років Україна невільною була,
Стільки й людство бідувало то голод, то тюрми.
Сибірами висилали катували браттів,
Так над людьми знущалися вороги закляті.
Не жаліли українців голодом морили,
І з радістю на нещасних людей си дивили.
По різному на народ наш країни впливали,
Хто як правив, як прикаже то і виповняли.
Як поляки панували на Вкраїні нашій,
То податки з нас стягали й будували дачі.
Скрізь по горах розповзлися вибрали, що краще,
Тут їм добре всім жилося на земельці нашій.
Потім прийшли до нас Німці в нас хазяйнували,
Не любили вони жидів серед нас шукали.
Вибивали Німці жидів майно забирали,
А про наших українців злісні думки мали.
Тоді наш народ бідненький в лягри забирали.
Вели з хати під конвоем й думки не питали.
Розлучились так усі між собою рідні,
Дужчих собі забирали ви сидіть тут бідні.
А як слово щось сказати проти влади лихо,
Розстріляють тут на місці і помреш тут тихо.
Ніхто правдоньки не знайде у цім безпорядку
Пропаде життя людськеє й не залишить згадку.
Так із Німцями усі, тяжко сибороти
З часом до нас з-за гори прибули мадяри.
Та недовго вони в нас тут хазяйнували,
Лиш потомків своїх скрізь малих полишали.
І від тоді на Вкраїні про них слава ляже,
Хоче хто когось образить ти «мадяре» скаже.
А тим часом наступили «Браття» наші милі

По Вкраїнській говорити ті були не в силі.
Бігали посеред нас «Здастуйте» кричали
Тай наш простий люд здоровий на фронт відсилали.
Заходили москалики майже в кожную хату,
Забирали, що є добре у нашого брата.
Де була гарна дівчина від них си ховала,
З молодії ще бідненькій доленьку псували.
Наші браття українці того бідували,
Що ніколи разом думки спільної не мали.
Хто підтримував Бандеру «Бандерівець» звався,
Створив іншу команду «Стрибком» представлявся.
Так всі разом бідний нарід як могли гнобили,
І здавали, і вбивали скільки було сили.
А хто узяв зброю в руки героєм обрався,
Особисті порахунки тоді розглядав всі.
Так наш нарід бідний увесь залякали дуже,
Що тепер між цими людьми не було вже дружби.
А ненависть панувала поміж всім народом,
Що зжитися один з одним ніхто не був годен.
Тепер злим тим «москаликам» це було на користь
Зруйнувати Україну зробить собі гордість.
Свою «Русь» рекламувати «великие власти»
І Леніну на портретах не дати пропасти,
Тай від того бідолашні Вкраїнці віджили
І гімн славній Україні й символи зустріли.
Тай думали, що вже вільні Усі поставали,
Що нарешті в Україні миру си дождали.
Але миру тут не було напевне від того,
Що збрід різний полишався з потомства чужого.
Вони в крісла посідали керувать не вміли,
І до біди нашу рідну Україну привели.
Тепер війна вже між ними стала політична,
А для нас вони говорять, що патріотична.
Заплювають людям очі майдани збирають
І нашим простим народом себе покривають.

Тут на наші не гаразди збоку придивились,
І знов наші «москалики» до нас причепились.
Підігнали до кордону всю техніку свою,
І озброєних солдатів без бажання його.
А брат кричав, що Росія став сепаратистом,
Отака біда погана Україну притисла.
Тепер наших патріотів з хати забирають,
З підпискою «доброволець» на схід відправляють.
Вибивають бідний нарід кров тече рікою,
Земля тіла всі ховає й немає спокою.
Бліндажі одні копають й місця на могили,
Забули за бійців «владі» рідненькі тужили.
Колись було там на сході пшеничне поле,
Хрести тепер з номерами ростуть мимоволі.
Але вірили ми «Вкраїнці» земля кров відроди
І «теранами» на Україні більш не буде влади.
Бодай тим перевідникам уже кров застигла,
А земля наша рідненька щоб їх не приймила.
А потомки з того роду щоби вже наїлись,
І на славній Україні більше не родились.
Може тоді на Україні не буде вже лиха,
І наш нарід запанує без біди із тиха.
А нас гноблять, ми молимося Бога просім щиро.
Щоби браття ми по крові всі жили щасливо.
І тоді відродим разом націю здорову,
І не впустимо на землю чужу зловну ногу.
Тепер нарід український тримаймося купи,
Бережимось, будьмо дружні й майбутнє в нас буде.
І не треба нам робити на чужі країни,
Будем чесно жити й любо в нашій Україні.
А ще хочу я донести до вас справедливо,
Будьте «зрячими» вкраїнці бо народ – це сила.

06.12.2015

ВІЙНА... ЩО РОБИШ ТИ З ЛЮДЬМИ.

Хороший день кругом сніг білий
Чомусь тривога на душі,
Стискає серце у солдата
Може тому що на війні.
Пояснення і не шукає
Не витрачає марно час,
Знову в наряд він заступає
Та це йому не в перший раз.
З товаришами йдуть тихенько
Сніг під ногами хрупотить,
Та серед цієї тишини звідкись
Вогняний злий снаряд летить.
Відчувся взрив страшний у тиші
В повітря порох підійма,
З землі зробилося руїна.
Вже снігу білого нема.
Враз все навколо потемніло
Чиєсь закінчилось життя,
А комусь просто вже хотілось
Померти з болю й каяття.
Солдат до пам'яті приходить
Її втрачає з болю в мить,
І час від часу так стається
Сам важко дише й весь тремтить.
Живий він ще, ну без руки
Вона за метрів п'ять від нього,
Зажавша сильно у кулак
Покинула героя свого.
Не розуміє що з ним сталося,
Що коїться тут навкруги,
Та в цьому шоці бачить руку
Свою но вже із сторони.
Він не керує більше нею

Біль залишилася одна,
На автомат той впавший поряд
Гаряча кров лише стіка.
Та не обніме більше хлопець
Кохану дівчину свою,
І руку друга не потисне
Він втратив вже її в бою.
Та ще надія на життя
Хоч інвалідом залишилась,
Мертвих товаришів тіла
По полю з ґрунтом розчинились.
Рідні оплакують синів
Не знають де тепер шукати,
І до могили їх не прийдуть
Молитись, й квіти дарувати.

Ці хлопці не почують сміх
Дзвінкий сміх діточок маленьких,
І що пояснить мати їм
Герой ваш татко був рідненький.
Війна...Кому вона потрібна,
Чому калічить так людей?
Кого забере просто в вічність
Скільки ще буде цих смертей?
І в дім де панувало щастя
Принесла горе і біду,
Тут сліз тепер є повна чаша
Й немає більше гаразду.
Там на полях де бій точиться
Кровавий сніг в свою пору,
І поле більш не колоситься
Боже...Спини ти цю війну!

28.03.2016.p.

ЛИСТ ЗІ СХОДУ

Я пишу рідненька, я пишу чарівна
Листа свого мамо до тебе,
І в першую чергу не про Україну
Я буду писати про себе.
Я дякую мамо за те що зробила
Хорошого й чесного сина,
Тепер між людьми гідно чую себе
Я став добродушна людина.
Життя тоже учить не спорю я мамо
Наводить у правельне русло,
Та все що ти вклала у мене з дитинства
Пишаюсь я мамо, не пусто.
Дні тяжкі в бою їх не легко прожити
Ну я ніпрощо не жалію,
Я рідна за тебе і за Україну
Ворожий цей дух тут розсію.
А зараз свист куль і градів удари
Мене зовсім мало лякають,
Я сам виживаю й за друзів борюся
Так дні із життя пробігають.
Будь впевнена мамо ти завжди у міні
До тебе живим повернуся,
Допоки в грудях стукотить ще серденько
З противником сміло борюся.
Та навіть якщо б і поліг у бою
Ви знайте я вас не покину,
Я з неба на рідну Вкраїну свою
Ангелом вашим пролину.
Ну віра у те що завжди повернуся
У міні ніколи не згасне,
Життя я ціную й за нього борюся
Вона на землі є прекрасне.
І знаю я мамо пишається мною

І Бога ти молиш щоденно,
Та ти ж не хвилюйся рідненька, не плач
В житті все що є не даремно.
Так значить у мене обов'язок є
За рідную землю боротись,
Хто любить Україну, пишається нею
Той користь якусь їй приносить.

Листа цього мама з сльозами читає
А серце біль, туга з'їдає,
Навіщо біда заслонила Україну
Із тиха собі промовляє.
«Для кого усе це життя я прожила,
Для кого старалася Боже?
Доля синочка в важкії часи ці
Не може лишитись байдуже.»
І мліє з плачу ця хоробрая мати
Обличчя залите сльозами,
Цей лист притиснула до свого серденька
І міцно його обіймає.
Та просить у Бога бажання щоб збулось
Щоб син повернувся вже швидше,
Й його обняла як колись у дитинстві
На серці тоді стане легше.
А поки в тримтячих руках лист гойдає
І знову...і знову...читає
Я пишу рідненька я пишу чарівна
Листа свого мамо до тебе,
І в першую чергу не із України
Я все починаю із себе.

27.01.2016.p.

ЄДИНА УКРАЇНА

На Україну прийшло страшне горе
Тепер з середини руйнують її,
Ніхто не жаліє людей цих героїв
Що жити лишилось на рідній землі.
Вже східну частину ущент розгромили
Налякані люди без віри живуть,
Куди їм тікати спасти душу свою
Як жебраки ті по світу біжуть.
За що така кара простим бідним людям
Хіба дочекатись хотів хтось війни?
На муках лишитись позбутись усього
Найтяжче це смерті людській були.
Тут гинули друзі, рідні і діти
Брат брата вбивав ні про що не жалів,
Хіба ж отак можна, за що ця розплата?
З простих українців зробили рабів.
Хтось дивиться збоку на нас і сміється
В цей час коли люди у злиднях живуть,
Спустили їх душі і втратилась віра
Невже людство можна отак обмануть.
Так мудрі жиди нас усі обманули
І на весь світ забрехались вони,
Тепер собі стильні крісла підібрали
І керувать научились людьми.
Безглузда війна яка нищить Вкраїну
Мало кого так турбує із них,
Кого не пече той і не відчуває
Їм легко живеться в розкошах земних.
А нарід гризеться у бідах і злиднях
Ще й кров'ю змиває провини чийсь,
Лиш думка про те щоб закінчилось горе
І спогади ті як жилося колись.
Ми наслідки маєм і ще що нам треба
Замість грози чути взриви одні,

Димові хмари здіймаються в небо
Мертві тіла залишили землі.
Так несправедливо народ розділили
Цю східну частину у щент рознесли,
Та "путінський" сміх не покине героїв
Тих які віров у нього жили.
Щоб опам'ятатись і часу не дали
Загарбали зразу слабку сторону,
І схід прирекли на важкії страждання
Ніхто не чекав на розплату таку.
Та як же так можна, це ж браття по крові
Вони українці такі ж як і ми,
Про те що не знають Вкраїнської мови
Судити не будим вони так зросли.
Колись називалась "Єдина країна"
Хоч дехто казав "Єдина страна",
Одним словом була єдина Україна
Тепер поділилась на двоє вона.
Ми Бога молімо за наше з'єднання
На мові любій ,щоб почув тільки нас,
Вже щоби закінчились наші страждання
"Єдина країна" цвіла щоб весь час.

24.03.2016.p.

ЯК ЗМІНИЛА ВІЙНА ДРУГА МОГО ДИТИНСТВА

Ще в дитинстві цей світ, нам здавався чудовим
І його ми дітьми, всі сприймали казковим,
Ну роки промайнули, літ вже тридцять чи більше
І на нього тепер погляд в кожного інший.
Друг з дитинства прийшов, двері він відчинив
Так на мене прекрасно дивився,
Сказав ніжно привіт, і обійняти хотів
Я питаю хто ти як з'явився.
Його очі наповнені повні слізьми
І образливо в дверях спинився,
Чого ж ти не впізнала, свого друга скажи
Чи я так за життя змінився.
Не впізнала я вас і гріха в цім нема
Я напевно вас навіть не знаю,
Гіркі сльози котились обличчям його
«А тебе я будь де розпізнаю.
Ти лишилась така, як в дитинстві була
Зараз кажу неправду, ще краща,
Жаль що друзів в цей час ти забула своїх
Така доленька видно що наша».
«Почекай ти не йди, я не горда така
Я насправді тебе не впізнала,
І з дитячих років, пригадала усіх»
Друга свого тоді я обняла.
Плакав він хоч дорослий уже чоловік
Зрозумів що він так помилявся,
Важка доля спіткала його один час
Ну і старості легко піддався.
Йому було в цей час, років лиш тридцять сім
Виглядав на багато літ старший,
Запитала в ту мить про його я життя
Відповів не питай мене краще.

Пройшов армію я, думав там так погано
Моряком служив срочную службу,
Але там ще був рай, кажу правду тобі
Що в житті зазнав більшу нужду.
Як за волю України пішов у АТО
Там зазнав я життя не легкого,
З друзів своїх по полю я рештки збирав
Недай Боже вам бачить такого.
Як точились бої гідно ми воювали
Ще й доводилось комусь втікати,
Бо ворожі снаряди були надто влучні
Приходилося життя рятувати.
І як обстріл пройде ми усі з бліндажів
Вийдем й раді що хоч ще зустрілись,
Та найгірша картина у моїх очах
Бачить друзів з життя що скінчились.
Ми тіла часточками до купки збирали
Не один там друг мій що загинув,
Кому що бракувало до купки з'єднати
Їх з сльозами ховали в могилу.
А пізніше нам спогади душу картали
Як ті друзі всі жити хотіли,
Та нажаль кров гірка нашу землю поїла
І піднятись не було їм сили.
Ну, а ранені ті що живими лишились
Хто кричав, а хто був не свідомий,
І той погляд спасення буду я пам'ятати
Рідко кому він є з вас відомий.
Комусь з болю на полі хотілось померти
А хто повз скільки ще було сили,
Та найгірший був, страх щоб в полон не схопили
На рідненькій землі щоб лишили.
І тамую свій біль вип'ю чарочку другу
Так два місяця в хаті проводив,
Зрозумів що від цього гірше тільки буде

До страждання я рідних доводив.
Й не знаходить душа моя спокій сьогодні
Сни жахиття мене не лишають,
І з небесними друзями я розмовляю
В потойбіччя мене закликають.
І схилився на моє жіноче плече
Чоловік міцний важко вздыхає,
Сильна духом є ти ну , а слабким став я
Що робить мені далі не знаю.
Якийсь страх і мороз моє тіло відчуло
Тай у відповідь кажу - борися,
Жити треба, й за друзів померлих своїх
Ти сьогодні до Бога молися.
Будь ти гідним за тещо тобі довелося
Рідну землю свою захищати,
І з думками зберися, бережи душу свою
Щоб так просто її не віддати.
Адже вистояв ти повернувся додому
Залишився живим та героєм,
Не пади тільки духом хай рідні і близькі
Вчинком пишалися твоїм.
А в самої образа закралася в серце
Як змінило життя так людину,
Замість гарних щасливих очей у дитинстві
Якби з крові я бачив сльозину.

15.02.2017.

Я МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ УКРАЇНО

Цей нелегкий час прийшов
Для тебе Вкраїно,
Знов примушують тебе
Стати на коліна.
Горда матінка ти наша
Хоч важко страждаєш,
Про те своїх синів славних
В біді не кидаєш.
Хоча важко рідній землі
Кров героїв пити,
Бо не кожного ти можеш
В бліндажах прикрити.
Ті снаряди є влучними
Днями не стихають,
І від братських рук ворожих
Бійці помирають.
А Росія це сусідка
Ще й славна сестриця,
Теж на ці страждання наші
Не хоче дивиться.
Не винна вона ні в чому
Не її провина,
Це все Путінська влада
В усьому причина.
Ще колись Вкраїнське поле
Щедро колосилось,
А тепер патріотичнов
Кров'ю просочилась.
І руйнується це поле
За чужі провини,
Ну, а мати з біллю в серці
Все хоронить сина.
І коли усе це стихне

Радість запанує,
Чому доленьку людськую
Й це життя руйнує.
Я за тебе, Україно,
Молитися буду,
Вірю буде йкась надія,
Що станеться чудо.
Й заживемо ми у щасті
Героїв згадаєм,
Хай як ангели небесні
Пишаються раєм.
І у день жалоби разом
Свічечку запалим,
І хвилиною мовчання
Героїв пом'янем.
Хай оця сльоза пекуча
Перестане литись,
А тобою, Україно,
Є чим погордитись.
Серце моє рідна мати
Україно моя,
Вірю щастячко настане
Після цього горя.
Й запануєм вже у котре
На своїй земельці
Я низький уклін дарую
Україні неньці.
А сьогодні в снах щасливих
Ночами літаю,
Бачу мир я в Україні
Він прийде я знаю.

28.02.2017

ВАЖКО ЖИТИ В УКРАЇНІ

Важко стало в Україні
Жити, проживати
Де бої точаться люті,
А де виживати.
Влада тисне на не щасних
Людей з усіх боків,
То податки, то кварт-плата
Скрізь ціни високі.
Як вже тут себе не знайдеш
Де жити так важко,
Емігрують за кордони
Хоча це так страшно.
Наших там не поважають
За людей не мають,
що найгірша є робота
Наші обробляють.
Виїхала одна жінка
Вибору не мала,
Бо зарплата не величка
Більшої й неждала.
Чимось треба отих діток,
Що дама кормити,
А на це, що заробляєш
Неможливо жити.
Приїхала на чужину,
А там все чужее
Мова, звичаї, країна
Усе не своє є.
Весь день жіночка працює,
А по ночам плаче,
За Вкраїною сумує
Серденько жіноче.
Спить хоч сном не дуже міцним

Про те сон наснився,
Що її малий синочок
До неї з'явився.
Жінка плаче, щиро йому
Руки простягає,
Йди до мене мій синочку
Тебе приласкаю.
Мій маленький, милий, любий
Моє ти дитятко,
Виростаєш ти без мене
Моє голуб'ятко.
Я про тебе щохвилини
Забути не можу
Так здається іноді,
Що з розуму схожу.
Посміхнися ти до мене
Подай рученята,
Ти для мене найдорожчий
Пробач таку мати.
Повір мені мій синочку
Тебе не лишила,
Я для блага, для достатку
Усе це зробила.
Йди до мене хай пригорну
Радість ти маленька,
Так забудеш із роками,
Що в тебе є ненька.
А по щічках сльози бігли
У серці щемило,
З болю раптом проснулася
Не було вже мило.
Ніби з сином розмовляла
Й насправді все було,
Якби сон цей не скінчився
Ще б щаслива була.

Свої сльози витирає
Біль в грудях тамує,
А в душі вже в Україні
Стежками мандрує.
Може я вже помираю,
Що ж це так картає
Звертається вна до Бога
Він не розмовляє.
Бог хоч знає все наперед,
Що там далі буде,
Але відповідь знаходять
Самі собі люди.
Якби можна в Україні
В достатку прожити
Не прийшлось би на чужині
Так важко робити.

02.03.2017

ВДОВИ АТО

Якось нагоду таку мала
Читала я вірша свого,
Він про війну звучав печально
І смуток йшов з душі того.
Цих слухачів зовсім не знала
Жінок п'ятнацять десь разом,
Слухали віршика уважно
З них кожна думала над злом.
Обличчям їх котились сльози
Щось зачепило за живе,
Про ті страждання я не знала
Й вдовине серденько сумне.
Заплакали протерли сльози
В долоні хлопали мені,
А я не знала чом їм важко
Як зачепила до душі.
Як вийшли всі одна з них каже
Ти знаєш що це за жінки,
Вдови АТО нещасна доля
Загибли їх чоловіки.
А всі прекрасні молодії
Їм тільки жити би сьогодні,
В сім'ях прекрасних молодих
А у них спогади холодні.
І на руках з них в когось діти
Хтось на дітей лише чекав,
Ці сироти і ції вдови
Ніхто біду не закликав.
А воїни оті померли
Додому більше не прийдуть,
Остило їх гаряче серце
А душі в небесах живуть.
З них кожен вірив буде щастя

Та їх покинуло воно,
До дому в цинковім гробі
Остивше тіло прибуло.
Тепер оця сльоза вдовина
І день і ніч гірка тече,
Замерли душі, вкрившись льодом
Той спогад в серці їх пече.
До сліз обідно бачить все це
Немов комок в грудях щемить,
АТО горе страшне я знаю
Та міг лиш Бог війну спинить.
Назад людей він не поверне
В сім'ю поверне щастя з часом,
Господь почує ви моліться
На небесах зійдетесь разом.
Нехай вам завжди світить сонце
Навіть в туманах на землі,
В кожне вдовинеє віконце
Радість повернеться з далі.
Хай оживе в серцях надія
Лікує час, а все життя загадка,
Хай виростають здоровенні дітки
Хоча й зростуть вони без свого татка.
А вдовам я бажаю сили
Чорне життя це просто полоса,
О Боже подаруй ти їм надію
Хай над Вкраїнов будуть сині небеса.

ТИ ЗНАЄШ ТАТКУ...

Ти знаєш татку, так роки минають
Без тебе другу весну я зустрів,
І сонечко на землю гарно сяє
І як колись дме силою вітрів.
Сади цвітуть навколо все ожило
Весна буяє просто не спини,
А грім трясє землею щоб відчула
Цю міцну силу теплої весни.
І квіточки барвисті розквітають
Веселка воду із струмочка п'є,
Життя для неї завжди кольорове
А моє тільки чорну стежку в'є.
Чому в природі просто так буває
Все що померло оживає знов,
Чому з людьми такого не стається
Весна верни хоч таткову любов.
Без тебе татку сумно в цьому світі
Де та підтримка, сильніше плаче,
Як згадую прожитєє минуле
Гірка сльоза по щічках враз тече.
Хворий не був ти, не був інвалідом
А навпаки солдат був мужній ти,
В мер молодий тобі ще тільки б жити
І серце було повне доброти.
А пуля зла жаль вибору не робить
І не зважала на твоє дитя,
Тепер я сиротиною зостався
А в тебе жаль закінчилось життя.
Як виросту я татку то помщуся
Та кому мстити, як нема кому,
Війна що нищить людство і калічить
Цього не зрозуміти одному.
Ти знаєш татку, знов весну зустрів я

Ти знаєш татку, як вона буя,
Та що для тебе можу я зробити
А стану оберегом тепер я.
І буду свою мамку захищати
Бабцю стареньку і малу сестру,
Від бід їх буду я оберігати
І з ними стріну не одну весну.
Ти знаєш татку, все у мене виходить
Ти знаєш татку, дорога ціна,
Ти знаєш татку, весна ще приходить
Ну, а тепер чомусь нема й нема.

ВІРНИЙ ДРУГ

Гарненький дім там під Луганськом
А в нім щасливая сім'я,
Батьки красиві, молодії
Й Надійка, донечка жила.
Жило у них ще й цуценятко
З ним Надька гралася щодня,
І день за днем воно зростало
Пишалась ним уся рідня.
Назвали його АС прекрасний
Великий, сильний, бойовий,
Але водночас він змінився
Ночами вив і ставав злий.
Надійка підійде до нього
Питає: «Що тебе болить?»
А він під ніженьки їй ляже
В очах його сльоза бринить.
Ніхто не вірив, що так стане
Уже стемніло на дворі,
Собака вив перед бідую
Ставало сумно на душі.
Почувся шум страшний на дворі
І вогники навкруг летять,
Надійки дім трясло погано
На дворі гомін всі кричать.
Лунає голос: «Всі тікайте!!!
Що під руками те й беріть,
У нас часу лишилось мало
Ось туди бачите біжіть!!!»
А там автобуси стояли
З Луганська їхали усі,
То перед ними, то позаду
Літали злющі вогні.
Тоді спасався хто як може
Забули Аса у дворі,

А він скульчав, то вив по вовчи
Лишився в зривах в самоті.
Сидів десь тиждень біля хати
Господарів там вірно ждав,
Сюди ніхто не повертався
Пустий, побитий дім стояв.
І в нього втратилась надія
Пішов із відси блудним псом,
Блукав не довго знайшов табір
Військовий табір здався сном.
Його прийняли, покормили
І рідний наче він їм став,
З бійцями в наряд враз спішився
Рідную землю добре знав.
Обідній час навколо тихо
Бійці заснули в тишині,
Стомили їх важкі будні
Так важко жити на війні.
Одні в наряди заступили
Та Ас чомусь не захотів,
І біля табору зостався
Приляг він тут біля братів.
Та враз піднявся на сторожі
Все вертиться поміж бійців,
Та злобно лаяти старався
Його ніхто не розумів.
І лає так, що піна з рота
Хлопці не знаючи обряд,
За ним усі повибігали
У табір попада снаряд.
У бліндажі тікали хлопці
А вийшли коли стихло все,
Тільки палаючий їх табір
І дим по всім полю несе.
Лишилися без їжі, зброї

Та щастя це, що живі всі,
Шукали спасителя свого
В туманній, оцій сивій млі.
А Ас був ранений так важко
Кривавий слід за ним лише,
Додому свого він добрався
Туди душа його несе.
І біля дому зляг собака
Вітерець гладить шерсть його,
Тут спогад про Надійку гарний
Щасливий вмер він тут того.
Знайшли його бійці удрячі
І плакали усі над ним,
Подяку кожен віддав другу
Жаль не лишився він живим.
Й похоронили як героя
Ще не стрілявши чув він звук,
Тепер з них кожен каже щиро
Собака людям вірний друг.
Стоїть побитая хатина
А вірний друг більше не дише,
Ніхто не знає де Надія
Й коли біда Україну лише.

16.03.2017

ТУМАНИ ЛЯГЛИ НАД ВКРАЇНОВ

Тумани, тумани як важко із вами
В туманах не видно нічого,
Окутали землю України тумани
Й нікому, не кажуть нічого.
І в деякі сім'ї проникли тумани
Хоч очі вони заслоняють,
Душа відчуває вона ж це не бачить
Тумани біду наслоняють.
Навіщо тумани зависли над нами
Україну покрили собою,
Бійці молодії їм тільки би жити
Покрили ви сірою млою.
Тумани, тумани я прошу вас щиро
Покиньте любиму країну,
Не то я на вас вітродуя покличу
Й тим самим спасу Україну.
Віють сильні вітри завіють буйні
І лихо сьогодні вам буде,
Ті капельки сліз які жили в тумані
Ляжуть росою усюди.
Повій буйний вітер, повій над Українов
Розсунь туманною печаль,
Нехай зрозуміють що в світі є сила
Нікому тумана не стане жаль.
І сонце засвітить на наші простори
Засяє і землю зігріє,
І радість появиться в наших серцях
Біду хай с туманом розвіє.
Хай квітне земля, і сади хай цвітуть
Земля хай радіє від нині,
Земля хай сіяє відблиском сонця
А небо завжди буде синє.
Й тоді збережемо наш символ України

Й промовимо символи віри,
Нехай майорить наш прапор без крові
Хай буде в нас щастя без міри.
наш прапор ми будемо бачить з далека
Туман вже його не заслонить,
Сіяти ме сонце над неньков Вкраїнов
А Гімн свою правду відтворить.

УКРАЇНО ЩО З ТОБОЮ?

Україно що з тобою?
Хто тебе так обганьбив,
Хто познущався над тобою,
До нитки хто так обголив?
Була крилата та багата
Родючі безкраї поля,
Сади, ліси ,гори Карпати
Краса твоя як неземна.
За волю твою Україно
Хоробрі предки полягли,
І мали всі вони надію
Такії будуть і сини.
Та ні в наш час все відродилось
І вже тепер тії сини,
Як би з чужини позіхались
Тебе на муки прирекли.
Ти наша мати Україна
Ніхто не цінить вже тебе,
Брат вийшов наш кричить «Росія,»
В «Євросоюз» сестра зове.
Ділити хочуть Україну
Все, що хто хоче хай бере,
Всім тільки гроші би в кишеню
Так влада наша і живе. .

Ніхто нікого не питає
Що бідний коли народ страждає,
В бою за що , не знає й сам
Кров'ю Вкраїну напуває.
А все це сталося так тому
З життя зробили казку,
Хто їсть хлібину золоту
А хто з сльозами паску.
А я все думаю собі
Що Бог їх спустить з ласки,
І станем рівні ми усі
Героями не з казки.
Тож Україну ми свою
Собі будуємо самі,
І гріх-ціна буде тому
Хто зрадником повстане.

10.05.2014

ГЕРОЙ ПОСМЕРТНО, Й ЗА ЖИТТЯ.

Усе стемніло навкруги
Нічка навіяла мовчання,
В старій хатині на вікні
Від свічки полум'я й сіяння.
Не спиться лиш вдові самотній
За сином котиться сльоза,
Впавши на колінки до Бога
Так щиро молиться вона.
Альбомчик дістає старенький
Яким так сильно дорожить ,
Пригадує життя прожите
Сімю щасливу у ту мить.
Там чоловіка в формі бачить
З товаришами у строю,
І це його останній образ
Загиб в Аванському бою.
Тай далі ці листки гортає,
Бачить малого хлопчика,
Який без батька виростає
Чому в нас доля двох така?
З усім цим мати вже змирилась
Та крає душу тепер те,
Чому на схід забрали сина
За що їй наказання це.
І так минають дні за днями
Син звісточку все звідти шле,
"Ви не хвилюйтесь моя мамо
Я жив здоров в нас добре все."
Від слів цих їй чомусь не легше
Якась тривога на душі,
А може серце материнське
Болить що син так у далі.
Вже мати бідна зачекалась
Не їсться і не спиться їй,

Все виглядає у вікно сина
Щоразу марно без надій.
Це мало того що не бачить
Підкралась вмить година зла,
Звістки ніякої давно вже
Синочок їй не посила.
Прийшла.Прийшла погана заїстка
Нікому б цього не почуть,
Зібрали по шматочкам тіло
Й рішили матері вернуть.
У цинковім гробі прислали
Герой. Посмертно надали,
Й не передати біль, страждання
Цієї матері вдови,
Сталось в бою це під Луганськом
Під обстріл хлопці попали,
Хто спався і живим лишився
У полон в Росію забрали,
Так посивіла й постаріла
Матуся наче не живе,
Піде на синову могилу
Й ціліський день там проведе.
Ніде не знайде більше спокій
Ніщо не радує її,
Лиш посидіти й говорити
Отут із вітром в тишині.
На цьому цвинтарі й заснула
Приснився сон як на яву,
До неї підійшов хлопчина
І каже щось вам розкажу.
"Я щиро дякою за квіти
Ці що приносити мені,
І за молитву що до Бога
Шепчете у тишині.
Немає вашого тут сина

Він друг мій добре знав його,
Це моя, моя тут могила
Не плачте вам нема чого.
Я в світі зростав сиротою
Мама ніколи я не мав,
Тепер назву я вас матуся..."
Щиро подякував. Пропав.
Вдовою щось аж стрепенуло
Проснулася, чи й не спала,
Й не розуміє що це було
Чи з розуму уже зійшла.
Якось надія появилась
Повірила отим словам,
Що їх юнак казав так щиро
Цього не зрозуміти вам.
Люди жаліти її стали
До чого ж біда довела,
Йде до могили свого сина
Каже його отут нема.
Знов нічка наступила в котре
Смуток у серці навіва,
Роздався стук у нічній тиші
Матуся двері відкрива.
І бачить на порозі сина
Самане вірить в це вона,
Тримтячі руки, в очах сльози
І знову сина обійма.
Матусю рідна ви пробачте
За біль яку приніс я вам,
Так вийшло я живий зостався
Не сподівався цього й сам.
І всі мене похоронили
Тому що з Ваньком в вранці ми,
Спіша бушлатом помінялись
І речі мої в нім знайшли.

А Ванька кращий друг мій мамо
Він був неначе рідний брат,
Він спас мене в бліндаж засунув
А сам попав під злобний град.
Прийшли російські злі солдати
Всіх ранених забрали нас,
Про Україну допитати
Про друзів наших в слабкий час.
Та з нас ніхто так й не зломився
Хоч кожен кровю ізтікав,
З злості завели нас у поле
Приманку голодним вовкам.
І ми відчули воля ,Воля...
Хоч на життя надія є
Ми подолали чисте поле
Спаси хоча б життя своє.
Здавалося в важку хвилину
З небес Іванко помагав,
Й матусина молитва щира
Сам Бог спасення посилав.
Герой.Герой лежить в могилі
Вітерець квіти обвіва,
Над ним Герой молився щиро
За друга якого нема.
Дивиться мати на них збоку
На двоє крається душа,
За щастя що їй Бог дарує
Й, за добру душу що нема.
І свічки вогник не зітліє
На грудях цього юнака,
За Україну всі моліться
Й за бійців тих що більш нема.
9. 04.2016.p.

ТИ ПРИКОРДОННИК ПАТРІОТ!

Світає...тихо за вікном,
Ще й пташка не співає
Важка солдатська хода
Вкраїну всю вітає.
Вони не сплять, не спиться всім
На це часу немає
Щоб весь кордон наш зберегти,
Кожен трудиться має.
Ти прикордонник! – ним не став,
Ти ним вже народився!
В – вас при народженні напевно
Хоробрий дух вселився,
Присягу прийняли на вірність
Вкраїнському народу.
Тепер готові йти за нас
В вогонь, а чи й у воду
Державу свою захищати,
Рідненьку Україну
Яку зламати хочуть знову,
Поставить на коліна.
Та так буває Україно,
Не вперше із тобою
Хоробрі предки тяж лягали
За нас на полі бою.
Прийшлося вам воїни не легко
У цю важку годину,
Коли хоронить мати сина,
А татуся дитина.
Ви їдете на схід сміливо,
Залишивши родину
Бо там злий ворог вже панує,
І грабить Україну.
Замість привіту вони шлють,

Вам гради вогнянії.
Земля здригається від цього
І робляться руїни.
А рідна матінка земля,
Чим може помагає
Вона як мати любить вас,
У бліндажах ховає.
Бо «Брат» вже не жартує наш
І з вами він не грає,
Його ворожа куля зла
Велику силу має.
Там бій без правил, все святе –
Кати давно забули
І щоби націю згубити,
Вони б щасливі були.
Та у бою ніхто не здався
Й товариша не кинув.
А хто спасав собою інших,
Героєм сам загинув.
В хоробрім серці зла нема
І цього не хотілось,
Щоб рідна над усе Земля
Вся кров'ю просочилась.
– Ти прикордонник патріот!
І більшого немає
Нас бережить, а вас нехай
Сам Бог оберігає.
А ці святі тепер слова –
«Слава Україні»!
І гідна відповідь луна –
«Героям слава»! – нині.

В МОЇМ СЕРЦІ ЖИВЕШ ТИ ТАРАСЕ

О відомий, Тарас, вічна слава тобі
Возвеличений ти між народом,
Твій портрет на стіні, пам'ять в наших серцях
Ти на землю був посланий Богом.
Україну любив, трудний шлях свій пройшов
Гідним й чесним ти був патріотом,
Душа твоя спокійна тепер в небесах
Ти багато зробив мимольотом.
Україну свою прославляв у віршах
І у той час за це поніс кару,
Хоч проходилося іноді кров'ю писать
Та ти витримав міцність удару.
Про історію ту, що читаєш сьогодні
Ти повір ми без тебе б не знали,
Я пишаюсь тобою, гідна слава тобі
Щоб про тебе тепер не сказали.
О, Тарасику, любий знов біда в Україні
Довела ця не щасная влада,
Люди ходять усі тепер просто сліпі
І не можуть знайти де є правда.
А народ вимирає на мінному полі
Брат брата карає до крові,
Бо в кожного з них своя правда напевно
Більш не має між ними любові.
Як же жаль, що життя наше швидко минає,
Що не може воно бути вічним,
Зараз знову писав би ти про Україну
Й тих хто робить життя таким грішним.
Але ти не сумуй, якщо бачиш все це
Із небесних висот, безмежного раю,
Живучи на землі про історію цю
Я писати му знай, запевняю.
Хоч почала я пізно і нелегко дається
Старатись й надалі я буду відверто,

За життя на землі рідко хто став відомим
Я й зароблю цю славу посмертно.
Ти про все написав мені мало лишив
Слово твоє було незрівнянне,
Мушу думати я, так напевно як ти,
І напишу про щось ще не знання.
Я весь час промовляю мудрі свої слова
Завжди треба почати із себе,
Ти писав про людей, про Україну писав,
А сьогодні я пишу про Тебе.

09.03.2017

ЗАВЖДИ ПОЧНИ ІЗ СЕБЕ

Кожна людина народившись у цей світ має своє призначення, дане їй Богом при народженні. Тому вона повинна жити, розвиватися і знаходити себе, до чого лежить її душа. А також знати, що потрібно їй, знайти своє Я і не заплутатись на цій землі.

Створивши людину Бог дав їй тіло й душу, обдарувавши душу частинкою любові. Саме з відси кожному з нас треба шукати початок, і йти в правильному напрямку призначеного шляху. Є люди які розпалюють свою любов у душі, серці вона розгоряється на стільки, що набирає світлості, доброти й цінності людської. Чистоту і сяйво душі з Божою допомогою може отримати кожен із нас. Цього просто треба захотіти. Нажаль людині дуже важко працювати над собою, а тим більше дехто навіть над цим не задумується, живе так як їй простіше, вигідніше. А час минає швидкоплинно, людина не задумуючись робить в житті помилку за помилкою, обговорює, обсміює і робить шкоду іншій людині, які призводять до різних наслідків. Від цього ще й на когось злиться і в усіх своїх бідах, неприємностях знову ж звинувачує інших.

Та це все зовсім не так. Завжди треба починати із себе, визнати у чому ж твоя вина, що кому зробив поганого, а це ж ніколи не пізно. Бо в інакшому випадку, як іти не правильним шляхом душа людини тліє. Зітліває до кінця стає чорною, черствою і холодною. В наступному в душу поселяється заздрість і ця людина вже сама не живе собою, це найгірше, що може жити у людині. Вона у першу чергу з'їдає своє же тіло і свою душу руйнуючи її з середини. У людини починаються неприємності з якими вона вже боротися не може, і не хоче. Тоді починає жити життям іншої людини яка яскрава, сильна, сміли-

ва і від цього отримує хоч би чуть-чуть якогось задоволення. А це все значить, що вона не виконала свою місію, не пройшла вперед і на комусь зупинилась.

Тому дуже не приємно бачити, чути про таку не щасну людину, яка тебе обговорює, зазидує і витрачає на це своє же життя, в той час яким повинна жити сама. А тим часом дарує багато честі хоча навіть із гніву і з злими намірами іншій людині. Повірте, а це все тільки слова, які добрій людині зовсім не заважають жити. Людина яка стоїть вище цього, вона не дивується і не цінує підлу і не правдиву думку іншої не доброзичливої людини.

Коли ми спілкуємось із людьми, з якими приємно, цікаво і з ними є про, що поговорити, від них дізнаємося щось нового, ми вдосконалюємо себе. А коли ми просто слухаємо слабких людей які весь час нарікають на своє життя, з ними не має про, що говорити, ми марно витрачаємо свій час.

Тому бажаю вам знайти в цьому житті себе, вдосконалювати, працювати над собою, і жити так як вам подобається.

Завжди починайте із себе! І тоді життя ваше не буде нудним, марним, тусклим і не цікавим. Не має чорно-білого життя як зебра, воно як веселка різнобарвне, цікаве, загадкове тільки треба в це повірити і зрозуміти.

Всім хто читав:

БАЖАЮ ЩАСТЯ!

03.03.2017

ВСЕ ПОЧИНАЙ ІЗ СЕБЕ

У кожного є своя доля
Написана напевно,
І ти живеш рабом її
Як ні, живеш даремно.
Виконувать волю чиюсь
Не всім нам до вподоби,
Тоді вкладеш своє там щось
Не помилився щоби.
Життя, вир, різні кольори
І воля у руках твоїх
І цим живеш щасливо ти
В найкращих мріях своїх.
І ти герой як із казок
Завидують даремно,
Успішний герой, це є той
Розумний хто напевно.
А хто живе так по нужді
Лице у зморшки строїш,
Душу цим напастиш свою
І пакость людям робиш.
Від цього ці земні гріхи
У рабство зле скликають,
Роблять душу брудну чиюсь
У пекло затягають.
Судити когось не дано
Й цього робить не треба,
Язик це ворог перший твій
Завжди почни із себе.
Стань перед осудом своїм
Дивись ти правді в очі,
А після цього ще за когось
Чи щось сказати захочеш.

ДУША МОЯ

Душа моя ти щирая
Чому так ридаєш?
Та тому що на цім світі
Багатства не маєш?
Душа моя ти добрая
Де те земне багатство?
Без тебе любе бідна я
Не цінять, а ні за що.
Не цінять думоньку мою
Мою роботу тяжку,
Тільки ці слізоньки мої
Біжать все по щоці ні за що...
То плаче чистая душа
То плаче то ридає,
Ніхто на неї не зважа
Всю брудом обливає.
Ворог плює в душу мою
Сміється до сліз з мене,
А я собі в кутку молюсь
І тягнуся до неба.
До Бога руки піднесу
І щиро так благаю,
Не кинь ти душеньку мою
Візьми її до раю.
А поки я на цій землі
Будь завжди біля мене
А ангела по імені
Пусти наперед мене.
А я послухаю те все
Що крає мою душу,
Та, що зроблю з собою я
Я жити також мушу.
Живу й терплю ганьбі усій
Терплю й собі ридаю,
І Боже вірю я тобі
Ти нас судити маєш.

08.12.2014

ЩО ТИ ПОСІЯВ ТЕ Й ПОЖНЕШ

Дивися сонце гарно світить
Дивися синє небо,
Травичка, квіти розквітають
Усе живе для тебе.
Природа все тобі дарує
Живи собі спокійно,
Та люди стали злі, жорстокі
Все більше Бога гнівлять.
Змішали все добро і зло
Його не розпізнати,
Мімічний сміх, чи щирий він
Це треба розгадати.
В цей час зустріть добрих людей
Ще треба пошукати,
А злі біжать самі назустріч
Фальшиву руку дати.
Коли тобі в душі погано
Ще більше туди плюнуть,
А як живеш собі щасливо
Ганьбу якусь придумать.
Підставлять в будь-яку хвилину
На тебе наговорять,
І яд як змії випускають
Та свою правду творять.
Згубили уже все святее
В храм Божий як зійдуться,
Там забувають й помолитись
Й грішків своїх позбутись.
Одне на одне заглядають
Тут злоба уже лишня,
Та ви простіть один одного
А вас простить Всевишній.
Та ні обсудять між собою
І праведних і грішних

Собі ціну все піднімають
Від стають гірші.
Та думають щоб зле збулося
Клянуть один одного,
Та тільки той хто сіє зло
Робить себе брудного.
Потім оця грішна душа
У Бога добра просить,
Та стій людино куди там
Згубила свій ти простір.
Від тих поганих вчинків злих
І слів брудних ганебних,
Людина стає гірше всіх
Й живе вона даремно.
Так народилась у наш час
Жорстокая людина,
Своє життя прожила так
Що гірша як тварина.
Забула про природу цю
За все в житті прекрасне,
Та сіє зло на цій землі
Зібрати жде, що краще.
Та ні ви, люде, пам'ятайте
Бо так дано природі
Зло ти посіяв, збереш більше
Добра діждатись годі.
Проти природи не попреш
А ні ще проти Бога,
Що ти посіяв, те й пожнеш
Краще мовчи небого.

ЧИ ВІРИШ ШО ГОВОРИШ ТИ

Здається я мовчу даремно
Про те, що знаю більше всіх,
Моє мовчання дар із неба
Плітки ці викликають сміх.
А сміх це просто ще сказати
Буває іноді і гнів,
Так хочеш ти всіх покарати
Щоб ворог той вже онімів.
Та ні він як перед бідую
Рота зміїного відкрив,
Судить ще й бреше, і сам в це вірить
Чим й викликає страшний гнів.
З ганьбою думає, що легше
Живеться тут серед людей,
За добре й зле платить прийдеться
Настане час й той судний день.
Тоді ти витріщиш ті очі
Які не бачили чого,
Язик брехливий той торочив
І мізки вірили його.
Це була хвора людина
Як той вампір вона жила,
Енергія з чужих сліз й крові
Їй сил життєвих додала.
Ненависть в серці тім таїла
Собою хвастала вона,
Так вже й від цього посивіла
І стала чорная душа.
Та по таких судить не треба
Добрії люди також є,
Вони розумні, з ними легко
Розділять горе ще й твоє.
Хто гарний милий і блаженний,

Миротворенний той мовчить,
І у прекраснім білім світі
Щасливим хочеться їм жить.
Нажаль людей таких є мало
В наш час їх важко віднайти,
Якби всі злі брали з них приклад
Той легше жити стало би.
А я людина лиш земная
Дивлюсь на все це й не журюсь,
У Бога прошу я спасення
Його одного я боюсь.

ЧАС ЛІКУЄ

Невже прийшло до мене горе
Настала туга і печаль,
З нажитим що роки старалась
Прощатись стало раптом жаль.
А це так боляче буває
Хто ще не знає розкажу,
Як щось дихання закриває
Від цього думаю помру.
Так дні за днями пробігають
Розраду хочу я знайти,
У чомусь топлю печаль свою
Чим роблю більшої біди.
В цей час коли мені є важко
Ворог живучішим стає,
І накладає свою пастку
Спіймати щоб життя моє.
Хоч друзі мене розуміють
Та мало в мене є їх всіх,
Від них розгадка і надія
Хто тим і зміг то й допоміг.

Ніщо так не допоможе нині
Як добре слово від душі,
Друзі були багатослівні
Й бажали щастячка мені.
А ще пораду за порадов
Кожен казав як зрозумів,
Я все це мовчки вислухала
І зараз дякую усім.
Лиш слово це що час лікує
Не вірила у це тоді,
І думаю легко сказати
Моєму другу в стороні.
Та ні і справді час лікує
Загоїть рани всі твої,
І прикладом з життя покаже
Щоб вчитись з помилок своїх.
Тепер оця моя упертість
Сильніш буяла за життя,
Як сталь закалена зробилась
Іду вперед без співчуття.
Іду в перед і не оглянусь
Іду в перед і не боюсь,
Сміливість це є моє щастя
З нудьгою вперто я боюсь.
Я стала сильна я людина
Не зупинюсь ні перед чим,
Слабких людей в біді затопчуть
Спасеться той хто повен сил .
08.02.2016.p.

ЧИ СЯЄ ЗІРОНЬКА ТВОЯ

На небі зіронька з'явилась,
Значить людина народилась.
Вона яскравіше з всіх сяє,
Бо це дитя гріха немає.
Якщо з роками придивлятись,
Яскравість може помінятись.
Тому, що це життя минає,
Й людина грішна помирає.
Щоб все життя світила ясно,
Ця наша зіронька прекрасна
Достойно треба вік прожити
Жити й життям цим дорожити.
Відкинути всю злобу свою
Серце наповнити любов'ю
Й тоді відчуй, що ти людина
А то живеш як та тварина.
Сам не живеш, й життя не маєш
І другому теж заважаєш
Тай зіронька твоя згасає
Ти ще живеш, вона не сяє.
Й ти бачиш це у висоті
Світила вже нема тобі,
Й від цього ти ще більше злишся
Та з цим би треба вже змириться.
А ні так заздрість оживає
Чому, моя зірка згасає?
А в когось бач як гарно світить
Її теж треба покалічить.
Якщо не буде поряд саява
Лишиться моя саме гарна
Так же задумайся людино
Поки гасити меш світило
Душевно ти і так є слабша

Тебе ж спіткає неудача
Зітліє вогник перший твій
Помреш ти просто без надій
У зависті, і злиднях, і карі
Старання твої були марні
Зітлівший прах впаде на землю
І ти прожив просто даремно
Одумайся не жий ти злісно
Почни із себе знай не пізно
Якщо спіткають неудачі
Ти просто дочекайся ночі
Вийди й поглянь ти прямо в небо
Знайди йка зіронька у тебе
Якщо вона не сяє ясно
Ти тільки спам'ятайся вчасно
Й не злись на ту, що повна саява
Вона не винна, злоба зайва
Працюй тепер ти над собою
Душа теж прагне вже спокою
Зумій образи відпустити
Так легше стане тобі жити
Не нехтуй бідами чужими
Як з своїми, борися з ними
Допоможи ти людям іншим
Віддяка буде тобі більша
Може й чиясь серце розтає
Й чиясь ще зіронька засяє
Від добрих вчинків знай це ти
Досягнеш свої ще мети
Й тоді подивишся на небо
Найкраще зірка сяє в тебе.

17.03.2016

ТИ НЕ ЗЛАМАЙСЯ ЗА ЖИТТЯ

Як на душі прикро не раз,
Або компанія у нас,
Чарку за чарков наливаєм
Даремно Бога ми згадаєм
І до охоти випиваєм.
Тоді здається нам в той час
Нема щасливіших за нас,
Розумних, смілих і багатих
На життя і проблеми всім наплювати.
І ми всі є самі собою,
Проблеми геть і чорт з тобою
Допоки ходиш на ногах
Чи пам'ять пропадає...Страх!
Інтуїтивно дім шукаєш,
Проспавшись очі відкриваєш
І вже всі прикrostі згадаєш
Що в кого наболіло з нас,
Кого образили в той час.
Тут стан душі вже не вгадати
Бо він тепер дивакуватий
Ніхто не знає так чому
І це в найкращому випадку
Здається нам, що ми в раю.
Пташки як ангели співають
В вікно природа заглядає
Ти зрозумій життя прекрасне
Тобі ще трішки й свічка згасне
Як будеш продовжати так.
І кожен раз ти кажеш буде
Я випивати більш не буду,
Хіба від цього варто вмерти,
Нема достойнішої смерті?
Тим часом тіло все тремтить

В грудях серденько стукотить
Дає тепер про себе знати
Бо алкоголь важко качати
І організм свій рятувати.
Від цього наша голова
Тепер сама як не своя
Ти розумієш думать нічим
І сам не знаєш чим закінчиш.
Тут як кому вже повезе
Тим часом сатана все жде
І підступає непомітно
Допоки тіло ще слабке,
А стан твій надто депресивний
Він над тобою тепер сильний
Йому потрібна ось така
Людина хвора і слабка
Тоді ти це не розумієш
В життя доставше вже не віриш
І сам ти лізеш у петлю
Не розуміючи чому.
Та цього нам не слід робити
Це тільки треба пережити
Бо випробування різні
Шле за життя нам всім Всевишній,
Якщо людина ти слабка
Пропадеш просто так сама
І це тому, що у біді
Люди підступні сатані
За Бога просто забувають
На долю свою нарікають
Про милість Божу й не згадають
І дні з життя так пробігають.
Ну ж схаменутися пора,
Й свій хрест пронести за життя
Якщо ти впав скоріш піднятись

В житті що дано то прийняти
Свої помилки виправляти
І більше їх не повторяти.
Будь оптимістом по житті
Проблеми вирішай свої
Жий так як хочеться тобі
Бо це не кожному дано:
Достойно жити, гордо вмерти
Щоби згадали добрим словом
Тебе ще після твоєї смерті.

А Я ПОДУМАЮ...

А я подумаю над тим...
Що я тобі тоді сказала,
Навіть подумаю над тим...
Що я тобі не розказала.
І думаю сьогодні так
Щоб не образити нікого,
Хоч важко в спогадах блукать
Та народилась я для того.
З життя напишу я спочатку
Про те, що не скажу нікому,
Минуле залишило згадку
Прийшов кінець стражданню тому.
І я живу тепер й радію,
Що пережила час такий,
Коли нікого я любила
Не правильний був вчинок злий.
Мені здавалось, що без нього
В житті цім я не проживу,
Та час пройшов, а він лікує
Я мрію прогнала тому.
І за прожитим не жалію
Зустріла іншого в житті

І мрію свою хоч не часто
Я згадувала в висоті.
В раз поламалось життя моє
Хоч важко було все мінять,
Та в один час я зрозуміла
Доля майбутнє може дати.
В той час з минулим я зустрілась
Й побачила той погляд я,
На нього довго так чекала
Тепер не мрія це моя.
Від нього я відчула холод
Де ж ділася любов моя,
І думала як можна було
Так помилятись за життя.
А він сказав мені крізь сльози
Чому не моя тепер ти,
Чому тебе в житті я втратив
А міг я мрії досягти.
І жив би я тоді щасливо
Я також так тебе любив,
В той час не вірив я у диво
Думав, що час й мене змінив.
І з співчуттям я подивилась
Пройшли вже мої почуття,
І крім не щасної людини
Інакше не бачу його я
Усе пройшло, в душі остило
Минуле це уже позаду,
Цей спогад душу не картає
Йому змогла я дати раду.
Обох із пам'яті я стерла
Перехворіла душа чиста,
Своє життя я починаю
Тепер із нового вже листа.
Життя прекрасне, мальовниче

Воно не спиниться на цім,
Щасливо я живу сьогодні
Й керую цим життям своїм.
Хоч важко іноді бувало
Та ні про, що я не жалію,
Життя розпорядилось так
Тепер я маю нову мрію.
Все те, що я тобі сказала
Це не є вигадка моя,
В душі моїй цвіте кохання
Усмішка радує твоя.
А те про, що не розказала
Для мене вже ніщо не значить
Даремно прожите життя
За яким серце більш не плачить.
А поки долі не перечу
Здійснюю правила її,
І думати більше не хочу
Як Бог станеться в житті.

31.03.2017

АНГЕЛАМ СПАСИБІ

Коли Бог послав мене
У цей світ чудесний,
Чисту душу дарував
Й ангелів небесних.
Знав напевно ще тоді
Про життя важкеє,
Ще й нелегкий хрест подав
У життя земнеє.
Важко несла я його
Та це не лякало,
Ангели увесь цей час
Мені помагали.
В ту хвилину коли впала

Поряд завжди були,
Руку допомоги свою
Мені простягнули.
І на легких крилах їхніх
В повітря взлітала,
На якийсь час в ніжках своїх
Біль я тамувала.
Та пройти шлях у житті
Все ж таки судилось,
І напевно за цей час
Ангели стомились.
Я їм посмішку свою
Завжди дарувала,
Тай частенько сльози мої
Вони витирали.
Важко плакати мені
В присутності чийсь,
Та легшало у ту ж мить
Відчувалась милість.
Добре слово дарували
Хорошу пораду,
Враз на серденьку легшало
Погане позаду.
Сатана спокусник той
Хитро так дивився,
Щирою душею щоб
Теж насолодився.
Але підступ не знайшов
Хоч старання було,
Завжди душеньку мою
До Бога тягнуло.
Ну і ангели боролись
Пораду давали,
Хоч їм важко десь було
Й що робить не знали.

За пройдений шлях важкий
Ангелам спасибі,
Трішки ще по землі походим
Й стрінемось у небі.
Ти нас Боже там прийми
Ми всі тебе любим,
За не правильнії вчинки
Каятися будем.

03.03.2017

БУДЬ СИЛЬНИМ

Здається сильна я смілива
Бо всяке пережила,
Та хоч не хоч, а все рівно
Ранима, є людина.
Хоч зовні так стараюсь я
Будь кращою на диво,
Та у душі хвилює щось
Бо все не справедливо.
Коли вкладаєш у життя
І тіло й свою душу,
Обов'язково як на зло
Воно кидати мусить.
Кидає в прірву, десь на дно
Там так лежати страшно,
Ти розумієш лиш одно
Піднятися щоб вчасно.
Розплачешся від сліз твоїх
Земля стає нам пухом,
І розпрощається тоді
Це тіло з твоїм духом.
Ти слабкий, просто ти пропав
Згадає хто захоче,
Той хто тебе там затоптав
З біди твої регоче.

Ти сильним будь і пам'ятай
Всі правила життєві,
Не той слабкий, хто в житті впав
Піднявся той хто сильний.

29.09.2015

СПІВ ПТАШИНИ

Наступила зима. Випав сніг на дворі
Ще й морози щоденно лютують,
Вже замерзли всі шибки на моїм вікні
І сніжком притрушені зимують.
Я прокинулась рано, чарівний там спів
За вікном де нічого не видно,
Чути голос пташини і є радість у ній
Чи так бути в житті цим повинно.
Хтось живе у теплі, теплу шубку вбира
На життя ще своє нарікає,
А пташина оця замерзла така
Ти послухай як гарно співає.
Ще не з'ївши крихтиночку хліба літає
Радість свою ще комусь дарує,
А хтось просто зажерся і злобою з тиха
Добру душу злим вчинком руйнує.
Дано і людині так як пташині
Радість свою комусь дарувати,
Жити прекрасним життям, цінувати все те,
Що природа змогла всім нам дати.
А чудовий цей спів у зимовії ранки
Хочу я у житті ще почути,
За цей негатив і людей тих поганих
Хоч на мить я змогла би забути.
І в лютую зиму, чи в жарке літо
Як пташина в душі теж я лину,
В радості й щасті, що б там не було
Вік свій проживу я до згину!

09.12.2016

В ОЧАХ СВОБОДА

В очах свободу проявляю
Як небо чисте й голубе,
У них є воля, вільний погляд
Й те, що ти любиш досягне.
Як ними можна не пишатись
Вони є дзеркалом душі,
Безмежний погляд в даль далеку
І бачать навіть у ночі.
І там де ти ще не бувала
Там поглядом буваєш ти,
Та тільки щоби не блукали
Ці очі повні краси.
І у сльозах бувають гарні
Це як кораблик у воді,
Та тільки б слізеньки не лились
Хай очі сяють у добрі.
І хай не бачать вони злого
А бачать тільки все прекрасне,
Той відблиск щирої душі
Не хай ніколи в них не згасне.
І навіть ворогові я
Не боюсь глянути у очі,
Побачить щирий погляд мій
І сам добріший стати схоче.

03.03.2017

НАСТІЛЬКИ ГОРДА

Мені нема про, що журитись
Життя яскраве і веселе,
Живу я так щоб не образить
На світі тільки лиш себе.
І взимку теж прожити можна
На барвах різних кольорів,
Й зробити можна з життя казку

Хто б як про це не гомонів.
А може й нічим так втішатись
Це все ілюзія моя,
Бо маю складний я характер
З цим не поборюся вже я.
Гординя, гріх страшний напевно
Я народилась з нею в світ,
Тому в житті буває важко
Скільки б не жила довгих літ.
Знайте ніколи не дозволю
Собі любити людину ту,
Яка є поруч біля мене
Й мене не сприйме отаку.
Тому кохати я не буду
Людину йкій байдужа я,
Про нього скоро я забуду
Це все гординя є моя.
І з ним я легко попрощаюсь
Сльозинки навіть не пущу,
Значить не має за ким плакати
Кам'яне серце я ношу.

03.03.2017

НАЙБЛИЖЧА ЛЮДИНА

Бувають люди різні
Є добрії і злі,
Дивакуватих теж багато
Блукає по землі.
Сприймає кожен по-своєму
Життя поруч з тобою,
Хто хоче другом твоїм стати
Окутати хто бідною.
Сприймаєш їх ти також так
Підкаже як серденько,
Як припаде щось до душі

Відчуєш це швиденько.
Я виділяю тих людей
З ким можу розмовляти
Назву я друзями таких
Кому мож довіряти.
Це є надійнеє плече
Це є велика сила,
Якщо підтримка в тебе є
Тоді й хвилина мила.
Людина та мені найближча
Яка минуле знає,
Вірить в майбутнєє моє
Й таку мене сприймає.

15.05.2017

ВСЕ ЖИТТЯ БОРОТЬБА

Ціле наше життя – боротьба
Іншим словом не можу назвати,
Як не склалось би в людини життя
Повинна вона виживати.
Хоч нахлине раптово біда,
А вона не приходить одною,
І до речі тут знов боротьба
Не зостатись в житті щоб з журбою
Пережити усе у житті оцім мусим
Відчувать хоч не хочеться цього
Та боротись треба завжди і за все
Не залишилось болю щоб того.
Хоч стискати ти меш кулаки
І боротися скільки є сили,
І ковтаючи сльози свої,
Виграти треба як би не вчинили.
Посміхатись ти мож через силу
Посміхнутись ти можеш крізь сльози,

До мети завжди треба іти
Крізь морози, спеку і грози.
Іти треба до того, що хочеш
І ніколи не можна здаватись,
Бо інакше мети не досягнеш
Можеш в цьому собі ти зізнатись.
До кінця іди не оглядайся
Мету став в переді і не бійся,
Якщо впевнений в собі тоді
Йди вперед і на виграш надійся.
15.05.2017

ДУШЕТВОРІННЯ

Прийшов цей час сумний доволі
В душу підкралася печаль,
А я борю думки всі свої
Та в спогадах панує жаль.
Ніщо назад ти не повернеш
Й не зміниш так як хочеш ти,
Прийняти просто треба дане
Цінне в житті все берегти.
Чому душа досі страждає
Не можу відповідь знайти,
Щось крає, крає, серце крає,
Прагну спокою й самоти.
Кого у цьому звинуватить
Хто душу ранив так мою,
В веселих мріях я літаю
Цим злічу душеньку свою.
Втрачається в житті багато
Знайти щось можна, щось губить,
Цінність душі бережим люди
Так легше стане в світі жить.
01.08.2016

СМІЛИВІ, ВІЛЬНІ Й БОЖЕВІЛЬНІ

Сміливі люди мають щастя
Не спинить їх ніхто в путі,
Якщо в них є якесь бажання
Його досягнуть у житті.
Сміливим щастя завжди світить
Вони вибагливі такі,
Та ними треба би пишатись
Вони є сильні, не слабкі.
А вільні люди мають волю
Як буйний вітер не спинить,
Завжди живуть лише для себе
Вони цінують кожную мить.
І мають силу, свій характер
Ще й волевиявлення є,
Усмішка на устах правдива
Живуть в захоплення своє.
В них друзів є завжди багато
Вони веселі по житті,
І той хто волю полюбляє
Циганський рай їм по душі.
Ці люди легкі і надійні,
У мріях вміють жити вони
І одне слово «воля,воля»
Безмежна даль далечини.
А божевільні мають всесвіт
Живуть собі в світі своїм,
Реальність цю не помічають
Живуть як хочеться лиш їм.
В уявленому своєму світі
Найлегше жити кожен день
Ніщо тоді не замічають
Живуть під вир своїх пісень.
Їх хворими назвати важко
Думка в них є своя також,

І свої мрії, своє щастя
Хоч зрозуміти їх не мож.
Їм так здається мають всесвіт
Його ні з ким не розділють,
У мріях своїх найбагатших
На цьому світі так живуть.
Судити нам не мож нікого
В кожного стежка не легка,
Сміливий, вільний й божевільний
Це все історія людська.
І кожен в вимірі оцьому
Повинен би знайти себе
Бо написала про людей я
І їх бажаннячко земне.

04.03.2017

ДОЛЯ

Зійшлися дві долі на моїм порозі
З них кожна біжить щоб постукать,
А я у той час йти до праці спішила
Та все ж таки стала послухать.
Одна каже другій: «Пусти бо я перша,
Я трішечки швидше прибїгла!»
А другая каже: «Та ні я давно тут,
Я скромная і стукать не сміла.»
«Послухай таки, я йду ти вертайся
Із мене в житті більшая користь,
Багатство є в мене й від того я щастя
І зможу людині приносить!»
А другая каже: «Не щастя в багатстві
Я добрая, щирая дуже,
Тому я не можу з хороших людей
Нікому лишитись байдужа.»
Тут голос і третьої звідкись несеться

Й відлуння насмішне лунає:
«Ви тут сперечайтесь, а я скористаюсь
Фальшивая доля така я.
Хто з вас ще незнає то я вам розкажу
Я дуже підступна й хитрюща,
А наглість – це перше я з ним виживаю
Розходьтесь хай більше не злюся.»
Почувши розмову оцю, що між ними
В цю мить я задумалась щиро,
Коли б самій вийти й між ними обрати
Тоді ж би я жила щасливо.
Але хоч би й вийшла тай не розпізнала б
Яка з них про, що говорила,
Якби ж можна долю самій вибирати
Та прийде та яку заслужила.

ЦАРСТВО ЩАСЛИВОЇ ДУШІ

З трудом минуле поборол
Дихаю легше, що кінець,
Здається не живою стала
З чорних квіток сплела вінець.
Час витрачаю я на себе
Борюсь сама з собою я,
Тай впевнена, що легше жити
Коли черства душа моя.
Так все у собі я убила
Ніщо не тьохкає в душі,
Серце своє на ключ закрила
Й радію гробовій тиші
Я йшла вперед й сама не знала
Куди усе це приведе,
І в царство мертвих душ попала
Де льодяне все й не живе.
Таких як я чомусь немає

Й те, що чужа я потерплю,
Знаходиться тут довго страшно
Та я цей страх в собі борю.
Усі проходять як повз мене
Невідчуваю дотик їх,
Беру я приклад з них і боса
Йду на холодний білий сніг.
І манить щось у даль далеку
Душі ці йдуть й нема слідів,
А я заледве пробираюсь
Де намети від злих вітрів.
Паду, встаю але йду далі
Їм руку свою подаю,
Мені ніхто не помагає
Відчувши теплоту мою,
Душі всміхаються до мене
Усмішка якась дивна в них,
Ідуть в перед я ледь встигаю
Чуть подих мій тут не затих.
Та все таки я помічаю
Що легко їм дається все,
А я з трудом ледве встигаю
Але борю, борю себе.
Потім назад я оглянулась
Там слід лишився тільки мій,
Тай нехотя я розуміла,
Що сили трачу без надій.
Ну як це ж, в мене є уперстість.
Тому не лишуся я їх,
І подолаю шлях цей трудний
Й пройду крізь цей холодний сніг.
Дійшли ми в замок весь із льоду
Всі сіли тут відпочивать,
А моє крісло королівське
Чомусь почало розтавять.

Я так здивовано питаю:
«Чому я не така як ви?»
Вони мені відповідають:
«Зарано ще тобі сюди,
Душа твоя занадто добра
Від тебе теплота ще йде,
Та ти нічого з цим не зробиш
Від тебе просто щастям дме!»
«Та ні, мені із вами добре
Й не хочу звідси я іти!»
Душі за руки всі взяли
І полетіли у світи.
«Пробач, ти, нам!» - здаля гукнули
«Но цього вже не зробиш, ти!»
Поглянула вперед й відчула
Гарячий подих теплоти.
Й подумала, що це зі мною
До цього точно я не йшла,
За благодать, що це така
Чому сама сюди прийшла.
Знову згадала життя райське
Де є початок і кінець,
Де біль, страждання – це кохання
Йому ж сплела чорний вінець.
Тепер відказуюсь вже вкотре
Від щастя свого на землі,
Це через ту душевну травму
Завдану ще колись мені.
Володаря я прошу свого:
«Ти, не роби з мене живу,
Бо я не витримаю цього
В гарячій царстві знов помру!»
Ці відчуття не передати
І їх незвичну теплоту,
Їх можна тільки тим відчутти

Хто має силу неземну.
Я знову біль якусь відчула
Вже розумію це життя,
Боюсь щоб серце й душу мою
Не полонили почуття.
Тут з висоти роздався голос
Такий незвичний на землі,
Вмішався раптом в думки мої
Тай таке шепче він мені:
«В любові жити вмій активно
Не витрачай ти марно час,
Щаслива мить швидко минає
Й замерзнути є знову шанс!»
У відповідь скажу: «Не злюся
На щастя й біль, хто б не прирік,
Бо мандрувати научилась
Різними царствами в свій вік!»
З прожитого залишу спогад
Й коли захочу повернусь,
Знайте, кохання має силу!
Ну й перед ним я не прогнусь!

23.06.2016

СЕРДЕЧНА РОЗМОВА

Як вечір наступає
Сумно стає мені,
Я думоньку думаю
І тону у пітьмі.
Ця нічка полонила
Всі мої почуття,
Лиш місяця ясний в небі
Бачить моє життя.
Життя це швидкоплинне
Ним завжди дорожу,

Чому, чому так важко
Нікому й не скажу.
Тут слюзки покотились
Гарячі по щоці,
Та місяць друг мій ясний
Що скаже він мені.
Йому я все розкажу
Заплачу в тишині,
Та просто стане легше
На серденьку мені.
Оттак я із слюзами
На леченьку засну,
Хочу знайти я спокій
В цю нічку чарівну.
Тут сон такий чудесний
Підкрався у цю мить,
І став до мене місяць
Ясненький говорить.
Людина ти прекрасна
Ну доля твоя зла,
Ти тільки не хвилюйся
В житті усе мина.
Ці слюзи діаманти
Сама їх твориш ти,
Засяють враз за плату
Твоїї доброти.
Задумайся сама ти
Й цінуй слова мої,
Багато поколінь людських
Померли при мені.
Тому я зле не кажу
І досвіт в мене є,
Життя воно як зебра
Полоски й білі є.
Ти просто не здавайся

За все в житті борись,
Наступлять дні прекрасні
Мені ти посміхнись.
Тут місяць знов засяяв
І відійшов і даль,
Я з цього аж проснулась
І стало мені жаль.
Чому ж таки розмова
Не получилось в нас,
Та я говорю й плачу
То слухаю весь час.
Біжать ці дні і ночі
Й за ними почуття,
Я все спинити хочу
Куди ж там це життя.
Неможна і хвилинки
Назад нам повернути,
Тільки згадати можна
Прожити і пробуте.
Щасливий місяць в небі
Виблискує що ночі,
І цим мені надію
На щастячко пророче.
О місяцю ти ясний
Пораднику ти мій,
Тепер живу прекрасно
За мене ти радій.
В житті я зрозуміла
Що ти казав мені,
Мій місяцю прекрасний
Вдячна за все тобі.

5.02.2016.

СТАРЕНЬКИЙ ЖЕБРАК

Тече річка широка в нескінчену даль
Береги два місточок єднає,
Перед тим же мостом на гітарі жебрак
Сумно музику людям всім грає.
І ніхто не пройде повз оцього старого
Спів його, а ж за душу щепав,
А цей стомлений вигляд, обдерте лахміття
Копійчину якусь кожен кидає.
Йшов хлопчина малий і почувши цей спів
До старого в цю мить підбігає,
Бабуся старенька не встигає за ним
Ледь внучатко своє доганяє.
І дарує старому цукерки свої
Пригощає бо сам їх так любить,
У ту мить цей жебрак очі свої підвів
Й захотілось хлопча приголубить.
Упізнала бабуся цього жебрака
Самі сльози обличчям котились,
Довгі роки серденько страждало її
Та вони все ж таки ще зустрілись.
Упізнав теж жебрак і кохану свою
Коли поглядом двоє зустрілись,
Хоч минули роки і вони вже старі
Проте серденько в грудях забилося.
Довгі роки мовчання промайнули між ними
Жебрака стала доля незмінна,
Як же може зламати життя так людину
Перед людством склонить на коліна.
Тай пояснення в нього тепер не питає
Промовляє крізь сльози із тиха:
«Це хлопча син Івася, твоє же внучатко
Жив би з нами не знав би ти лиха!»
А жебрак їй в той час пісню свою співає,
І за серденько враз ухопився,

Пролунали слова його ледь, ледь відчутні:
«За прожите життя я зломився!»
І співає він далі віршовану пісню
«Всі хто чує мене знайте люди,
За гріхи ці які наробили на світі
Вас карати Господь усіх буде.
Як би знав, що така буде моя розплата
Цінував би життя ще дитини,
Я не встиг оглянутись, воно промайнуло
Й залишило тягар з середини!»
І почувши розмову між цими старими
Хлопча сльози свої витирає,
Та назвав жебрака: «Мій рідненький, дідусю!»
Міцно, міцно його обіймає.
Жебрак знову бере цю гітару у руки
І під музику вже не співає,
Час від часу притисне її до серденька
Тай під музику тихо ридає.
А цей, люд що навколо кудись метушився
Зупинився весь біля старого,
Закидали грошима, вітер їх розвіває
Йому було тепер не до того.
І хто бачив це все навіть з кам'яним серцем
Кожен плакав не міг зупинитись,
Бо на це каяття, цю нещасну людину
Не мож було вже більше дивитись.
І з ним музика лине в небесні простори
І ця музика вічна з ним буде,
Він паде до дороги гітару обнявши
Бог за нього тепер не забуде.
Тече річка широка у вічну даль
Береги два місточок єднає,
І на тому мості вже нема жебрака
На гітарі він більше не грає.

26.08.2016

ТИШИНА І ЗВУК ПРИРОДИ

Навколо тишина і все затихло
Людей не видно, й нікуди не спішуть,
Лиш спів пташок, які так урочисто
Свої пісні між горами ведуть.
Й не зупиняються вони, а ні хвилинки
Одна гарніше іншої співа,
Мелодію приємно цю почути
Не кожен день відчутні ці дива.
І небо так насупилось сьогодні
Сховало сонечко у дощові хмарки,
Трави колише вітерець легенький
І чути шум Черемоша ріки.
Вдивляєшся в ці хвилі, а там вічність
Не має їм початку і кінця,
Тільки одна виблискує за іншов
Розвеселяючи живі наші серця.
В цій тишині так хочеться побути
Не має метушні, галасу й турбот,
Де кожен день вирішує для себе
Для себе сам вирішує народ.
Прийшлося природу з життям поєднати
Щоб вижити то треба щось робить,
Та час від часу в тишині бувати
Знаходити себе хоча б на мить.
Ввібрати всю енергію чудо-природи
Яку створив наш Бог для всіх людей,
Й навчитися заповнить нею душу
Й на світ дивитись ласкою очей.

03.07.2017

ІНКОЛИ ЛЮБ'ЯЧИ ГУБИМО КОГОСЬ

В сім'ї жив хлопчина розбещений трішки
Все що забажав дарували йому,
Чомусь захотів він пташину маленьку
Вна вільна у просторі не зловиш тому.
Зробив їм приманку на вулиці татко
Кормив пташенят так і звикли вони,
Та враз він сачком накрив сина любиму
Й до хати приніс їй не було ціни.
Її клітку зробили кращу із кращих
І жити туди помістили її,
А їсти давали корми найсмачніші
Пташина забула про мрії свої.
Ця клітка стояла в віконці великім
Щодня ця пташина в вікно загляда,
Порхає у клітці і б'ється об неї
Серцем відчуває що буде біда.
А хлопчик підійде і тішиться нею
Ще й просить її гарну пісню співать,
Сприймає пташина цю ласку до себе
Співає й нічого не може сказать.
А пісня ця так на їй мові звучала
На волю пустіть прошу дуже я вас,
Не хочу я їсти, не хочу я пити,
А вільно я хочу літати весь час.
Усе заберіть тільки волю даруйте
До цього життя я не звикну уже,
Я вільная пташка і волі я прошу
У небо високе душу несе.
Нажаль пісні цеї не знало хлопча
І тішилось кожному звуку пташини,
Так довго співати вона не змогла
І крила впустила свої до долини.
А хлопчик так просить поїж і співай

Літай у цій клітці як вчора літала,
Він сльози свої витирає люб'я
А в цю мить пташина навіки упала.
Діставши із клітки на волю несе
Сльозинки гіркі по обличчі котились,
Пташину тепер вже ніхто не спасе
Дні в клітці її так раптово скінчились.
Чому люди ми цього не розумієм
Чому не дано нам таке відчуття,
Своєю любов'ю вбиваємо когось
Ламаємо долі, нищим життя.
Інколи мати люблячи сина
Бажає йому кращу долю в житті,
І не питає живе чи щасливо
Підказує з боку те що в неї в меті.
А є що дівчина так сильно кохає
Що жити не може без хлопця того,
І марно всі сили свої витрачає
Кохання ж на двох не стає одного.
Як би ти не хотів серцю не прикажеш
Глузд тут здоровий включати пора,
Не сталося щоб як в хлопчини з пташинов
Радість, потіха й любов помира.
Зумій відпустити того кого любиш
Якщо бачиш туди що лине душа,
Не сталося щоб так як у віршику цьому
Співала пташина, раділо хлопча.
Якщо відпустив би то була б надія
Веселою пісеньку інколи б чув,
А так на совісті померла пташина
І сниться той спів лише тільки заснув.

4.04.2017р.

ЩАСЛИВИЙ СОН

Підкрався сон у думи мої
Тихесенько заснула,
І ковдрою чарівна нічка
мене всю загорнула.
Тай сниться сон такий чудовий
Гуляю наче в раю,
Бо скільки ходжу на землі
Чудес таких не знаю.
Тут навіть звірі розмовляють
Великі і малі,
Тигр полосатий і страшнючий
Всміхається мені.
Пташки випорхують щасливі
І весело співають,
То відлетять, а то сміливо
До мене прилітають.
Травичка ковриком мякеньким
Під ноги постелилась,
В росі цілющій їх вмиваю
І благодать явилась.
Ті квіточки що є навколо
До рук моїх всі в'ються,
Навіть найменша комашина
й та хоче пригорнутись.
Здається все якби насправді
Тут коїться зі мною,
виблискує вода від сонця
Прощаюся з нудьгою.
І у цю мить щаслива стала
Не мож намилуватись,
Ласку природи я відчула
Не хочу й прокидатись.
Та щастя довго не тривало
Не встигла, оглянутись,

Як враз під повзла зла гадюка
Хотілося вже й проснутись.
Вона на мене так дивилась
Аж очі вилізли,
А рот страшний такий відкрила
Всі з жаху помирали.
Звірята мої зметушились
Пташки повідлітали,
Й ніхто не знає звідки злості
Такої їй віддали.
Повзе ,повзе , що має сили
Домене підповзає,
Де найболючіше є місце
Вона вжалити має.
І дивлюся мов смерті в очі
Від неї не тікаю,
Звідки цей яд ,і звідки злість ця?
У неї я питаю.
Вона кричить сичить на мене
«Чому таке буває?
Комусь усе дає природа
Хтось жастя і не знає.
Та ти дивися в тебе є все
Щаслива ти людина,
А мені навіть ніг не дали
Природа обділила.»
«Невже ти так від цього злишся
Так заздрість оживає,
Та не у кожного з нас є все,»
Я їй відповідаю
Від тіла ніщо не залежить
В раю щоб побувати,
Дзеркальну душу ,щиру, чисту
Це все що треба мати.
Від злості тої ця гадюка

У порох розчинилась,
Я за уміння що сказати
Живою залишилась.
Проснулася печаль і радість
Оповиває душу,
Сон цей тлумачу я для себе
І вам сказати мушу.
Жийте так люди, щоб ви жити
На цій землі хотіли,
І щоби душу свою в тілі
Ніколи не бруднили.
Бо заздрість це найгірша кара
Що може жити в людині,
А злість страшна це сильний ворог
Руйнує з середини.

СПІВАЙ МОЯ, ПТАШКО!

Я прокидалася від співу
Лише світати починало,
Там за віконцем пташенятко
Мені так радісно співало.
Душеньку радувало мою
З самого ранечка маленьке.
Я у віконечко погляну
І усміхнусь йому, миленьке.
Воно так гарно там літає
На гілочку присяде, гляне
І знову пісеньку чарівну
Співає так, а ж серце в'яне.
Я привітатись з ним хотіла
Віконечко відчиню тихо,
Але почувши якийсь звук
Летіло геть, йому так лихо.
Не налякать щоб ту пташину
Більше такого не робила.
Лиш крізь віконце милувалась
Це дивна пташечка, і мила.
Одного ранку я почула
На крик якийсь було це схоже,
Уже не спів, а звук тривожний
Думаю інша пташка може.
Тоді поглянула в віконце
Ту свою пташку я впізнала,
Чи трапилось щось погане,
Що за біда її спіткала.
Вона ж була така обачна
Любу загрозу відчувала.
Хто ж омануть її посмів
Чому б це так вона кричала.
Я думала, що тільки люди
Образи носять між собою,

Може це так і у природі
Слабких наказують бідою.
Чому ж? Вона така маленька
І зла нікому не зробила
Співала так для всіх гарненько
Душу людськую веселила.
А може це велика заздрість,
Що комусь радість дарувала
Її від того в один час
Біда великая спіткала.
Так думала я кожен ранок
Як замість співу вона кричала,
Тоді в один прекрасний ранок
Я їй пораду таку дала.
Співай пташино всім на заздрість
Літай собі як ти літала,
Щоб тільки це ніхто не бачив,
Що ти зломилась і пропала.
Тебе ніхто не пожаліє
З жорстоким серцем! Моя мила,
А моє добре вір мені ти
Собі співай, літай щаслива.
Хоч буде навіть день останній
Й тебе жорстоко покарають,
Ти не показуй свою слабкість
Тебе хай та запам'ятають.
Нехай не в'януть твої крила
Твій голосок чарівний, милий
Як ти раненько заспіваєш
Мій день почався вже щасливий.
І знов співала моя пташка
Щасливі дні наші настали,
Ми жили весело і довго,
А вороги наші кричали.

12.05.2017

ЧОРНИЙ ВОРОН

Чорнющий птах у білім світі
Живе й собі каркоче,
Від цьго сумно є людині
Біду він їй пророче.
Багато років птах живе
Й напевне це від того,
Сам чорний й тягне негатив
З минулого людського.
Від звуку кар-р-р, походить кара
Вир висоти страждання,
А пір'я чорне – нудьга птаха
Й незвершене бажання.
Нажаль приречений цей птах
На біди і нещастя,
В народі ворон зветься він
Нема від нього щастя.
А як появиться поблизу
Кружля над головою,
Спітка біда людину ту
В даль забере з собою.
Закриє все чорним крилом
Хто чим з нас жив до цього,
Та не жаліє він в той час
Із нас уже нікого.
Ось тим карає він людей
Вони ж про це не знають,
І тішитись злим оком тим
Як душі помирають.
Могила чорная сира
Рідня вся гірко плаче,
Радіє ворон і кружля
Його прийшла удача.
А як розійдуться усі
Летить й на хрест сідає,

Ніхто його не прожине
Ще й там душу картає.
І так кружляє над могилов
Ціліські дні і ночі,
Все чути кар, і кар тривожне
Видно злі і хмурі очі.
Та є спасіння й тій душі
Що ворон оселився,
Треба щоб рідний на землі
За неї враз молився.

15.03.2016

КОХАННЯ

Про кохання я почала писати найпізніше з усіх тем. Не знаючи чому, здається це найлегша тема про яку іноді ще пишуть підлітки, висловлюючи цим свою радість чи страждання. Про кохання багато оспівується в різних піснях, віршах також у романтичних творах які нікого не залишать байдужим. І це все взято від життя адже хтось колись це пережив.

Слова ніжності, любові найприємніші слова які може почути людина, можна назвати одним словом – кохання. Ті почуття які з'являються між двома зовсім чужими людьми, заповняють їхню душу і тіло є неймовірними. Людина неначе живе не в тому вимірі, вона щаслива, як кажуть світитися від щастя. Добре тоді коли кохання між двома людьми взаємне. Його можна про нести крізь життя, але це дуже важко. Тому, що люди кохаючи один одного припускають різні помилки в житті. Є такі випадки, що щиро кохаючи людину не можеш їй пробачити навіть маленьку помилку. Якщо з гаряча щось вирішувати то можна страждати все своє подальше життя, а буває так, що навпаки коханій людині пробачають все, і добре коли людина це цінує і не повторює більше таких помилок. Зрада це найважчий вчинок який руйнує кохання, часто її ніхто не пробачає. Про нести кохання крізь життя це дуже складно, для двох людей надто багато випробовувань, спокус і всього іншого. Не кожному з нас дано відчувати такі почуття, не кожен з нас зуміє кохати. Є люди з черствою душею які ніколи нікого не любили, можна сказати вони не народжені для цього. Часто помирають самотні люди, які все життя прожили безрадісно наодинці. Це тому що за життя вони не змогли знайти своє кохання. Часто буває так, що той кого ти любиш не любить тебе, а хто любить тебе не любиш ти.

Кохання – розчарування. Бувають і такі випадки, що людина розчаровується в іншій людині. Психологічно людина собі створює портрет іншої людини, тої яку вона хоче кохати і бачити завжди біля себе поряд. Але приходить такий час, що людина та яку кохають не виправдовує себе і твої надії – це називається розчаруванням.

Кохання – ненависть. Є такий вислів – *«від любові до ненависті один крок...»*, і це є правдою. Буває так, що кохаєш людину до нестями, навіть готовий вмерти заради неї, а приходить такий час, що ти її ненавидиш і сам готовий її вбити. По різних причинах в житті стається по-різному.

Кохання – страждання. Людина яка кохає вона не може не страждати. Ні в кого не буває все так просто і гладко. І полюбій причині людина нервує, ображається, злиться за різних обставин. Коли людина кохає іншу людину, вона стає слабкою і вразливою, завжди поступається одна одній в чомусь. Найстрашніший випадок із життя історії кохання, коли кохаючи людина вчиняє якийсь трагічний вчинок. Ніби то помирає заради когось, заради кохання, бо не може з цим змиритися коли тебе хтось кидає. Тим самим доказуючи свою любов, а чи не відомо, що. Я знаю багато таких історій з прожитого, людина померла і тим принесла біль лише своїм рідним і близьким які дуже тебе любили. Цим самим вона покарала тільки себе, бо людина заради якої померла інша, живе й надалі своїм життям, знаходить собі свою половинку, у них народжуються діти одним словом живе щасливо. А це все тільки залишається історією, історією – кохання. Життя триває... . А іноді буває навпаки, що та людина заради якої померла інша теж не хоче більше жити, і вчиняє так само. Тому ніколи не можна, не обдумавши, не зрозумів-

ши життя...чому так? Робити якісь злі вчинки. Перший раз людина повинна подумати, про своїх рідних, а вже потім вирішити як їй вчинити із своїм проблематичним коханням, адже вихід завжди є. Люди які накладають на себе руки з однієї сторони слабкі, але я так не думаю, адже яким треба бути сміливим щоб просто заради кохання поквитатися з собою, це є якийсь панічний вчинок, якому не має виправдання. Одним словом хвилина слабкості якщо її людина пережила і залишилася жити то ніколи б так не вчинила, а стала сильнішою. За життя людина повинна бути сильною і змиритися з усіма життєвими проблемами намагаючись їх вирішити для себе, а точніше так як тобі цього хочеться.

Кохання – оригінальність. Часто люди роблять помилку коли заради когось невартого змінюють себе і свої погляди на життя. Тому що справжнє кохання цього нікого з них не вимагає. Людину мають кохати таку яка вона є насправді. Адже за щось її полюбили таку. Якщо вона змінюється це як річ , пластилін ти ліпиш собі фігуру яку хочеш, коли та набридає ти просто про неї забудеш і викинеш як вже не потрібну, і не цікаву. Бо завжди хочеться чогось нового. Розуміючи, що ти володієш такою силою ніколи не захочеш себе міняти. Не завжди всі предмети гнучкі і якщо тобі трапляється камінь, ти знову захочеш щось змінити, то тобі це вже не вийде, тоді до людини приходить біль і питання чому так сталося, адже я міг все. Що б ми не робили, як би не вчинили у житті завжди все повертається хоч іноді це сприймаємо з болем, але ми напевно на це заслужили.

Кохання – прив'язаність. Є ще такі випадки, що часто люди не можуть розпізнати справжнє кохання від прив'язаності, і плутаються у цьому. Буває, що настільки людина звикає до іншої, що не може без неї жити.

А прив'язаність між людьми це велика сила зустрівши своє справжнє кохання тоді починаєш це розуміти, а якщо ні то так і живеш протягом свого життя.

Кохання – захоплення. Воно не триває довго, адже це не справжнє кохання, через якийсь час ти відчуваєш, що це не те, що тобі потрібно. Воно не триває довго і поступово згасає. Це як свічка яка горіла ярким полум'ям, а догорівши не залишила про себе сліду, тільки маленькі залишки розтопленого воску як спогад у людській пам'яті, чи серці.

Перше кохання. Розмовляючи з людьми на тему кохання я часто чую, що перше кохання залишає спогад на все життя. Навіть людина вже в старшому віці згадує про нього з відчутним болем. Часто в юності не зрозумівши справжнього жорстокого життя ми придумуємо собі казку. І це важко відрізнити від реальності. За різних життєвих обставин кохані люди розходяться. В пам'яті залишається незвершене кохання яке все життя живе з людиною, й кажуть якщо за життя ти десь зустрінешся з цією людиною проїздом чи проходячи повз то в душі неначе щось рухається, чи *«чіпляє щось за душу»*. Бо часто з своєї гордині, не пробачивши коханій, коханому якийсь там вчинок, чи з провини батьків які з якоїсь причини чи просто так не виправдовують вибір дітей. Кохання руйнується залишивши слід на все життя.

Проживши життя розчарувавшись в коханні душа людини стає черствою, це для неї як імунітет, вона не хоче щоб з нею більше таке повторилося. Але це не завжди правильно, ми повинні навчитися відпускати і сприймати те, що нам дарують. Завжди приємно коли душа людини цвіте, як живі квіти, ти відчуваєш, що ти живеш...що ти комусь потрібен і світишся цим сяйвом з середини.

Тож бажаю всім хто ще не зустрів справжнє кохання зустріти його, а хто вже кохає берегти своїх коханих людей. Я так думаю кохана людина є часточкою твоєї душі, їй не можна робити боляче, адже ти робиш боляче і собі тож також страждаєш. Щоб зберегти кохання потрібна перше за все довіра, щирі слова, відважні вчинки і тільки тоді воно буде жити вічно. Не можна довіряти словам інших людей, сказаних збоку, тому, що кожен говорить чи то від заздрощів, а чи з любих інших причин по-різному, так як їм вигідно. Тоді появляються сварки, докори, сумніви і таке інше. Коханій людині завжди треба бути впевненим бо люди які не мають щастя іноді хочуть щоб навколо них воно теж не жило. Коли ти поведешся на це зруйнуєш своє щастя і станеш таким як більшість, нещасною людиною.

Ніколи не бійтесь щирих почуттів, гарних сказаних слів. Кохайте і будьте коханими. Адже з цього складається наше життя і продовження нашого людського роду. З взятих слів з Біблії Бог спочатку створив чоловіка, а вже потім створив жінку, бо чоловікові було сумно жити, він не мав радості від життя. З нинішніми жінками, чоловікам ой як весело, і поступово всі люди відклоняються все далі і далі від Біблії. Забувши про їх обов'язки і вимоги до життя. І щоб не потрапити до спокуси сатани, бажаю всім берегти вірність і поважати один одного. Хай кохання живе вічно.

А зараз послухайте моїх узятих із життя декілька віршиків про кохання. Задумайтесь кожен над своїми вчинками і почуттями. Ніколи не руйнуйте кохання, а бережіть його. Завжди пам'ятайте: ***«Ваше щастя у ваших руках!»***

НЕЗВЕРШЕНЕ КОХАННЯ

Кохав дівчину хлопець
Про неї мріяв він,
присівши на коліно
зізнався їй у цім.
Ну дівчина та горда
Щасливою була,
Бо іншого кохала
В мріях своїх жила.
У відповідь сказала:
«Не люблю я тебе,
Й майбутнього з тобою
У мене не буде!»
Як ніж пройшов крізь серце
Такеє відчуття,
Так ранила зненацька
Гаряче почуття.
«Ну, що ж бажаю щастя»
Ледь вимовив юнак:
«Хотів щасливим бути,
Без тебе знай...ніяк!»
І сниться та дівчина
Що вечора йому,
Не може дати раду
Коханнячку цьому.
Як десь її зустріне
Душа враз розцвіте,
І смуток з його серця
Миттєво відійде.
Закінчилась ця радість
І мрія помира,
До себе на весілля
Запрошує вона.
«Я щастячка бажаю
В щасливий твій деньок,

Тобі букет подарю
З жовтесеньких квіток.»
А у самого рана
Серденько обпіка,
Чому так швидко заміж
Дівчина утіка.
Весіллячко веселе
І музика луна,
Щасливі молодії
Сумна душа одна.
Красива наречена
Щасливий молодий,
На пальчиках обручки
В них відблиск золотий.
І всі кричать їм: «Гірко!!!»
Там танці, спів і сміх
І пара молодая
Припрошує усіх.
Щаслива наречена
Не поміча цього,
Немає між гостями
Хлопчини одного.
Він не приніс їй квіти
Як обіцяв тоді,
Хотів з життям покінчить
Не жилось щоб в нужді.
Та пожалів він рідних
Для них лишився жить,
Кохання те серденько
Кожного дня щимить.
Щасливі молодії
Не довго прожили,
Зів'яло їх кохання
Як квіти відцвіли.
Знов хлопець мав надію

І вдруге підійшов,
Коханій він признався,
Що весь час жив журбов.
Не зміг її забути
На, що надію мав,
Так в серденько запала
Її весь час кохав.
Знов відповідь почув він:
«Не люблю я тебе,
В майбутньому з тобою
Не бачу я себе...»
Даремно жив самотній
І іншу не кохав,
На жінку оцю горду
Усе життя чекав.

10.04.2017

ЩИРЕ ПРИЗНАННЯ

Одного разу як згадаю,
В село Шибене приїжджав ,
Одну дівчину синьооку
Я дуже сильно покохав.
Її зустрів у вирі часу
Хоч моя стомлена душа,
Коханням і розчаруванням
Здавалось всьому вже межа.
Та в очі гарні я поглянув
Майбутнє бачу я своє,
Ти стала пташкою кохання
Й забилося серденько моє.
Я розумію слово щастя
Та чи це щастям я назву,
Якщо ще ти мене покинеш
Мабуть від горя я помру.

Я називаю тебе сонцем
Яке високо в небесах,
Й я відчуваю це кохання
В душі, а не в моїх словах.
Та чи досяжне воно з неба
Підійду близько обпечусь,
Але цього душа бажає
І обпектись я не боюсь.
Я на руках тебе носити
Готовий цілеє життя,
Тільки кохана з тобою
Провести своє майбуття.
Завжди щоби ти поряд була
І очі бачили тебе,
Таке життя назвав би казков
І це кохання не земне.
Ще й милою тебе назвати
Сьогодні хочу я завжди,
Ти моя мрія, моє щастя
Тільки від мене ти не йди.
Хоч нас розділить далечінь
У мріях своїх жити буду,
На серці лишитися тягар
Тебе ніколи не забуду.
Як сонечко зійде у небі
Пригадую щасливі дні,
Твої красиві й дивні очі
Бачити хочеться мені.
Спогад завжди зігріє душу
Як сонце землю зігріва,
Без тебе я не можу жити
Душа моя мов не жива.

19.05.2017

НЕДОВІРА КОХАННЯ РУЙНУЄ

Юнак і дівчина майбутнє не знали
Зустрілись вони випадково,
І відчуття мов у іншому світі
Мов у казці де все так казково.
Вони зустрічались, ночами не спали
Межі їхнє щастя не знало,
Кохання між ними як вітер буйний
Сильніш все сильніш розвівало.
Він їй повторяв, що вона є єдина
Одну її тільки кохає,
Як її серце вкраде юнак інший
Без неї життя не уявляє.
Щаслива вона усміхалась до нього
Не можна казати «так знаю»
Тобі подарила я своє серденько
Тебе тільки міцно кохаю.
Якщо ти так кажеш ходімо зі мною
І взяв він кохану за ручку,
Не довго ішли і на скелю піднялись
Й дивився юнак униз в річку.
Там хвилі буйні скелю цю омивали
І шум чувся дуже незвичний.
Кохану обняв і притиснув до себе
Стук серця такий таємничий.
Дівчині сказав: « Якщо любиш мене
То звідси у річку стрибни!»
Вона підійшла й зупинилась край скелі:
«...Готова...ти тільки штовхни.
Прийшов він до неї в душі затремтіло
Руку свою подав він дівчині,
Ти пробач за слова просто бачить хотів
Як ти вчиниш в подібній хвилині.
І дівчина до нього в ту мить повернулась
Обняла і на вушко шепнула,

Прощай і пробач я не буду з тобою
Не довіра тебе підманула.
Місяць ясний світив, видно два силуети
Один впав на тій скелі високій,
Інший рухався в даль і пропав у пітьмі
Чувся шум і тій річці глибокій.
Місяць повний світив, і зірки танцювали
Це були їх прощальні хвилини,
Юнака не довіра, зруйнувала кохання
Й важко вразила серце дівчини,
Тож повірте одно, що кохання святе
Без довіри чомусь не існує,
І між ними ця скеля тому проросла
Тому двоє сердець так сумує.

30.06.2017

ГІРКЕ РОЗЧАРУВАННЯ

Розкажу вірну правду
Щоб кожен зрозумів,
Яким бува коханнячко
Назве хто як посмів.
Зустрів юнак дівчину
І міцно покохав,
Здавалось, що без неї
Життя не уявляв.
Ця пара молодая
Щасливая щодня,
Весіллячко назначили
Навколо метушня.
Поїхав наречений
Із друзями двома,
Щоби купить обручки
Ще їх тільки нема.
А їхали так швидко

Музика виграє,
Потрапили під поїзд
І кров з машини ллє.
Загибли його друзі
Скалічений юнак,
Утратив він свідомість
Ну живий ще однак.
До пам'яті прийшов він
І очі як відкрив,
Побачив свою маму
Й до неї говорив:
«Скажіть ви мені, мамо,
Де Настінька моя?
Чому її немає?
По ній сумую я...»
Та мати відвернулась
Ховала погляд свій,
Очі були сліз повні:
«Тримайся сину мій...»
Не зрозумів нічого
З матусиних цих слів,
Чекав він на дівчину
І жити так хотів.
Приходить його Настя
Дивно себе веде,
Матусю попросила
На хвильку хай піде.
Юнак був дуже радий
Хоч тіло так болить,
І почалась розмова
Між ними у ту мить:
«Ти вибач якщо зможеш –
промовила вона –
Тебе я покидаю
І стала враз сумна.

Знай лікарі сказали
Хорошого не ждять,
В найкращому випадку
Ти станеш інвалід.
А я ще молодая
Майбутнє в мене є,
Тебе я покидаю
Це рішення моє...»
Після цих слів сказавших
Піднялась і пішла,
Надія в його серці
У той час померла.
Й тоді здавалось хлопцю,
Що тіло не болить,
Порівняно з душею
Як та тепер щимить.
Душа боліла більше
Тай ліків не було.
А тіло не рухоме
Піднятись не могло.
І не хотілось хлопцю
У світі більше жити,
Прийшла до нього мати
У цю не щасну мить
«Ти вибач, сину любий,
Вже знаю я про все,
Пройде час і над нами
Біде цю пронесе.»
Як мамині сльозинки
Побачив у очах,
Заради неї жив він
Долав цей біль і страх.
Вломивші руки й ноги
До купки зібрали,
В пекельних болях й муках

Його дні проплили.
Пройшов рік у лікарні
І він на ноги став,
Це другий шанс напевне
Йому Господь послав.
Знов вчився він ходити
На матір опирався,
Хоч боляче ще було
Та він з всіх сил старався.
Загоїлися рани
Прийшов кінець усьому,
Залишилися лиш шрами
На тілі молодому.
Одужав хлопець зовсім
Це радість вже яка,
Хоч сильне його тіло
Та ще душа слабка.
А в Насті так й не склалось
Життя із її мрій
Повідцвітало щастя
Й живе вже без надій.
І як почула Настя,
Що виліз хлопець з бід,
Що він живий, здоровий
І, що не інвалід.
То в ту хвилину мчалась
Й до нього підійшла:
«Пробач мене коханий!»...
Слів більше не знайшла.
Обдумала все добре
І каже вона враз:
«Давай продовжим далі
На чім спинився час?»
Та хлопець подивився
Й дівчині відповів:

«Ти знаєш я не можу,
Знайти потрібних слів.
Одне я тобі скажу
Тоді як ти пішла,
Мене боліло більше
Не тіло, а душа.
Тепер тебе я прошу
Залишити мене,
Повір мені не хочу...
Більш бачити тебе!»
Й пішла тоді дівчина
Навік з його життя,
Сама вже зрозуміла...
До чого каяття...
Юнак так й не здавався
Туристом скрізь ходив,
Карпатські й інші гори
Собі він підкорив.
І тішилася мати,
А він їй вдячний був,
Що була вона поруч
Й Господь їх не забув.
Не вірить більше хлопець
Дівчині не одній,
Всіх з Настею зрівняв тоді
В годині тій лихій.
Хоч є на світі ще дівчата
В біді, що не залишуть,
Йому цього не зрозуміти
Бо думає, що брешуть.

11.04.2017

ЗУМІЙ КОХАННЯ ВІДПУСТИТИ

Я знаю, що коли ти любиш
Ти відчуваєш, що живеш,
І навіть коли ти страждаєш
Й мало від цього не помреш.
В любові також важко жити
Коли хтось душу твою їсть,
Ти пробачаєш все на світі
Тільки щоб жив з тобою гість.
Гість – я поясню це людина:
Яку кохаєш сильно ти,
Це твого серця половина
Й досягнення його мети.
А він тебе і не достойний ,
Не того гостя вибирала,
Він тільки кар'єрі покірний
Для нього честь це і хвала.
А ще живе він сам собою
Увагу не зверта на тебе,
Тобі стає сумно до болю
«За, що?» - питаю я у себе.
Чому впустила в своє серце?
Чому тепер страждаю я?
Чому я не живу собою?
Гість у душі живе ...не я.
Від цього ти слабка людина
Тебе руйнує справді щось,
І не цікавиш ти нікого
І володіє серцем хтось.
І з тебе ліпить він, що хоче
Тут не допоможе душі крик,
Собі нічим вже не допоможеш
Давно до цього ти вже звик.
І користуючись тобою
Живе й не знає він межі,

І як скрипач на своїх струнах
Він грає на твоїй душі.
Але колись й таке буває
Всьому приходить ця пора,
Я гостя з болем відпускаю
Не описать вам кара зла.
В грудях болить, і серце мліє
Й життя не радує тебе,
Гість полетів в далекий вирій
Страждать залишивши мене.
Тут як хто сприйме пережите
Який візьме з цього урок,
Так і прийдеться із цим жити
Й робити треба далі крок.
І відпустити я зуміла
І гостя більше не виню,
Тепер в грудях кам'яне серце
Я більш його вже не люблю.
Стала душа моя черствая
Замкнула на ключ серце я,
Кинула в море те безкрає
Звільнилася душа моя.
А вдруге я не помилюся
Імунітет вже в мене є,
Собою нехтувать не можна
Серце спасти пора моє.
Навчитись себе поважати
Жить в задоволення своє,
Тоді стаєш сама собою
Знайдеться щастя ще й твоє.
14.12.2015р.

ВМІЙ КОХАТИ

Два погляди закохані
Нічим не розділити,
Дві іскорки запалені
Не можуть не іскрити.
Кохання щоб цвіло воно
Й трималось висоти,
Живити треба щирістю
Щ ей треба берегти.
Є люди дуже заavidні
Кохання не для них,
Й розрушують кохання це
У почуттях людських.
А є що просто по нужді
Все тухне ця іскра,
І попелу зітлівшого
Лишається гора.
Тоді не мож уже ніяк
Кохання відродити,
Та скучно і не весело
Стає на світі жити.
Кохати треба вміти
Й дозволить це собі,
Людина стає іншою
Й жить хочеться тоді.
Кохання іскра та не згасне
І зможе прорости,
Яку з роками цінували
Й зуміли пронести.

РОМАН МОГО ЖИТТЯ

Роман з життя, Роман із мрії
Роман історія моя,
Читаючи зціляю душу
Хоч живучи страдаю я.
Мож казкою іще назвати
Життя історію мою,
Краще романом називати
Живши в казковому краю.
І день за днем так просто мчався
Життя як зебра пролягло,
А я веселки кольорами
Прикрасила сама його.
Роман з життя мого загадка
Життя не поле перейти,
Завжди шукала своє щастя
Ради досягнення мети.
Собі я вибрала, що краще
Живу я раз життям одним,
Хоч помилялась дуже часто
Себе віддавши мріям цим.
Душевні мрії це чудово
Той їх відчує за життя,
Хто має душу добру, щиру
Й на двох поділить в майбуття.
Та боляче тоді буває
Коли віддаш своє ти щось,
Душу кивнув завжди страдаєш
Не зрозуміє сльози хтось.
Я завжди прагнула до щастя
Тому цікавий мій роман,
Я залишилася собою,
Більш не потрібен цей оман.
В житті прекрасне не забуду
Любов і мить щасливу ту,

Та не розділене кохання
Створило по між нас гору.
З-за неї більш нічо не видно
Стежину кожен віднайде,
Трудом своїм її проклавши
Хто швидше до мети пройде.
Я цей роман відпущу з серця
Хоча й припав він до душі,
Потрібне там порожнє місце
Якому більш нема межі.

01.12.2016

САМОТНІСТЬ-ДРУЖЕЛЮБНІСТЬ

Самотність мою душу розриває
Крає серденько з болю й почуття,
І, що робити далі я не знаю
Як знищити подібне відчуття.
Як по шматочках розриває душу
Капає з серця безневинна кров,
Життю не рада, але жити мушу
Живою прокидаюсь знов і знов.
Ось ця самотність так мене вбиває
І прирікає на страждання й біль,
Не має в неї співчуття і жалю
Руйнує тіло й душу звідусіль.
Напевне вибору мені і не лишилось
Назву моя самотність, підкорюсь.
Навіки може з нею не залишусь
На якийсь час із нею подружусь.
Може сама себе і покараю
Жорстоко поступила над собою,
А може хитра стала думка моя
І я тому залишуся живою.
Історію розкажу зараз іншу.
Зустріла дівчину самотню теж,

З сльозами на очах таке сказала,
Що самоті їй не має меж.
Каже вона слова такі страшні:
Із самотою я ніколи не змирюсь,
Не знаю куди йти і де подітись
Й не знаю де я далі зупинюсь.
І взагалі навіщо зупинятись?
Так хочеться злетіти і розбитись
Назавжди попрощатись з самотою
Розтанути в повітрі, розчинитись.
Віддати це життя іще комусь
Трагічним стати викликом, стіною,
Втопитися у вирії небес
Навіки попрощатись із собою.
Я від самої себе утечу
Зіркам віддамся, піду у могилу,
Забуду все...лежати му в труні.
Покину землю і життєву силу.
І заховаю цю самотність у землі,
Або залию все це алкоголем
Залишитись страждати нема сил
Бути самотнім із жахливим болем.
У відповідь таке я їй сказала
Ти не спіши в могилу, зупинись,
Туди ти завжди встигнеш, будь героєм
Смерть сама прийде навіть не трудись.
Кожному з нас на все свій час напевно
Земля жде тіло ну, а душу небеса,
Так, що убить себе не мож даремно
Мож й на землі творити чудеса.
А самота вона приходить в гості
Не знаю гостювать скільки буде,
Та думаю зі мною, що не довго
Набридну їй образиться й піде.
А в крайньому подружусь з нею й зраджу

Знайду собі я дружелюбність десь,
Мені цього напевне не пробачить
Й сама піде в вир голубих небес.
А з дружелюбністю залишусь і подружусь
І серце краяти тоді не буде моє,
Душа не розірветься на шматочки
Щасливі дні тоді проживу свої.
Дівчина це послухала і плаче
До цього лиш додуматись пора,
Справді не має смерті важче
Мені подякувала, усміхнулась і пішла.
А я собі подумала у той час
Невже умію душі лікувать,
Чи маю дар, а чи по собі суджу
Досі й цього сама не можу знать.

12.05.2017

ТАЄМНИЦЯ КОХАННЯ, ЩО ДІЛИТЬСЯ НА ТРЬОХ

Жила дівчина мила, щира в неї душа
Пари їй на землі бракувало,
Полюбило, аж двох і оба в небесах
Чудес досі таких не бувало,
Ясне сонечко тішить її кожен день
Зізнається його щиро любить,
Так у теплих обіймах день цілий проведе
Тіло гарне проміння голубить.
А як нічка настане, за сонечком своїм
Дівчинонька вже більш не сумує,
З темнов нічков у небо ясний місяць виходить
Її душу тепер він милує.
Таємниці свої дівчинонька довірить
Вильє душу їй легше вмить стане,

Місяць тішиться тим, що кохає дівчина
І до неї любов теж не в'яне.
Шепче казку чарівну в віконце загляне
Дівчина відкриє фіранку,
Тай проводить цілісіньку ніч у обіймах
В снах голубить її до світанку.
Не зізнається дівчина, що він не єдиний
Що ще й сонечка міцно кохає,
І між ними обрати, кого з них сильніше
Дівчинонька ще й досі не знає.
Проте весело жить в світлий день, й темну нічку
Душа й тіло зігріті у неї,
Дума місяць, що він є володар єдиний
Сонце вірить в кохання святеє.
Пощастило дівчині, купається в щасті
Обох тішить єдиним мовчанням,
Всі троє щасливі, це все, що їм треба
Таємниця маленька «незнання».
Мовчання дівчини теж можна пробачить
Заради щастя кожного з них,
Життя цінувати й його так прожити
Щоб жаль не було навіть мрій не земних.
Тож сонце не знає, що місяць існує
Ну, а місяць не знає про сонце,
Бо ні разу вони не зустрілись у небі
Й не світили разом їй у віконце.
Як місяць і сонце не стрінуться в небі
Й сіяти не будуть в хвилину одну,
Так не кожен зустріне подібне кохання
Хоч дехто осудить дівчину таку.
Не всім зрозуміти кохання з висот
Й судити суворо не треба дівчину,
Тільки щоб не зійшлися як сонце і місяць
Серце трьох коханих в не щадну годину.

03.01.2017

ПОМИЛКА

Життя не просте так мене змінило
Заплуталась у своїх почуттях.
Та надто пізно я це зрозуміла
Тоді як ти прийшов до мене в снах.

ПРИСПІВ

Я б віддала тобі своє життя
Ніщо тепер не зміню я це знаю,
Та, що з собою вдію у цей час
Так міцно над усе тебе кохаю.
Помилку мою можна зрозуміти
Не нехтувати бідами моїми,
Зі мною залишитися й пробачить
Як ні, боротись з мріями своїми.

II. Ту ласку й щирість буду пам'ятати
І ставлення, що досі душу рве
Хоч є про, що сьогодні пригадати
Чомусь так поступово серце мре.

П-Р

III. Чомусь все ділю на дві половини
Марную час, життя й те, що пройде
Я цінувати научусь хвилини
І те майбутнє, що на мене жде.

12.07.2017

НАПЕВНЕ ДОБРЕ...

Напевне добре, для когось бути щастям,
Коли тебе хтось щастям називає
Тебе цілує, обіймає і голубить,
Свою підтримку в тобі відчуває.
І коли щиро сказані слова такії
Людина світиться сама від щастя,
А це від того, що в душі палає,
І не згасили горе і нещастя.
Напевне добре, як хтось каже: «Ти найкраща!»
Щоб ті слова зуміти цінувати
Та хтось до тебе так не рівно дише,
Цей погляд когось треба поважати.
Тебе вважає ідеалом краси
Готов на все щоб бачитись з тобою
Твоя усмішка, погляд мов з небес
Й порівнює тебе з чарівною весною.
Напевне добре, будь для когось сонцем
Коли промінчиком торкаєшся ти тіла,
Коли зігрієш і яскравістю ти сліпиш
В цей час відчуєш, що душа ще не зітліла.
Ти уявляєш себе високо у небі
Виконуєш тим часом чийсь мрії,
Бо не усіх із сонцем порівняють
І не в усіх збуваються надії.
Напевне добре, для когось будь коханою
Щоб ніжно хтось тебе так називав,
Щоб те серденько, що палає від кохання
І жар у грудях хтось не тамував.
Коли ти знаєш, що так необхідна
Зверни увагу на всі сказані слова,
Нехай кохання процвітає вічно
Й любові пам'ять хай лишається жива.

СТИЛЬ ЖІНКИ

Ніхто не зрозуміє думку жінки
Цю берегиню, мати і сестричку,
Ніхто не розгадає її погляд
Всі витівки їх входять у привичку.
Жінки всі різні у цілому світі
В кожній погляд і характер свій
І вчинок той який не зробить інша
Це буде героїчний вчинок твій.
Чоловіки частенько так кажуть
Всі ви однакі і всі любите одне,
Щоб тільки дати грошей вам багато
Й не любите життя коли нудне.
На думку цю я завжди протестую
І не погоджуюся на такі слова,
За всіх сказати просто не посмію
Розкажу чесно як я думаю сама.
По-перше якщо цей мужик нормальний
То гроші тратить він на жінку сам
І хоч нічо вона не потребує
Але приємно різним чудесам.
Тай ні зачим ніколи не жаліє
Що тратить гроші які важко заробив
За вчинок той, що він приємне
Коханій жіночці із щирістю зробив.
По-друге якщо бовдур и нахабний
І жінці не подобаєшся ти,
То можеш бути в світі найбагатший
Грошима рай не зможеш досягти.
Дарунки й гроші вони є не цінні
Нічо не хоче жінка від таких,
Бо є гординя й ставлення до себе
І вимір поглядів на світ живих.
По-третє жінка завжди знайде вихід

Зуміє заробить грошей сама,
Й той помиляється хто скаже так про жінку
Ніщо не зможе й в неї вибору нема.
Такий стиль жінки я підтримую сьогодні
Й чоловіки хай пам'ятають навіки,
Що не усіх жінок грошима купиш
Бувають ще й розумнії жінки.

01.07.2017

Я ОБРАЛА САМОТНІСТЬ

Чому нас поєднала доля двох
Чому з тобою я себе питаю
Адже у мене черствая душа
Жорстокая, щоб вижити...я знаю

ПРИСПІВ

Покинь ти душу стомлену мою
І не веді її до свого раю,
Тим , що з тобою зараз я горжусь
Але покинь мене тебе благаю,
Моя хай буде вільная душа
Забороняю їй любов відчуті
Чомусь серденько інколи щимить
Назавжди хочу я тебе забути

А ти як ангел, радісна душа
Ту доброту я серцем відчуваю,
І те, що звикла так до тебе я
Прив'язаністю тихо називаю.

П-В

Що поєднало нас не знаю я
І часто тебе щастям називаю,
Назавжди я залишуся одною
Жаль не тебе, але самотність обираю.

ЖАГА ПОМСТИ

Одного разу з цікавим співрозмовником я вела душевну розмову. Ображаючись на своє життя, звинувачувала у цьому когось, хоча мені це не доречно. Адже я завжди все вирішувала за себе і ніколи не прислухалася до чиеїсь поради. В такому випадку звинувачувати треба тільки себе, але іноді бувають винятки. Є такі життєві фактори, які впливають на тебе, на твою долю і на твоє майбутнє, змінюючи мимоволі життя людини. І завжди виникає питання, «А хто в цьому винен?». Пристосовуючись до життя, змінюючи себе заради когось, пустивши все по течії, сам не розуміючи цього, ти змінюєшся, змінивши своє «Я», живеш заради когось, щоб людям які близькі і які поряд було легше жити. І це було б добре, як би ті люди цінували те все, що для них зробили і не використовували тебе. Адже не має гіршого ворога який поруч і знаходиться в твоїй родині. З ним важко боротися і ще важче жити. Добре знаючи свого ворога, дивлячись на його фальшиве і зрадливе обличчя, бачучи його єхидну посмішку над кимось, розуміючи, що в любу хвилину, коли ти відвернешся встромить тобі ножа в спину, в той час ти відчуваєш страшну ненависть до нього, навіть підкрадається така думка, а чому б не помститися йому, адже ця людина свідомо чи не свідомо поламала тобі твоє життя, і життя того кого ти сильно любиш. Як пробачити таке, і як жити далі?! Жінка мій ворог, принесла свого сина в жертву заради того щоб я страждала. Можливо у неї страшна хвороба і вона не усвідомлює, що зробила, але як мені з ясным розумом, дивитись на все це, переживати, усвідомлювати злі сказані слова мені прямо в обличчя. Слова одне, а найважче було переживати злі вчинки які непоправимі. Минуле

не виправити, з ним просто треба змиритися. Від образи, впавши мої сльози на землю вони не будуть марними, вони проростуть отравленим зіллям для мого ворога. І тоді прийдеться йому випити цей келих зла, ненависті і жорстокості, який отравить все вороже тіло. А поки що мені треба з усім цим змиритися, моє правило злом на зло не відповідати.

В важкі часи я просила в Бога амнезію, щоб не пам'ятати ворогів, злих людей, а згадати тільки тих яких мені сьогодні хочеться бачити з якими мені приємно і добре жити, все для того щоб залишитися такою добродушною, справедливою і совісною людиною. Але як так вони й надалі будуть ненавидіти мене й причиняти мені біль і страждання, і мені прийдеться пережити все зано-во не знаючи причини. Тому сьогодні я прошу Бога, щоб амнезію подарив моїм ворогам і вони щоб стали хорошими, добрими людьми, як не можуть без цього, а я б їх простила.

Помста – це страшна сила, це гріх і витрачений час для свого ворога, який для мого життя стане марним. Адже треба цінувати кожну мить, хвилини свого життя. І тому я не маю часу в своїм прекраснім житті витрачати його для ворогів. Хай краще вони витрачають його на мене. Це зло, що живе в їхніх душах задушить їх же з середини. Витріщивши очі, видихнувши останній подих буде вже пізно щось змінити. Кожен з нас відповідь за погану думку, паскудне слово і злий вчинок.

Помста... а в чому ж тоді моя помста? Відповідь моя така: у відмінності. Адже я всім відрізняюся від свого ворога, моя душа світла – його чорна, я хороша – він поганий, я добра – він злий, я радісна – він ненависний, я веселюся – він сумує, я плачу – він радіє, я живу собою...та він теж живе мною. А щоб навчитися цим всім якостям

якими я володію, навіть з великим бажанням, ворогові буде важко. Якщо він захоче бути подібним як я, на це потрібен час, чиясь допомога і самовиховання яке не дається так просто. А я ж теж у той час буду розвиватися у своєму напрямку, і вдосконалювати себе. Тому моєму ворогу ніколи не наздогнати мене і не стати на одну сходинку розвитку разом.

Сьогодні я можу назвати себе щасливою людиною. Адже я живу своїм прекрасним життям, хоч трудним шляхом ішла до нього. Здолала багато перешкод, повчальними для мене ставали мої ж помилки. Радію, що навчилася розпізнавати людей добрих, щирих і хороших, сміливих, правдивих від поганих, скупих, боягузів і брехунів. Бо часто люди які тебе оточують впливають на твій час з життя даруючи одні радість, а інші неприємності. Вибираєш або щасливі хвилини, або втрачаєш їх даремно.

Своє щастя не можу передати у цих рядках, я безмежно щаслива і можу про нього писати дуже і дуже багато. Якщо у людини на обличчі щира посмішка, вона завжди відрізняється від мімічної, а душа в той час випромінює із середини радість.

Кожному з нас в житті не дається все легко і просто. Людина завжди повинна добиватися своєї цілі і мети, якщо цього душа бажає. Тому у свої важкі життєві періоди я стараюсь не просто плакати, а боротися з своїми проблемами вирішуючи їх собі на користь. Адже нам Бог ніколи не дає важчий хрест за той який крізь життя ми не зможемо пронести. Тому не та людина сильна яка ніколи не падала, а сильна та яка з різних причин впала і змогла піднятися. І ці випробування для кожного з нас дає Бог. Хто слабкий той ламається і не має майбутнього, на цьому закінчується його життя.

Дай Бог вам сили, та наснаги коли прийде ваш час падати, щоб ви легко піднялися і ставали сильнішими, приймали його допомогу і пам'ятали про те, що кожен з нас живе заради чогось, тож щоб і вам було заради чого жити, досягайте й своїх висот, та пам'ятайте, що чим вище летиш тим нище падати. Ніколи не давайте сумнівам гору, завжди йдіть вперед, не зважайте на труднощі, без них життя наше нічого не варте, адже чим більше труднощей ми пройшли тим більша наша ціна і ціна нашого життя. Якщо людина пройшла великий і трудний шлях вона варта того, щоб всі це знали, адже не кожен проривається вперед і іде далі. Більшість просто зупиняються...без руху вперед чи назад...просто пауза під час якої вони не живуть, а існують. Це життя без проблем і турбот одним словом це і є існування, а нам всім життя треба прожити... прожити в своє задоволення, забути людей які тебе образили, і той час, що ти міг потратити на помсту, подумай скільки корисного для себе ти можеш зробити, а кара їхня та відповідальсть за їхні вчинки на них все одно чекає. Можливо це не буде завтра чи післязавтра, але цей день настане коли та людина зуміє зрозуміти ціну вчинку свого і його розплату перед Богом, та образу яку вчинив ображений нею людині відчує на собі, або на найціннішому, що для нього є. Для нас, тих хто ображений головне забути цю образу і постаратись пробачити, адже ми теж люди і теж помиляємось, тож якщо ми пробачимо можливо Бог нам теж щось пробачить. Майте терпіння до свого ворога, а Бог завжди знає як з ним поступити.

*Успішних і легких не має доріг
Якщо Бог дав, то знав...вистримаєш*

ПОРАДА ДРУГА

Якось з другом зустрілись в нелегкі часи
Про життя стали ми розмовляти,
Мої очі сльозисті на нього дивились
Та куди вже їх мож приховати.
Тягар довгі роки руйнував душу мою
Сама в всьому заплуталась можить,
Кажу щиро я з відчаю другу своєму,
Що так жити на світі цім досить.
І задумливо він подивився на мене
Дивний погляд я цей розуміла,
Тихо так відповів: «Любиш ти себе тільки,
Егоїстка це все, що хотіла.
Ти подумай про тих хто тебе сильно любить
Жий них ради не тільки собою,
І тоді зміниш все, рідні твої і близькі
Будуть завжди пишатись тобою.
Ще одне зрозумій є вершина свята
Подарунок від Господа Бога,
Кожен хоче добратись скоріше туди
Не для кожного легка дорога.
Проклинає дехто важкий шлях у житті
Ще й на слабкість свою нарікає,
Чому так коли хтось на вершині стоїть
А хтось важко в дорозі страждає?
Той хто вийде туди в собі спокій знайде
Милість ця його душу заповнить,
Тоді з легкістю пройдений шлях свій сприйме
На колінах хоч в гору доповзить.
Не залежно хто як до вершини дійде
Основне щоби там побувати,
Щоби цю висоту та небесну красу

За життя ми могли відчувати.
Що скажу я тобі, хоч багато, що знаю
З сторони мені видно все краще,
Я порадити можу, а вибір є твій
І змінити тебе комусь важче.»
Тут повіки його опустилися вниз
Скажу те, що ще може не знаєш,
Успішних і легких не буває доріг
Якщо Бог дав, знав ти витримаєш!
23.09.2016

ВІРШ В МИНУЛЕ

Як же хочу, тобі, я про все розказати
Поділитись образами й болем,
Що принесли мені рідні твої і близькі
Й ті хто вбити хотів мене горем.
Та, що скажу тобі, ти тепер так в далі
І цей світ мало так розумієш,
В тебе своє життя і світ створений свій
Зрозуміти мене не зумієш.
Я лишилась одна з тяжким цим тягарем
І борюся за правду й свободу,
Бо нема ніщо гірше у цьому житті
Як невинного топлять у воду.
І ніхто не жаліє, помирай на очах
Запанує неправда й незгоди ,
Тай диктують життя так як вигідно їм
Незалежно до чого призводи.
Я змирилась уже з цим самотнім життям,
Іноді хоч тебе так бракує,
Але спокій душі, і тілесний знайшла
І мене більш ніщо не хвилює.
У минуле я з болем сьогодні загляну
Тихенько заплачу й змирюся,
Так зробило життя з мене сильну людину

Більш нічого в тепер не боюся.
Крає душу і рве, ця неправда навкруг
Ці людські і фальшиві насмішки,
Тільки заздрість і зло в їх панує серцях
Дай же Боже їм милості трішки.
Тай від людства жорстокого ти не втечеш
Не покину нізащо край рідний,
Бо родилась, зросла і помру тільки тут
А хто судить мене, сам негідний.
А тепер скажу так, ти утратив свободу
Через те, що ти нехтував мною,
Довіряв ворогам, ображавши мене
І не зміг залишитись собою.
Навіть зараз жалію усім серцем тебе
Помогти чимось просто не в змозі,
Цей тяжкий такий гріх, що несеш зараз ти
Моєму просто не по дорозі.
Бо у грішнім житті, що судилось тобі
Сім'я твоя було найсвятіше,
Ворог втрутився враз, зруйнувавши її
Вкрали рідні твої наймиліше.
І тепер ти нічого не можеш зробити
Слово твоє сьогодні не діє,
Ну, а ворог страшний звести з світу планує
Ще і з цього як хворий радіє.
Це напевне не як, але точно хвороба
Світ в якому живе ця людина,
Придумала все, що хочеться їй
Змалювалась в уяві картина.
Не доведеш, цим вона і живе
А найгірше сама у це вірить,
Покалічила своє і чужее життя
І на двоє біду тепер ділить.
Що ж боротися з хворими не моя мрія
Це мені не потрібна людина,

Як би хоч оце все розуміла вона
Трішки менша була би провина.
Тепер думку мою ніхто вже не змінить
Напишу я впевнено нині,
Нічого гірше нема на цім світі прекраснім
Як родитися хворій людині.

11.08.2016

**НІКОЛИ НЕ ОБРАЗЬТЬ,
НЕ ВИННУЮ ЛЮДИНУ...**

Ніколи не образьте
Не винную людину,
Буде спіткать вас лихо
У будь-яку хвилину.
У кого добре серденько
То краще їм живеться,
Душа того знаходить спокій
І їм спокійно спитьсся.
Ти бійся злого слова,
Що мовлене тобою,
Воно до тебе повернеться
Й біду візьме з собою.
Завжди бійся людину
Ображену тобою,
Заляже ця образа
Їй в серце із журбою.
З нас кожен по-своєму
Образи переносить,
Часто в таких випадках
Людина Бога просить.
Й коли людина плаче
То Бог її почує,
І милість свою й ласку
Людині тій дарує.

09.04.2017

ХУДОЖНИК МРІЯВ ПРО КАРТИНУ

Художник малював картину
Вона прекрасная була,
І змалювалася на ній
Примірна й щаслива сім'я.
Там були дітки, посміхались
Їх татко з цього так радів,
А мати про них піклувалася
Картина ярих кольорів.
Милується художник нею
Картина вийшла його мрій,
Прийшла йому така ідея
В музей віддати витвір свій.
В музей ходили різні люди
Хороші тішилися їй,
А завидні тяжко вздыхали
Бо самі жили без надій.
Стояла б там іще картина
Як би зла відьма не прийшла,
Вона впізнала цих героїв
Платок чорнющий свій зняла.
Зняла й картину цю накрила
Героїв не жаліла цих,
Тому що є між ними щастя
Щасливий був кожен із них.
І всім цікаво стало ,хто це
Сховав картину від людей,
А відьма каже в оправдання
Купила витвір гарний цей.
Та не було у неї коштів
Картина цінная була,
Тоді вона одної ночі
Її безжально викрала.
Сховала у підвал свій темний

Злість переповнена така,
Взяла всі краски в свої руки
Й теж малювала із легка.
Малює хлопця що з картини
Його у ґрати закресля,
В підвал на стіну почепила
Крізь сльози тішиться здаля.
Дітей окремо змалювала
У самоті серед води,
Все вітер човник їх хитає
Туди сюди, туди сюди.
Її не мліло у злім серці
Розплату роблячи таку,
І замість голубої річки
Малює чорную ріку.
А жінку з радості малює
Прекрасне тіло у грязі,
З косою смерть над головою
Покійниця вже каже їй.
З картини тішиться та хвора
І при підняла витвір цей,
Замість краденої картини
Повісила свою в музей.
Тут люди ходять заглядають
Кожен як бачить зрозумів,
Одні обсудять, обговорять
А дехто просто пожалів.
Зла відьма приязно радіє
Гада що славу зазнала,
Художника картина справжня
В сирім підвалі пропала.
Знав би художник про свій витвір
Що заздрість це страшна біда,
То цю картину він сховав би
Щоб не була така нужда.

І сам у затишку дивився б
Мріяв про щастя в майбутті,
Хоч він відомий в час не став би
Хвала таланту по житті.
І все життя художник мріє
Що знайдеться сміливець цей,
Хто відьму злу згубить посміє
За вчинок злий серед людей.
08.03.2016

РІЗДВЯНА СВІЧКА

Зібралася сім'я вся за столом
Різдвяну свічку за вечерю засвітили,
Молилися до Бога всі разом
Щоб дарував здоров'ячка і сили.
Щоби у веселості рік цей провели
Не зустрічали ні біди, ні лиха,
У мирі, у добрі щоб прожили
І за вечерю сіли всі із тиха.
Всі за різдвяним цим столом веселі
Й смачна вечеря наганяла апетит,
Тай кожен вірив у майбутнєє щасливе,
Що Бог за суперечки їх простить.
Свічка сіяла вогником прекрасним
В раз затріщало полум'я її,
Димок випишував цікаве щось в повітрі
Неначе бистрі хвилі течії.
Чому заплакала оця різдвяна свічка
Воскові сльози покотилися по ній,
І стан стрункий окутали сльозинки
Тай тух цей вогник в нічці різдвяній.
Ніхто увагу не звертав на диво
Незна чому ридає свічка ця,
Настали будні, свята закінчились

Й загадок в сім'ї стало без кінця.
Чомусь в родині цій закінчувалась радість
Слова, докори звичайнісінькі були,
Злим оком ворог привертав увагу
І квіти щастя уже в'яли, не цвіли.
Сімейне вогнище загасло не світило
І з холоду з них кожен постраждав,
І все рівно надіялись на диво
Та чомусь Бог його не посилав.
Та не послав того, що піддалися
Під вплив ворожий, а це уже був гріх,
Хоч кожен з них за щось молився досі
Та покарав Бог разом їх усіх.
Довіра у сім'ї повинна бути
І один одного повинен поважать,
Збоку не вірити словом ворожим
Підтримку рідних тільки відчувать.
І знала на перед різдвяна свічка
Тому так гірко плакала вона,
Ніхто не вірив сяйву, що пророче
Хоча задуматись тоді була пора.
Рік промайнув так швидко й без оглядно
В різдвяну нічку не зустрілася сім'я,
Не зберегли маленький вогник щастя
І гірко плакала в цю ніч уся рідня.
В ту мить за ворога із них хтось помолився
І каяття молитва ця луна,
Не хочу я сьогодні помилитись
Но заплати ти ворогу сповна.
О Боже ти єдиний і Всевишній,
Усіх нас бачиш з висоти небес
Даруй ти ворогу щоб жив собою тільки
Із власних тішився в майбутньому чудес.
Нехай пропаде ця страшна ворожа сила
Вороже серце м'якше хай стає,

Нашу різдвяну свічку, щастя вогник
Благаю в сім'ю мою поверни.
Тепер я цінувати його буду
Вірить в пророчі сльози воскові,
Я думаю сповна вже заплатила
За ту довіру, що жила в мені,
Запам'ятайте бережіть родинне сяйво
І завість не впускайте у свій дім,
Сімейний вогник був украдений в ту нічку
А так хотів він залишитися у нім.

11.02.2017

ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Якщо життя ти не цінуєш
То в одну мить прийде кінець,
Це як у воду викидаєш
Руками сплетений вінець.
Вінець в якого вклав ти душу
Любов і в той час почуття,
І нехтувати став водночас
Свій труд і своє майбуття.
Ще й різні є випадки долі
Буває в клітку попадеш,
Де за людину не сприймають
Й де більше правду не знайдеш.
Гноблять тебе ця сирість й скука
Ти думаєш тоді над всім,
Що зробив злого за, що кара?
Чому пустує рідний дім?
І відповідь ти сам знаходиш
Якщо все правильно сприймив,
Бува себе знов виправдаєш
Скільки в біді б ти не прожив.
Хай, що не скажуть всі ми люди

І волі хоче кожен з нас,
Лиш цінувати її треба
Земній людині увесь час.
Якось слова такі почула:
«Ти знаєш як життя змінилось,
Тут в кам'яних і сирих стінах
Здавалося воно скінчилось.
За, що я тут не розумію
Так не хотілося мені,
За вчинки злі, і за жорстокість
Я відбуваю чорні дні.
Забрали волю, нищать долю
Вирок призначують тепер,
Що буде далі невідомо
Було би краще щоб помер.
Пройшло вже більше як пів року
В інші місця перевозили,
І я торкнувсь землі живої
Здавалось, що прибули сили.
Ой як прекрасно в білім світі
Травичка навкруг зеленіє,
Як квіточки цвітуть барвисті
І все навкруг сонцю радіє.
Я світа й сонця тут не бачу
І зрозумів, що таке воля
Моя душа тут почорніла
Так познущалась з мене доля.
Це біле й чорне не зрівнянне
Воно як зрячий і сліпий,
Це не можливо поєднати...»
Не білий...чорний шлях важкий.
Шлях чорний сатана продумав
Штовхає слабкого вперед
Сам насміхається із нього
З життя бере багато жертв.

Якщо ти із життям жартуєш
Тоді задуматись пора,
Чи в злу хвилину цю підступну
Не спокушає сатана.

25.04.2017

ЗЕМНЕ ЖИТТЯ

Коли людину Бог створив
Пустив у світ широкий
Де є поля, густі ліси
І небо синьооке.
А ти людина лиш земна
Розкоші скрізь такі,
Десь ходить поруч сатана
У вушко тихо піє.
«Ой ти людино хазяйнуй
Роби усе, що хочеш,
Душу чужу ти теж руйнуй
Ти сильний ти все зможеш.
Нікому ти не довіряй
Люби себе самого,
Добро у серце не впускай
Впусти мене одного.
А я поможу все тобі
Знайду все нове щастя
І будеш жити ти тоді
З усіх людей найкраще.»
Та ти це знай не розкошуй
Не слухайся дурного,
Бо хоче він в замін забрать
Того хто даний Богом.
Там з неба добре бачать все
Указана дорога,
Та ти, людино, вір у це
Й завжди молись до Бога!

ЗІТЛІЄ СВІЧЕЧКА ОСТАННЯ

Прожила людина, пройшло вже життя
На грудях її уже свічка остання,
Палає і плаче, а ж рветься душа
Ніхто не знав цього зарання.
Від свічки тепло не зігріє це тіло
Холодне воно й не рухоме,
Так жити хотілось людині оцій
Пішла з світу кудись в не відоме.
Забула за біль, страждання, образи
Душа в вир небесний взлетіла,
На тіло своє з висоти поглядала
І в нього вернутись кортіло.
Та жаль вже дороги не має назад
Родитись нам двічі не дано,
Небо сприйняло душу у своїх просторах
Як їй там не землі нам не знано.
Оце воскове тіло і хрест на грудях,
вінками труна вся обвита,
І для цієї людини вже зірвані квіти
Життя слава її вже прожита.
Ну, а свічка палає, палає і плаче
Це останні прощальні хвилини,
Не вернеться душа у це тіло ніколи
Не піднятись йому з домовини.
Пішла в вічнеє царство спокути душа
Та людина лиш гостем тут була,
І земля її тіло в обійми прийняла
За земнеє буття вмить забула.
Задуматись треба з нас кожному часом
Життя це лиш випробування,
І прийде колись кожному з нас та хвилина
Яка скажуть, що була остання.
І прийдеться усім перед Богом постати

За гріхи з нас ніхто не забуде,
Це не осуд людський, а небесний вже суд
Бог судити з нас кожного буде.
Тож прожити всім треба душа як бажає
Нам життя один раз Бог дарує,
Не робить щоб злі вчинки ті непоправимі
Гріх важкий знайте душу руйнує.
Тоді каятись грішна душа наша буде
Бути може вже пізно у той час,
Так живім справедливо добрїї люди
Щоб Господь нашу душеньку спас.

17.05.2017

НА МІСЯЧНІЙ ДОРІЖЦІ

На місячній доріжці, де зорі так близько
Душі дві зустрілись, не знавшись в житті,
Дороги в них різні, хто вже йде до раю,
А хто на життєвім звертає путі.
Одна йде до Бога, покинувши землю,
А інша швиденько спішить в грішний світ,
Не знавши життя і не бачивши землю,
А та прожила на ній декілька літ.
Віталися двоє, обнятись хотіли
Без тіла не мож було дотик відчуть,
Бо рідную душу обоє впізнали.
В цю мить їм хотілось в один бік звернуть.
Розмову люб'язну вели між собою
«Марія я» - каже одна із тих двох,
Іду я до раю, покинула землю
Напевне за мене так вирішив Бог.
А інша питає: «Скажіть щось про людство
Адже іду я в невіданий світ,
Знаю, що мама Марія померла
Родивши мене залишила свій слід.

Марії душа так заплакала гірко
Тоді землю цю грізний дощ поливав,
Промовила ледве: «Це я твоя мати
Ніхто ще без тіла душу не розпізнав.
Лишився там татко, й твій братик маленький
Як їх не хотіла покинути я,
На жаль зла хвороба вибір не робить
Чи може не послуха кара моя
Ті, що в білих халатах мені так сказали
Убий це дитятко воно ще не живе,
Хворобу можливо тоді ізлікуєм
Думала я людство, що не праве.
Пухлина росла з кожним днем швидше тебе
На тебе чекала і мріяла жити,
Та лікарі хоч тебе врятували
А моє життя обірвалось в ту мить.
Іди, поспішай ти, дитинко, на землю
Та знай, що жорстоке буває життя,
Не правда панує, ненависть, образа
А в когось щасливе теж є майбуття.»
Крізь дощ гримів грім і земля задрижала
Новонароджене плаче дитя,
Всі раді йому та жаль, що матуся
Назавжди в цей час пішла із життя.
Роки промайнули, знов їх татко щасливий
Другу матусю у дім їм привів,
Та жаль ображала вона сиротинок
Любов'ю ніхто так і їх не зігрів.
Будні важкі їх татко працює,
А братик все бавить сестричку маленьку
Жорстоко ця мачуха учить їх жити
І проклинає рідненьку їх неньку.
Ці діточки так росли і зростали
Про рідну неньку лиш мрії були,
Щоб у всіх діточок, що є на землі

Рідненькі матусеньки завжди жили.
Ще й братику завжди твердила сестричка:
«Нема ніщо краще ніж в серці добро,
Виростем де б доля нас не кидала
Не забудь ти за мене прошу тільки одно!»
Вийшла заміж сестричка, сама стала матуся
Душу нечає у дітках своїх,
І береже як зіниченьку ока
Щоб не образив ніхто тільки їх.
В час обідній з дітками мати заснула
Сниться доріжка та місячна їй,
І на ній бачить мачуху свою
Та сердито іде у далі без надій.
І перед нею ворота закрились
Ті, що до раю до Бога ведуть,
Ну, а пекельні гостинно відкрились
І чорти кажуть: «На тебе тут ждуть!»
Йти їй туди, а ж ніяк не хотілось
Там де все чорне, страшне, не живе
Довго на райські ворота дивилась
Де красоти щастя є неземне.
На місячній стежці де зорі так близько
Там душ йде багато їх не мож полічить,
Одна йде до раю, а інша на землю,
А інша до пекла чомусь не спішить.

ВОРОТА ДО РАЮ

У літній день лиш сонечко зігріє
Старий чабан отару випаса,
В сопілку виграє, радіють гори
Й йому радіють навіть небеса.
Смачно під музику пасуть ягнята
Чабан сидить там на старім пеньку,
А під ногами вірний друг собака
Давай йому команду хоч яку.
А як проллється дощик тут у горах

Оживить і від спраги всіх стряхне,
Тумани піднімаються угору
Гірська земля з полегшенням вдихне.
Так проходило чабанові літо
Додому навіть не хотілось йти,
Ніхто там не чекав, сім'ї не було,
А тут лишався спогад краси.
Чом щастя у житті так не зазнав він
Сам добродушним чоловіком був,
Прожив усе своє життя самотнім,
А про кохання десь від друзів чув.
Не повернувся восени додому
Чабан помер як на сопілці грав,
Навколо всі ягнята сумували
Ну, а собака з жалю помирав.
Летять їх душі в небесні простори
Чи їх чекають, а чи все там пустота,
Ідуть вони у двох й тут по стежині
Перед собою бачуть ворота.
На них написані слова такі
Букви великі РАЙ, а нижче так:
«ТІЛЬКИ ОДИН З ВАС ЗАЙТИ МОЖЕ
ДВОМ ДУШАМ ЗАБОРОНЕНО...НІЯК!!!»
Душа на душу глянула так важко
І вирішила дальше йти у двох,
Хоч стомлені й блукають їхні душі
Й не знають чи чекає на них Бог.
Та не пройшли, а ж так далеко дуже
І перед ними пролягли знов ворота,
На них ніяких написів немає
Старий мудрець сидить як сирота.
Біля воріт старий дуже стомився,
А душі стомлені також прийшли,
Спитали:
– «Зайти можна чи йти далі?
Що за ворота цей раз віднайшли?»

Старий мудрець сказав:

– «Ворота раю...»

– «Та як? Як ми їх уже пройшли!»

– «На раю напису повірте, що немає.»

І дві душі в ворота ці зайшли.

А в слід мудрець сказав слова такі:

– «В дорозі друга кинути не мож,
як би один із двох зайшов в ворота пекла,
то в рай був би дійшов один також...»

14.05.2017

ТИ АНГЕЛ

Ти ангел, світла душа твоя

І з легкістю ідеш ти по житті,

Людина ти хороша запевняю

Досягнеш всіх висот у майбутті.

Я рад, що довелось тебе зустріти

І впевнений тепер лише в однім,

Що ангели живуть на білім світі

І ізціляють поглядом своїм.

З тобою легко і за все забудеш

Розкажеш те, що так в душі болять,

Словами своїми зціляєш думки мої

І серце заспокоїш у ту ж мить.

З тобою є про, що і помовчати

Те, що ти поряд я називаю благодать,

Чудово коли в мріях мож літати

І так приємно цю присутність відчувать.

Перед тобою я склонюся на коліна

І поцілую рученьки твої,

Я радий, що така живе людина

Й залишишся у пам'яті моїй.

Сльозинки покотились по обличчі

Ціни тобі у цім житті нема,

Світлішої людини я не бачив
Про це не знаєш навіть ти сама.
І відповідь моя така лунала:
« Приємно чути ці слова твої,
Людей чи мало думку таку мають
У мене теж провини є свої.
Не ангел й не можу я літати
Тай не була в раю ніколи я,
Гріхи теж маю на землі проживши
І іноді болить душа моя.»
«Та ні тобі цього не зрозуміти
Твоя яскравість не порівняна з людьми,
Хоч тоже народивсь, живу на світі.
Та чорний ангел вкрив мене крильми.
Від того стала чорна душа моя
Гріхи створив на світі я важкі,
Їх називають, що не поправимі
Хоч каюся за вчинки я такі.
Звертаюся до Бога він не чує
Щиро молюсь до нього в каятті
Як раба Божого мене більш не сприймає
І без підтримки йду я по житті.
Тепер мене ти може зрозуміла
Те, що живеш ти важко не біда,
Тобі Господь в усьому помагає
У кожної ж людини є нужда.
Й прохання в мене є тепер до тебе
За душу мою зараз помолись,
Тебе почує Бог я знаю точно
Ти ангел більш нічим ти не журись.
Я не боюсь сказати слова такої
Ти ангел хоч без крил і не літа,
І випромінює душа твоя світило
Ти є Світлана, так ти є свята»

10.01.2017

ПРАВДА, ЩО ТОРКАЄТЬСЯ ДУШІ

Мати, матінко, матусю, мамцю, мамо, мамко. Слова які зігрівають душу, заспокоюють твоє серце. Це людина яка тебе народила і яка подарувала тобі життя. Вона як ангел допоки живе, доти тебе оберігає, старається допомогти тобі улюбій життєвій ситуації. Підтримати тоді коли надто важко. Єдина людина в якої спитаєш поради і вона без вигоди для себе тобі порадить як вчинила б сама. Ще з дитинства приголубить, пожаліє і радує твою душу.

Є окремі випадки коли матуся з різних причин покидає дитя ще при народженні, такі діти виростають в будинку для сиріт, буває, що їх всиновляють зовсім чужі люди, та люблять замінивши рідних батьків, а є такі, що до повноліття виростають там і не розуміють чому їх покинули. Буває так, що з роками рідна матуся розшукує дитину, щиросердечно кається та розказує причину чим повертає назад своє дитя. Припускаються різні причини в житті, але коли є змога і мати просто так не любить своє дитя і кидає його, їй не має ні виправдання, ні прощення. Буває, що мати поступає як жорстока тварина, убиваючи дитя при народженні, або просто залишає у безлюдному місці, де випадково знаходять мертве тіло. Не кожна тварина залишить своїх діток, а що вже говорити про людину, та що поробиш якщо такі матері живуть посеред нас, дивуючи і травлячи людську душу. І та крихітна дитинка сирота від народження відчуває, що вона нікому не потрібна, із цим комплексом іде в жорстоке людське життя. А буває так, що мати дитину любить сліпою любов'ю, думаючи що вона їй зобов'язана і не може відпустити її від себе. Найбільше стикаються з такими ситуаціями коли дитина виросте і зустріне своє кохання. Є такі матері, що вони якби ревнують сина до дівчини яку він кохає, відчуючи, що всю любов яку син раніше дарив матері, тепер ще більше отримує кохана. Часто матері не можуть з цим змиритися і ненави-

дять синову кохану дівчину. Маючи владу над сином забороняють одружуватись і тоді двоє закоханих розходяться, або ідуть проти маминої волі. В такому випадку мати іноді готова навіть відмовитись від сина, або сприймати невістку і ненавидіти її протягом усього життя, а можливо і з часом порозумітись з нею. Не завжди коли мама не оправдовує вибір дітей це є правильно, не завжди мама може бачити краще ніж відчуває серце і душа доньки чи сина. Іноді буває так, що проживши життя мама готово сама сказати: «це моя помилка, що не підтримувала вас у той час коли було потрібно...» адже вони чудова пара і виправдали свої надії за життя. Кохання – це таке почуття, що навіть рідна мати не має права вмішуватись у їх створений світ закоханих. Щоб потім не почути такі слова: «а якби не ваші втручання, а ви мені не дозволили, а вам вона не подобалася, а я живу для вас, я женився на тій яку ви обрали, а зараз, що ви від мене ще вимагаєте» і так далі. І таких слів є дуже багато. Коли мати не вмішується між дітей тоді вони не мають кого звинувачувати, якщо щось помилися то виправляють самі, в такому випадку виноваті завжди самі. Беруть якийсь урок від життя, адже скільки б не говорив не йди туди бо потрапиш в пастку, ніколи слабка, боязлива людина не піде, а інша піде з цікавості «чому ні?».

І поки за життя не пройде свій шлях так як вона хоче, візьме урок із своїх помилок, не кожна людина заспокоїться. А слабкою людиною слугують все життя, починаючи з рідної мами і закінчуючи чужими жорстокими людьми. У моєму найбільшому вірші в якому я писала історію мами і сина хотіла щоб всі хто буде читати, мене зрозуміли. У дитинстві дитя мати повинна вибавити, виколосати, ласкати, любити ніжною материнською любов'ю. Щоб дитина відчула, що вона є любимою і бажаною, одним словом подарити їй дитинство, в іншому випадку людина залишається не долюбленою, їй завжди не вистачає материнської любові та теплоти яку вона шу-

кає протягом подальшого життя. І все життя залишається ранимою не долюбленою дитиною. Та є такі випадки, що дитина жорстоко ображається на маму, ненавидить її в подальшому, ще й старається фізично образити її, піднімаючи на неї руки, требуючи того чого їй не вистачало колись, та висловлює слова дорікання: «ви не любили мене з маленького, що ви мені дали...за, що я вам повинен дякувати!» і так далі. Не можна за не послух карати свою дитину фізично, адже це твоє маленьке дитятко, яке колись виросте і про все згадає, тоді матері буде соромно та образливо. Адже мати народила дитину не для того щоб робити їй боляче, звинувачувати у своєму не легкому житті і думати, що через дитя більше проблем, а для того щоб дитину чомусь навчити і залишити гідного наслідника замість себе. Матір повинна пам'ятати, що ображаючи дитину вона завдає їй біль не задумуючись над тим, що в цій дитині тече її кров та в ній частинка її душі. Це є велика образа для дитини і хоч вона буде маленька та все ж коли виросте вона все буде пам'ятати. Якщо мати жорстоко відноситься до дитини то малюк і з дитинства сприймає таким весь світ і йому здається, що має бути так бо іншого життя воно не знає.

Якщо уважно читати цей вірш він торкається душі, але це є історія життя. Тут не знаю хто кого з них осудить, в першу чергу я осужую матір. Знаючи, що в дитини було не легке дитинство без батька, не підтримати його в виборі кохання та не дозволити самотійно влаштувати своє життя, перекреслюючи в житті все те, що він старався зробити. Жити з вигоди так як добре їй, а не синові. Та мало того, що син виріс без батька, так і не знаючи хто він, втратив своє кохання, покалічив своє життя, а найгірше те, що по материній вині його діти теж виростають без батька. Я думаю назвати це «не прощений гріх мами...». Слова прокляття які часто говорила своїй дитині згодом почали здійснюватися. Не знаю чи вона усвідомлювала це чи ні

та гіршого прокляття ніж лунає від матері дитині вслід не має. Гріх – ціна таким матерям. Мамою – діти називають всіх своїх матерів, але іноді вони не варті цього чудового слова чути в свою адресу. Дехто не має дітей, лікується, молиться просячи Бога. В декого вони помирають... А дехто нехтує своєю рідною дитиною ще й отримує якесь задоволення, що насолити доньчиній чи синовій половинці. Тій людині яку її дитина кохає понад усе на світі. Яке треба мати жорстоке серце щоб так чинити. А в цій історії з вірша «Наслідки гріха матері» я навіть не могла писати за неї слово мама і часто ви зустрінете слово мати, яким я підкреслювала жорстоке ставлення до свого сина. Я думаю, що ця мати із вірша і інші такі матері вони є хворими, ламають життя дітей. В такому випадку я кажу ще раз краще зрости сиротою. Провина сина Івана в тому, що колись в дитинстві йому не вистачало любові матері, що завадило йому вирости, не фізично, а духовно. Душею він залишився дитиною, не зумів зберегти своє сімейне вогнище, а слухав свою дивакувату маму яка йому ні в чому не допомагала, а тільки зруйнувала його самого і його щастя. Провина Галини в тому що вона терпіла таке ганебне ставлення до себе. Вона вирішиши у прекрасній сім'ї не розуміла їх обидвох, але тут розсудив їх Бог, хто на що заслужив те й отримав.

Кожна з нас людина яка б не була мудра та все одно може помилитися. Матері ніколи не втручайтеся у вибір своїх дітей, коли вам щось не подобається можете сказати своїй дитині це на одинці. Якщо ваші слова не вплинули, і ви бачите, що в дітей справжнє кохання то краще між них не втручатися. Якщо ви матері вважаєте себе мудрим втручаючись у кохання своїх дітей, то тоді завжди чиніть по мудрому щоб Господь не карав вас. Тому, що ми можемо обманути один одного, заховатися від людей, робити шкоду іншим, але Бог бачить все, ніколи не гнівим Господа. Дякуймо за те, що віднімає й зуміймо відпустити, й дякуймо за те, що дарує, й зуміймо прийняти!

ЗА ВСІ ВЧИНКИ ЖДЕ РОЗПЛАТА

Мати, матінко, матусю,
Мамцю, мамо, мамко,
До тебе завжди я горнуса
Бо я твоє дитятко.
Для мене ти моя рідненька
На світі наймиліша,
Для мене ти моя кохана
На світі найдобріша.
Любов дитиноньки до мати
Не можна передати,
Та тільки матері не треба
Любов'ю користати.
Бо є історія одна
Вам хочу розказати,
Як не пускала в світ широкий
Свою дитину мати.
Родилось Боже янголятко
Не бажане дитятко.
Проворне, миле, карооке
Малесеньке хлоп'ятко
Та у цей світ широкий, милий
Воно і не просилось
Ну, що зробити коли жити
Йому таки судилось.
На нього мати все поглядає
Іваном називає
І так все думає за нього
Вона тепер страждає.
Тож молоді роки прекрасні
На цього витрачає,
Коли для себе у цей час
Вона ще жити має.
Сидить і згадує оте

Брудне життя до цього,
Та навіть гадки їй не має
Щоби забуть про нього.
Залишить сонную дитину
І з хати утікає,
Щоби життя не стало нудним
Знов любчика шукає.
Проголює так цілу нічку
Додому си вертає,
А той Іванко спить, чи плаче
Ніхто го не питає.
Мать стомлена лише присіла
Заснула сном міцненьким,
І їй наснилося життя
Як ще була маленька
Як у горах дитиною
Маленькою гуляла.
Як важко було виживати
Бо батька так й не знала.
Ходить до школи не хотілось
Наука була кара,
За, що частенько її мама
То била то лякала.
А їй слухать не хотілось
В цім світі нікого,
Лукавість взяла вершину
Із серденька злого.
Не послушна виростала
Робить все не вміло,
За хлопцями заглядала
Цього лиш їй кортіло.
Зате зганьбили ще дитину
Старі, криві й горбаті
І парубки, і не красиві,
Красиві, і жонаті.

І так її стали Василюв
Уже не називати,
А всі казали на селі,
Повія дурнувата.
Мама рідненькая її
Соромилася цього,
Розказувала, що не можна
Життя бруднити свого.
По цілій ночі говорила
Васюта все мовчала,
А вже на ранок куди бігти
Свої вже плани мала.
Так мати не могла уже
Ісправити дитину.
Та проклинала десь колись
Її в лиху годину.
Та все би мама їй простила
Але цього не може
Бо рідного свого вітчима
Віднять у мами хоче.
Сміялася вона до нього
І зваблювала грішно,
Тоді прийшлося рідній мамі
Дитя прогнати навічно.
Тай прогнала Васюту з хати
Під серцем ще й дитина
Та, що зробити як вона
Живе як та тварина.
Не розуміє і не хоче
Матусю цінувати,
А от вітчима кожен день
До рук все жде прибрати
Так опинилася вона
Під голим синім небом,
Притулочок дала дала

І, що ж тепер їй треба.
Живе собі вона в «трущобі»
І вже двох діток має
Про блудницьке життя погане
Вона не забуває.
Але ніщо їй не учить
Грішить так і надалі,
Брудного тошного життя
Вона не покидає.
Тут крізь цей сон роздався плач
Той плач уже не смішно
Мать просипається дитя,
Чому ж це не утішно.
Не буде в снах із нею жити
Воно вже їсти хоче,
Та так жаліє, що Іван
Голівоньку мороче
Тай думає на другий раз
Самого не залишу,
Я у сусідки Катерини
Його сьогодні лишу.
Вона має свою дитину
І груддю її годує,
Тож мого малого Іванка
Другого причастує.
Але дитя ти не обманеш
Голодне їсть щоб вижить
І, що матусі з цим не має
Цей світ вже ненавидить
За, що йому малому лихо
За, що вже така кара,
Щоб ще з колиски немовля
Мать так не долюбляла.
Та це ще було зовсім добре
Про те, що потім сталось

Хлоп'ятко від самосидіння
Удвоє вже зібгалось.
Зігнулось аж допоки може
У сторону одненьку,
Його ровесники вже ходять
А він сидить скромненько.
Сидить у сторону схилившись
Пальцями обертає,
А оця мать рада, що тихо
Й уваги не звертає.
Тай так сидів би тільки люди
На це си придивили
Та, що ж ти робиш поганюща
З нещасної дитини.
Узяли в садік й масажами
Сталили лікувати,
І потихенько хлопчака
Почали направляти.
Одужав й ледве став на ноги
І це є правда щира
То, що зробити як душа
Його тепер ранима.
Як піде мать із хати знову
На ніч віддасть подрузі,
Йван як без дозволу щось візьме
Дістане по заслугі.
Так ображали чужака
В кожнісінькій родині.
Бо, що найкраще всі дають
Своїй лише дитині.
А він не там де небудь стане
То вичитають злюче,
Іди до матері ти свої
Проклятий ти байстріюче.
А він байстріюк йому обідно

Бо він є теж дитина,
Та що зробить тепер йому
Це ж не його провина.
І так він світ оцей сприймив
Образу на всіх має,
І в садіку малят він бив
Жорстокість проявляє.
За це від няньки у той час
Дістане по заслугі
І думає віддам колись
Мої хороші друзі.
А на життя проблемне це
Мать уваги не звертає,
Тепер для себе лиш живе
Ночами пропадає.
Для неї стало це життя
Просте ну і привичне,
Легко не думать ні над чим
Не змінювати звичне.
А інші добрі матері
Дитині співчують,
І де зустрінуть мать оцю
Добряче її лають.
Та, що докажуть їй вони
Не розуміє цього,
Свою провину не сприймає
Та ще й сміється з того.
Не мов в селі вона одна
Одну її всі хочуть,
Дума собі, що баби ці
Їй голову морочуть.
Життя несе страшний урок
Вона цим не страждає
Одну проблемоньку за іншов
До себе притягає.

Ну, а Іванко все росте
Робить як мамки воля,
Не дай Бог щось уже не так
То буде лиха доля.
Одного разу його в ліс
Мать по гриби послала,
І з радістю дитина ця
Туди і поскакала.
З захопленням гриби збирає
І ніженьки промокли,
Жаль сонечка не було видно
Тому і не просохли.
Бідолашний йде додому
Двері відкриває,
Знявши свої чобіточки
Сліди скрізи залишає.
І як побачила це мати
Ті чобітки узяла,
Навздогін Іванка свого
Ними закидала.
Злюче двері мать відкрила
В потилицю дала,
І цю босую дитину
Із хати прогнала.
Чоботята полетіли
За ним не спіймати,
А оце суши де хочеш
Байстре ти проклятий.
Чоботета бере в руки
Що за день не насний,
Що робити тепер має
Під дощем не щасний.
Тай згадав він про бабусю
До неї подався,
Став під двері постукати,

Тоді побоявся,
Стоїть собі...гірко плаче
Він мала дитина,
А тут бабця це почула
Що плаче хлопчина.
Перевділа, обігріла
Чаєм напоїла,
І на припічок тепленький,
Онучатко сіло.
В бабки сльози гіркі ллються
«Як оце так можна,
Прогнати із хати сина
Від дочки аж тошно.
Що на світ оцей прекрасний
Падлюку вродила
Як би знала, що кутає
Малов би втопила».
Привела онука бабця
«Як ти Василю,
Змогла отак поступити
Із рідненьким сином».
А у відповідь почула
«Між нас не мішайся
Чого ходиш в мою хату
Звідси забирайся».
Бабця вкотре сльози втерла
Голову зігнула,
Більше у дончину хатину
Її не тягнуло.
Якщо прийде онучатко
Його нагодує,
Приголубить, приласкає
Теплоту дарує.
Ну, а мати від цього злиться
Чого туди ходиш,

Годинами пропадаєш
Й нічого не робиш.
Важкі будні не скінчались
Для цієї дитини
Часто мати з жорстокістю
Лупцювала сина.
Вхопить, що є під руками
Б'є куди попало
А як кров на тілі бачить
Її це зупиняло.
Так і шрами полишались
На тілі у нього,
Агресію проявляла
На хлопчика строго.
А у той час ще й хотіла
Слабков показатись
Топитися бігла в річку
Тільки щоб погратись.
Божевільна оця мати
Ще й кричить і плаче,
Що Іванко винуватий
Зате жити не хоче.
Зайде в воду по коліна
Підійме спідницю,
Щоб її не замочити
А ні ще топиться.
А Іванко так благає
Сльози витирає
Каже, що життя без неї
Він не представляє.
Мати радіє, що Іванко
Її так благає,
Ніби з того світу з річки
Вона вилізає.
За собою дуже плачуть

Каже, що би було,
Як би була із злості
В річці потонула.
Помирати у цій річці
Вона й не збиралась
Тільки на почуттях сина
Як на струнах грала.
Душу ранила дитині
Й на це не звертала
Як вампір холоднокровний
Крові попивала.
І байдуже їй все було,
Що кров ця рідненька,
І що це її синочок
А вна його ненька.
І з страхами і з образам
Дитина зростала,
І чомусь у цьому світі
Щастячка не мала.
Роки в школі проходили
Ображали діти,
Та завжди встигав Іванко
Помститись зуміти.
І відчуженим був трішки
Від всіх інших діток,
Бо дитинство слід лишило
Із минулих літок.
Йому важко у суспільстві
Себе знайти було,
Виховання далось в знаки
В безодню тягнуло.
Став жорстоким, заберав він,
В чужих діток гроші.
Вживати якось мусів
В часи не хороші.

Мать про це коли узнала
Його била знову,
Підлітка вже не боліло
Й не вірив їй слову.
Його не мож уже було
Як дитя страхати,
Тепер він почав ночами
Втікати від хати.
Але армія змінила
Юнака на краще,
Юний, спритний, молодий
І не будь ледащий.
Тішилася мать синочком
Вже й підмогу мала,
Але як жити все рівно
Вона його повчала.
Для неї враз прийшла біда
Страшна, страшніша смерті,
Вчувши про вибір юнака
Й слова його відверті,
Як мамі своїй він сказав
Що покохав дівчину,
Звістку прийняла отаку
За якусь провину.
Вже не виб'є бо не може
Хоч знайшла причину,
Не спіши ти я благаю
Тебе рідний сину.
Та кохання те не мож
Було зупинити,
Без дівчини не хотілось
В майбутньому жити.
Але мать його надалі
Цього не сприймала,
І у той час таке сину,

Своєму сказала.
Веди мені хоч циганку
У семи спідницях,
Чи із дітьми бери жінку,
Якусь молодицю,
Чи оту кривеньку Валю,
Шо ніхто не хоче
Ні він мені із Галинов
Голову мороче.
Бери собі кого хочеш
Лиш не цю Галину
Я її так не навиджу
Мудру цю дівчину.
Мамо ви си помилили
Не вам з нею жити,
Бо без Галі я не можу
Прийдеться тужити.
Не звертав увагу хлопець
На слова погані
Зустрічався він із Гальков
Й признався в коханні.
Обіцяв їй, що в житті
Її не покинуть,
Навіть матінка моя
Мене не зупинить.
Але мати оця жорстока
Із цим не змирилась,
Із життя не наче битва
В них перетворилась.
Де зустріне вона Галю
Там з неї сміється,
Каже, що її не любить
І на неї злиться.
Що Галина сина в неї
Рідного украла,

Щоб біда її велика
У житті спіткала.
Як би вмерла ти, Галино,
Я б біди не знала
І синочка біля себе
Все життя б тримала.
Відчепись від мого сина
Безсоромна дівко,
Бо надалі тобі кажу
Пошкодуєш гірко.
Брудом страшним цю дівчину
Вона покриває,
Що зробити щоб померла
Мати ще не знає.
А Галина молоденька
Їй би тільки жити,
Тай Іванка дуже любить
Не хоче лишити.
Та їй це вже надійло
Слова ці й докори,
Тай в один час вона йому
Ось таке говори:
«Іванку мій дорогенький
Хочу так сказати,
Що прийдеться мені тебе
Тепер покидати.
Я не можу більше слухать
Слова твої мами,
Ми повинні все забути,
Що було між нами!»
Засмутився цей Іванко
Сльози накопились:
«Невже через мою маму
До цього дожились...
Життя мені поламала

Вкотре мама моя,
Не була в мене з дитинства
Щаслива доля...
Якщо ти мене ще кинеш
Моє щастя й мрія,
Лиш на тебе у житті
В мене є надія...!»
Пожаліла Галя Йванка
І з ним залишилась,
Шо день Божий то все гірше
Із ними творилось.
А дівчина молода ще
Ще життя не знає,
Цей жорстокий світ заледве
Отакий сприймає.
Тихо плаче щоб не бачив
Ніхто ні сльозини,
І не може знайти в собі
Якоїсь провини.
Шо та мати лиш не робила
Й як не поводитись,
Від образи вже Галина
На ню не дивилась.
Зустрічалися три роки
Та мати не змінилась,
Кожен день на цю Галину
Вона більше злилась.
Тай прийшлося їм весілля
У гнівах зіграти,
Хоч невісточку мати й досі
Не могла сприймати.
Прийшов Іван забирати
Свої речі з хати,
А мати кричить іди звідси
Байstre ти проклятий.

– «Я не беру нічо ваше
Речі тільки свої!»
– «Аби ти не мав синочку
Щасливої долі.
Шоби Бог дав, аби тебе
Від Гальки нагнали,
І би там тобі самі
Речі поскладали.
Шоб притулку ти не мав
У Галини в хаті,
Ідіть з очей моїх геть
Діти ви прокляті!!!»
І не знає знову Йван
Чим так завинився
Від прокльонів отаких
В обличчя змінився.
Тай сказав він мамі своїй:
– «Носіть речі мої...
Дякую, що ви бажали
Нам доброї долі...»
Встидно було Йванку дуже,
Що Галька це чула,
І просив щоб про почуте
Кохана забула.
Не приходив Іван довго
До своєї неньки,
І Галина знайшла спокій
У своїм серденьку.
Важкеє минуле Йванко
Згадував частенько,
Соромно йому ставало
За жорстоку неньку...
Знов почала мама сина
В гості закликати:
– «Та не злися ти на мене

Заходи до хати...
Я на тебе і не злилась
Галю не сприймаю,
Вона в всьому виновата
Смерті їй бажаю!»
– «Не кажіть ви таке, мамо,
Не винна Галина,
А тим більше, що під серцем
У неї дитина.»
– «Ой найшов ти чим журитись
не хай собі носить,
ші не раз від тих дітей
сама поголосить!
А я тобі от, що скажу
Іванку любенький
Татуся знайшла тобі я
Синочку рідненький!»
В пошуках поїхав Йванко
Галині не каже,
Бо не знає як в дорозі
Йому доля ляже.
Так до Києва приїхав
Розшукав родину,
Тай розпитує про татка
Кажуть, що загинув.
А хазяйка таке каже:
«Це не може бути,
Прожили з ним тридцять років
Тож було би чути.
А у горах був він знай ти
В сімдесятім році,
Зрозумів, що це не правда
Голова в мороці.
Тай пішов він на могилу
До чужинця цього,

В котре знов удар у спину
Від життя брудного.
Повернувся до Галини
У серці тривога,
Мать чомусь не каже правду
Й не боїться Бога.
А в пояснення мать каже:
«Помилилась, сину,
Прости мене, а ти зможеш
За таку провину!»
Життя далі продовжалося
З цим Іван змирився,
Він щасливо з Гальков жив
На маму не злився.
Та вже просить в гості в котре
Галину і сина,
Знає точно, що він прийде
Чемная ж дитина.
Тай почала мать ця далі
Галі дорікати,
Як їм жити у житті
І як виживати:
«Маєте ви жити так
Як я вам сказала,
Ти Галино лиш мовчи
Ти йому не пара.
Син цей мій є не простий
З великого роду,
Від великих він людей
Нема переводу.
А ти Галю є ніхто
Дочка тракториста –
Ще й сміється – це від того
Душа твоя чиста.
Рід твій ні в чім не відомий

Тай ти ні до чого,
Я б просила залиш скоріш
Ти синочка мого!»
Пішла Галя з цеї хати
Сльози витирає,
Тай не знає скільки в житті
Це слухати має,
До свекрухи більше в гості
Її не кортіло,
І Іванкові про це
Тепер каже сміло:
«Ти, Іванку, знай і слухай
Отаку новину,
До свекрухи більш не піду
Ані на хвилину...
Й на дорозі я не хочу
Її зустрічати,
Більш не буду їй терпіти
Буду теж кричати.
Я не хочу щоб сміялись
Із нас обох люде
Тож скажи хай вна за мене
Назавжди забуде!!!»
Прийшлося Йвану йти до мами
І її просити,
Щоб могла його Галину
В спокої лишити.
Мать із нього посміялась:
– Ти не заступайся,
Закрий рота своїй жінці
Тай сам тож заткайся.
– Не жалієте, ви мамо,
Дружиноньку мою
Я до вас більше не прийду
Залиште в спокою!

Стали гарно вони жити
Дітей доглядають,
На щасливеє майбутнє
Якісь плани мають.
Завидувать стала мати
У душі шкребоче,
І дивується вже кожен,
Що з дітей цих хоче.
І робота в них зроблена
І охайні діти,
Та не кожна хазяєчка
Так може зуміти.
Зрозуміла, що невістці
Зле слово не шкодить
Пішла вона до ворожки
Пакості наводить.
А та відьма так сказала:
– «З сином помирися,
й через нього до невістки
свої проберися.
Замовляла вона воду
Тим сина поїла,
Щоби жіночка зомерзилась
Й йому надіїла.
Став до мамки із радістю
Синочок ходити,
І горілочку із нею
Все частіше пити.
А Галина ображалась:
– Совісті не маєш
П'яний ранком ти приходиш
Ночами гуляєш.
Мати почала казати:
– Мій син не сумує
А коханку собі має

І в неї ночує.
А Галина так сказала:
– Якщо іншу має
Не хай собі йде до неї
Його не тримає.
Посварилися з Іванком
Бачити не хоче
Каже Йван: «знову ця мама
Голову мороче!»
Тай зустрівши свою маму
У неї питає:
– Чому вона нам із Гальков
В життя носа пхає?
А та мам з таким криком
Йвана проклинала:
– Аби тебе вже ця жінка
Із хати нагнала.
Аби ти пропав від мене
Не видів поволі,
Світа, й сонця над собою
І доброї долі!
Будь ти проклятий, не щасний
Тебе ненавиджу,
Дасть Бог коло труни твої
Колись я посиджу!!!
Проклинала свого сина
Так жорстоко мама,
І не було життя більше
А не щасна драма.
І почувши їх Галина
Усе зрозуміла...
Мать навмисне за коханку
Збрехати хотіла.
Не хотів Іван цей більше
З мамов говорити,

Як чужу він на дорозі
Почав обходити.
Не бачила вона внуків
Ні Галі, ні сина,
І тоді в сім'ї настала
Щаслива година.
Та не довго їхнє щастя
У житті тривало,
До хитрощів мама вдалась
Щастя руйнувало.
Подзвонила вона Йвану
Каже помирає,
І щоб він її пробачив
Прощатися має.
Знову відьму попросила
Настояла зілля,
Напоїла вона Йвана
Й почалось весілля.
Наговорює на жінку
Каже через неї
Життя на землі не має
Жде смерті цієї.
– Тобі сину я це скажу
Може й ти не знаєш
Не твої оті є діти
З роками впізнаєш!
Мені довго не лишилось
Пам'ятай Іванку,
Твоя Галя не свята є
Пригадаєш мамку.
Не прожиге жодна жінка
Що би не грішила,
Твоя жінка чужих дітей
Тобі народила.
Тай із горя цей Іван

Горілки напився,
Цілу ніч він із Галинов
Про зраду сварився.
Жінка плаче і благає
Сталось, що з тобою
Звідки ти прийшов сьогодні
З такою журбою.
А він каже: «Це все байка
Кутаю я діти
Та не знаю чи вони мої
Й де себе подіти!!!»
Образилась так Галина
І собі думає,
Який ти дурний Іване
Прощення не має.
А на ранок він заснув
Проспав цілу днину,
Від образи Галя плаче
Вже яку годину.
Тай питає чоловіка:
– Де ти пропадаєш?
П'яний кажеш все дурниці
Совісті не маєш!!!
– Ти пробач мені, Галинко,
Я не пам'ятаю,
Що найшло мене повір
Сам я і не знаю...
В Галі серце дуже добре
І його простила.
Та Івана знов до мами
Тягне тайна сила.
Втік він далі з своєї хати
Щоб жінка не знала,
Прибігає він до мами
Так як та казала.

Мама ходить жваво в хаті
Їстоньки готує:
– Ой Іване мені легше
Видно смерть жартує.
А може того, що ти
До мене приходиш,
І так балуєш мене
І в усьому годиш.
Ми б ніколи не сварились
Жінка та гадюка,
Вона ще себе покаже
Отота падлюка.
Я просила не женися
На отій скотині
Навіть д мині не прийде
У лихій годині.
Тай діточок не пускає
Бабуся їх любить,
Так помру – сльози пускає –
І не приголубить!
Ти в усьому виноватий
Бери жінку в руки
Потряси її раз пару
Шоб не знала скуки.
Нагадай, що чоловік ти
А не тряпка в хатна,
Бо ця мудра твоя жінка
На усяке здатна.
А ти синку вибачей
Єк не так шось кажу,
Я уже життя прожила
Погане не раджу.
Задумався над словами
Ходить зажурений
З коса дивиться на жінку

Наче підмінений.
Готує жінка вечерю
До нього жартує:
– В твоїй голові дурниці
Й це мене дратує!
Встав...із хати кудись вийшов
Не сказав нікому,
Ніхто його не образив
А причина в чому?
Повернувся на підпитку
Як якась звірюка
Каже жінці: « Ненавиджу
Ти якась падлюка!!!»
І жорстоко побив Галю
Як мати просила,
Та спасла її напевне
Лиш Божая сила.
Дні проходять та здоров'я
Галину підводить,
Не встає вона із ліжка
Й нікуди не ходить.
В діточок у очах сльози,
Що сталося не знають
– Посміхніться нам матусю
Як колись, - благають.
Посміхнулась...в очах сльози
Защемило душу,
– Заради дітей живою
Залишитись мушу...!
Як побачив це Іван,
Що Галина зблідла,
Тай подумав чого мама
Його така підла.
– Ледь не вбив свою я жінку
Розуму не маю,

На поради дурні збоку
Увагу звертаю.
Тай звернувся він до жінки
На коліна впавши:
– Ти прости мене рідненька
Оцей раз на завше.
Більш ніколи я не буду
Горілочки пити,
Лиш би ти моя кохана
Залишилась жити.
І промовила Галина
Слова отакії:
– Душа моя помирає
і мої надії.
Як залишуся то тіло
Моє буде жити,
Зруйнував ти своє щастя
Як тепер любити.
У лікарню Галю взяли
Усе пережила,
Завжди собі повторяла
Спасла Божа сила.
А як мама це почула
Сина вихваляла:
– Чоловік ти настоящий!
Йому промовляла.
А Іван цей каже мамі:
– Не кажіть такого,
Як би вбив я свою жінку
З випадку лихого?
– Ой подумаєш що б стало
На скотину менше,
Тай у житті мені жити
Стало б тільки легше.
Не така вона свята

Вигляд ангелочка
Якась відьма не проста
Отота жіночка!!!
І вже спокій є у хаті
Іван геть змінився,
Та це пару днів тривало
Якби сон наснився.
І не знаєш чим та жінка
Йому не вгодила,
Ніби й любить й не навидить
Що за темна сила.
І почав Іванко знову
Добряче вживати
І поради мами свої
До уваги брати.
А на цей раз мати серйозну
Придумала казку,
Тай при тому співчуває
Й висловлює ласку.
І не знає як почати
Отаке брехати
Та прийдеться каже Іванку:
«Заходи до хати!
В мене добра є настояка
Будемо вживати,
Та добре щоб твоїй жінці
Про оце не знати.
Бо прийдеться мені сину
Хто як не я мати
Про коханця твої жінки
Тобі розказати.
Той коханий то є хлопець
Та ще й гоноровий,
Грошей має він багато
Самий чорнобровий.

Видиш жіночка у тебе
Файна таки дуже,
Парубки си задивляють
Їм не є байдуже.
Ти їй не кажи нічого
Лиши її прошу
Доста у житті тобі
Тягти оцю ношу.
Тай поїхали за мною
Познайомлю з татом
Отоді ми їй покажем
Звідки тебе взято.»
Засумував Іван дуже
І кудись поїхав,
Не за довгий час додому
Він знову приїхав.
Відказався той чоловік,
Не він його тато,
Його маму добру знає,
Що людьми проклято.
Тай у друге місце мама
Поїхала з сином,
Той чоловік був при смерті
Хоч будь яким чином
І любого він за сина
Сьогодні сприймає
Відчуває, що кінець вже
От-от помирає.
Тай прийшлося їм додому
Свого повернутись
Тай до жіночки Іванко
Надумав вернутись.
Жінка каже я не знаю
Що з тобою стало,
Чи я щось не так зробила

А чи роблю мало.
Став Іван цей на очах
Йкийсь дивакуватий
Похудав так і постарів
Ходить дурнуватий.
Навіть плаче по ночах
А жінка не знає,
Що так душу його їсть
Признатись благає.
Розказує Іван усю
Ту розмову мами,
Я не знаю, що вже буде
Надалі із нами.
Жінка плаче і клянеться
Не правда усе це,
Не витримує Іванка
Уже більше серце.
І пішла Галина з Йваном
У мами питати,
Звідки вона могла брехню
Такую узяти.
Посміялась мати із них
Тай таке сказала:
– Я це виділа сама
А ти, що не знала?
І невістці бреше в очі
Бреше і сміється,
Аж тоді уже востаннє
Галя на ню злиться.
І свекрусі слова каже:
«Як я виновата,
То не хай помру до завтра
Це моя розплата»
«Такого – кажу – не було
Не виділи очі,

То Бог дай ти сліпа вмерла
Як у темній ночі!!!»
Тут свекруха затряслася
І кричить не спинно:
«Подивись Іван мій чахне
Ти винна скотино!!!»
Геть пішла вона від них
Попід ніс шептала,
І не правду про невістку
Всім людям казала.
А Іван із'їхав з глузду
Став горілку пити,
Намагався ще пару раз
Жіночку , убити.
Чоловіків ненавидів
Здавалося йому,
Любаси , що тільки ходять
У світі оцьому.
Як узнали що він хворий
З роботи звільнили,
І тоді життя Галини
Навіки змінили.
Жінка в лікарню повезла
Треба щоб лічився,
Взяв таблетки і без Галі
Отам не лишився.
В результаті лікар каже
Яка в нього мама,
Таку жінку й він рахує
Це дитяча травма.
І не сприйме він жіночку
Вірну біля себе,
Лікувати його треба
Бо погубить тебе.
Й до ворожки із ним Галя

Поїхала разом
Бо забрав він жінку з хати
Під своїм приказом.
Отам мені най говорять,
Що любаса маєш,
І того на чоловіка
Уваги не звертаєш.
Приїхали до ворожки,
А та таке каже:
«тобі нічо не бракує...
Жінка скоро зляже...
Ти якась є параноя
Жінці набридаєш,
Від порад отих матусі
Отак потерпаєш.
Ще й калдує твоя мама
Щоб ви розійшлися,
І щоб жінці на похорон
Сусіди зійшлися.
Перше хоче щоб жіночка
Мудрою не була,
Робить так щоб божевільна
Вона си проснула.
І ходила проти вітру
Каміння збирала,
Мама збоку би раділа
Та си посміхала.
Прийшов ти із питанням
Шо любаси має,
Вона скоро через вас двох
Світ цей покидає.
Поробила твоя мама
На смерть їй це видко,
І каратися не буде
Вона помре швидко.»

І почувши це Галина
Вибігла із хати,
І кричить вона на Йвана:
«Не буду вмирати!
Нічо в Господа Святого
Я не завинила,
З ним залишусь я живою
В нього справжня сила.
І до Бога Галиночка
Молилась й просила,
Щоб діточок не залишить
Йкийсь час щоб прожила.
Бо в жорстокім світі не мож
Діточок лишити,
З ким вони як не із мамков
Будуть добре жити.
Дітей Галька так любила
Й їх не ображала,
Душу дітям би подала
І сумління мала.
Як би Йванові малому
Любов мати віддала,
То вжитті би з ним не була
Така ек є кара.
Це про тата вона різні
Казочки складала,
Та хто справжній його тато
Вона і не знала.
У той час всіяке було
Літа молодії,
Мать не думала нізащо
Про гріхи земнії.
За місяць по десять різних
Чоловік приходить,
І вже кожному Васютка

Як рабиня годить.
Таксу брала двадцять п'єтку
І ревцями спала,
Де знайти Івану татка
Вона і не знала.
Галя завжди так казала:
«Ти цим не журися,
Маєш тепер своїх діток
За добро борися.
Нащо тобі отой тато,
Що тебе не знає,
Та як скажеш, що за мама
Тебе не признає!»
Знову Іванка тягло д мамі
Нові були бріхні
Уже Галі надоїли
Ці знуцання їхні.
Чоловіком якщо можеш
То нормальним будь ти,
А як ні то ви про мене
Навіки забудьте.
І побачив чоловік
Галя не жартує,
І від хати він утік
Й по тепер сумує.
І не може повернутись
До рідного дому,
Не тому, що він не хоче
Справа вже не в тому.
Наробив там різні вчинки,
Що не поправимі,
Ну, а мама залишилась
Мстити тут Галині.
Докоряла вона Галі
Кляла, проклинала,

Не раз пакості робила
Ще й отак казала:
«Щоби ти добра не мала
Щоби ти пропала,
Щоб повішалась сама ти
І рук я не марала!»
Галя на то відповіла:
«Петля вже чекає,
Лиш не знати хто з нас перший
Голову запхає».
Звідти дзвонить чоловік
«На мене не злися,
Пройде ще декілька літ
І щастя примчиться!»
Зразу важко Галі було
Плакала ночами,
Боронь Боже щоб трапилось
Щось схоже із вами.
Так лишила мама сина
У житті цім щастя,
Якби вона не вмішалась
Не було б ненастя.
І дитинство в сина вкрала
І жінку, і тата
І доточок він не бачить
Ось така розплата.
За любов ту, що матуся
Не дала дитинці,
Виростав він як приблуда
Один на одинці.
В житті себе не зміг знайти
З мамою такою,
Краще був би вже малим
Лишивсь сиротою.
Я не знаю як так можна

Хвора, а чи з горя
А чи справді їй байдужа
Синочкова доля.
Не допомгла в житті нічим
Та щоб не мішала,
І невістчиного роду
Краще б не питала.
Бо за життя все людина
Зуміє зробити,
Тільки щоб не заважали
Нормально прожити.
А Галина із роками
Усе зрозуміла,
Й поступово чоловіка
Забути зуміла.
Не життя у Галі було
Якесь покарання,
Тай забула за ці біди
За своє страждання.
Подарував їй Бог щастя
Те, що заслужила,
І здається вона добре
В цім світі зажила.
За терпіння й розуміння
Й роки марнування,
Нагороду їй дав Бог
За її страждання .
Заздрість стала цю матусю
За серце ловити,
Що зробити як минуле
Не мож вже змінити.
І тепер щоб Йван був з Гальов
Усе б мати віддала
Та, що зробиш як вже Галі
Іван не є пара.

Задумайтесь перед тим як
На почуттях грати,
Це не є вам іструментом
Бог мусить карати.

15.07.2017

ШЛЯХ БЛУДНИЦЬ

Сумувала сильно мати
Життя не змінила,
Хоч вже третє безбатченка
Дитя народила.
Та на цей раз була рада
Бо дівчинку мала
І з любові дитя своє
Муркою назвала.
Виростала її Мурка
Мама так раділа
Навіть в житті щось змінити
У той час хотіла.
Знайшла собі чоловіка
Набагато старше,
Щастя їм двом посміхнулось
Життя стало краще.
Та не знала оця мати,
Що біду зробила
І чужого чоловіка
У свій дім приймила.
День за днем Мурка зростала
Молода красива,
Ну, а мама все старіла
Голівонька сива.
Тай посміла її дочка
Соблазнять вітчима,
Він для неї як дідусь був

Дивлячись очима.
Та в коханні страшна сила
Віку не питає,
Їх роман дедалі швидше
Оберт набирає.
Ховалися вони довго
Щоб про це не знали
Бо Мурочка молоденька
Їй ще треба пари.
Розгулює та з хлопцями
Як діда не має,
Тай радіє, що про неї
Ніхто ще не знає.
Мама каже, що Мурочка
Дівчинонька трібна,
Шо в селі нема такої
На все вона здібна.
Тай віддати її хоче
Лиш за депутата,
Щоби в кріслі він сидів
Й велика зарплата.
Бо привикла до розкошів
Із дідом дівчина
Не потрібен в їхню сім'ю
Бідненький хлопчина.
Поки мама вірить в казку
Й цим хлопців дратує,
Та не один уже з Мурков
Ніченьку ночує.
Каже кожному, що любить
Лиш його одного,
Посміхається й тікає
До дідуса свого.
Бо дідусь цей є багатий
Золота він має,

І як куклу в різні речі
Мурку одягає.
Ще купив він їй машину
Волгу у придачу,
А їй цього чомусь мало
Просить в нього дачу.
Вдочерив він собі Мурку
Тай си посміхає
Це ніби то узяв заміж
Мамка це ж не знає.
Та чомусь уваги мамі
Він не приділяє,
А де бачить свою Мурку
Там си посміхає.
Оживає тоді дідо
Літ таке на сорок
Мамі в серце ніби тиче
П декілька голок.
Зайшла в хату випадково
Та таке там баче,
Що дідусь із Мурков в ліжку
Вірити не хоче.
З криком з хати вибігає,
Що ж я наробила
Я падлюку цю не щасну
З дитини кормила.
Шлях би її наглий трафив
Здохла би маленька
І тоді у цім я світі
Була б щасливенька.
Та вибору вже не мала
Цілу ніч ридала,
І не знала як і з ними
Жити далі мала.
Дідо каже ти дурепа

Раз ти це вже знаєш,
Я тебе попереджаю
Жить нам не мішаєш.
Бо газда у хаті я є
Пора про це знати
Твою Мурку сильно люблю
Не буду ображати.
Та ші й прошу тебе дуже
Шоб не знали люди,
Бо тобі тай твоїй Мурці
Сильний сором буде.
А мені то є все рівно
Лиш би не тужити,
Я як умру твоїй Мурці
Заміж виходити.
Ненавидить мати дочку
Суперниця рідна,
В селі мусить вихваляти
Мурка моя гідна.
Парубки повідвертались
Заміж не просили,
Мурка з дідом в мами в хаті
І надалі жили.
Тут настало справжнє пекло
Страшная розплата,
Мама стала карать дочку
Ще погірше ката.
Як психічно хвора стала
Била свою дочку,
Раз зібралася душити
Її у куточку.
Затягла пасок за шию:
«Помри ти скотино
Відрікаюся від тебе
Помирай дитино.

Може в світі мені легше
Тоді стане жити,
Я забуду, що ти була
Й не буду тужити!!!»
Коли Мурчине дихання
Майже зупинилось
Маму свою відштовхнула
Й наче народилась.
З хати цеї утікала
Як могла далеко,
Шоби діда дочекатись
Йй було не легко.
Не один раз таке було
І відра літали,
І тарілки, і каструлі
Люди це ж не знали.
А як хтось таке побачить
Думають здуріла,
Як же бити свою дочку
Так мати посміла.
Ніщо Мурку не спиняло
Йй мати божевільна
Мурка мамку не жаліла
Йй проблема спільна.
Так би й довго продовжалось
Та мати не може
Застеляти доньці з дідом
Чистенькеє ложе.
Виманила в діда гроші
Земельку купила,
І квартиру, що в позиці
Ще не оплатила.
Завершила усі справи
Тай собі думає,
Як із хати цього діда

Вона збутись має.
Та все думала не спала
Цілими ночами,
Щасливі дідо й Мурка
В неї за плечами.
Тоді вже вона зважилась
Отруту придбала,
Чоловіку у чайочок
Ще у ранці дала.
Скоро діяти почала
Отота отрута
Доля дідова враз стала
Навіки забута.
Як дізналась про це Мурка,
Що діда не стало
То її життя у той час
Вже ціни не мало.
Привезли її до діда
Тіло ще тепленьке
Руки його цілувала
А він весь синенький.
Не могла спасти його
Ніякая сила,
Навіть Мурчина любов,
Що у серці жила.
На них мати дивилась,
А серце раділо
Вже нарешті я це бачу
Його мертве тіло.
Дочку тоді обняла
Не сумуй дурненька
Жорстоким стає життя
Як образить неньку,
А тобі життя сьогодні
Вже в котре дарую

Хоч своє життя з тобою
Завжди я марную.
А проблему цю вирішуть
Дідусеві гроші,
А ти завжди мене слухай
Й поради хороші
Поховали вони діда
Й за нього забули,
Час прийшов і щасливенькі
Обидві вни були.
І надалі користали
З людей як уміли,
Тай один раз на порозі
З донькою присіли.
Мурка світиться від щастя
Розводить руками,
Подивіться ми багаті
Стали із дідами.
Туди наше, туди наше
І туди теж наше,
Подивіться мамко моя
І оце все наше.
Так раділи і сміялись
Було чути в хаті,
А сусіди так казали
Йкісь дивакуваті.
І чекали все на свого
Принца-депутата,
Та на біду хто дивився
Мурка дурнувата.
Той узяти може в жони
Хто правди не знає
Й піде з блудницею жити
Вибору не має.

13.07.2017р

ЗМІСТ

ТАЛАНТ ЦЕ ДАР ВІД БОГА.....	3
МОЇ БАТЬКИ.....	6
В ІМ'Я БАТЬКІВ.....	7
ПОДЯКА БАТЬКАМ	9
ДОДОМУ Я ПОВЕРНУСЯ ЗАВЖДИ	10
МОЯ БАБУСЯ.....	11
СПОГАДИ МОЄЇ БАБУСИ ОЛЕНИ, ПРО ВЕЛИКУ ВІТЧИЗНЯНУ ВІЙНУ	11
БАБЧИНА КАЛИНА	15
СПОГАДИ ПРО БАБУСЮ	16
МОЯ БАБУСЯ.....	18
ГУЦУЛЬЩИНА.....	19
ГУЦУЛОЧКА – МАТИ.....	22
ГУЦУЛЬСЬКИЙ КРАЙ	23
ГУЦУЛОЧКА.....	24
Я ГУЦУЛ.....	24
СЛАВНИЙ ПАРУБОК	25
ГАЗДА В ПОДАРУНОК.....	30
ГОРІЛОЧКА НЕЙМОВІРНЕ ТВОРИТЬ З ЧОЛОВІКОМ	34
НАШО КУМУ АРМАТУРА	37
ОЙ Я БУЛА ДІВКОВ, ДІВКОВ ТАЙ СТАЛА ГАЗДИНЕВ	39
СУСІД У ШПИТАЛІ	45
ПАРУБОЧА ДОЛЯ.....	49
ЧАРІВНА ФЛОЄРА	51
ГУЦУЛ НА ЗАБАВІ	52
ТИ НЕ ЗЛАМАЙСЯ ЗА ЖИТТЯ	54
ПЛОДИ КОХАННЯ.....	57
ЧЕРЕМОШ	61
НАШ ЛЮБИМИЙ БУРКУТ.....	63
КАРПАТСЬКИЙ РАЙ	64
УКРАЇНА.....	66
ЖИТТЯ В УКРАЇНІ.....	68
ВІЙНА... ЩО РОБИШ ТИ З ЛЮДЬМИ.....	71
ЛИСТ ЗІ СХОДУ	73
ЄДИНА УКРАЇНА	75
ЯК ЗМІНИЛА ВІЙНА	

ДРУГА МОГО ДИТИНСТВА.....	77
Я МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ УКРАЇНО.....	80
ВАЖКО ЖИТИ В УКРАЇНІ	82
ВДОВИ АТО	85
ТИ ЗНАЄШ ТАТКУ.....	87
ВІРНИЙ ДРУГ.....	89
ТУМАНИ ЛЯГЛИ НАД ВКРАЇНОВ.....	92
УКРАЇНО ЩО З ТОБОЮ?.....	93
ГЕРОЙ ПОСМЕРТНО, Й ЗА ЖИТТЯ.....	95
ТИ ПРИКОРДОННИК ПАТРІОТ!.....	99
В МОЇМ СЕРЦІ ЖИВЕШ ТИ ТАРАСЕ	101
ЗАВЖДИ ПОЧНИ ІЗ СЕБЕ.....	103
ВСЕ ПОЧИНАЙ ІЗ СЕБЕ.....	105
ДУША МОЯ.....	106
ЩО ТИ ПОСІЯВ ТЕ Й ПОЖНЕШ	107
ЧИ ВІРИШ ШО ГОВОРИШ ТИ	109
ЧАС ЛІКУЄ	110
ЧИ СЯЄ ЗІРОНЬКА ТВОЯ.....	112
ТИ НЕ ЗЛАМАЙСЯ ЗА ЖИТТЯ	114
А Я ПОДУМАЮ.....	116
АНГЕЛАМ СПАСИБІ.....	118
БУДЬ СИЛЬНИМ.....	120
СПІВ ПТАШИНИ	121
В ОЧАХ СВОБОДА	122
НАСТІЛЬКИ ГОРДА.....	122
НАЙБЛИЖЧА ЛЮДИНА	123
ВСЕ ЖИТТЯ БОРОТЬБА	124
ДУШЕТВОРІННЯ.....	125
СМІЛИВІ, ВІЛЬНІ Й БОЖЕВІЛЬНІ.....	126
ДОЛЯ.....	127
ЦАРСТВО ЩАСЛИВОЇ ДУШІ.....	128
СЕРДЕЧНА РОЗМОВА	131
СТАРЕНЬКИЙ ЖЕБРАК.....	134
ТИШИНА І ЗВУК ПРИРОДИ.....	136
ІНКОЛИ ЛЮБ'ЯЧИ ГУБИМО КОГОСЬ.....	137
ЩАСЛИВИЙ СОН.....	139
СПІВАЙ МОЯ, ПТАШКО!	142
ЧОРНИЙ ВОРОН.....	144
КОХАННЯ.....	146

НЕЗВЕРШЕНЕ КОХАННЯ.....	151
ЩИРЕ ПРИЗНАННЯ.....	153
НЕДОВІРА КОХАННЯ РУЙНУЄ.....	155
ГІРКЕ РОЗЧАРУВАННЯ.....	156
ЗУМІЙ КОХАННЯ ВІДПУСТИТИ.....	161
ВМІЙ КОХАТИ.....	163
РОМАН МОГО ЖИТТЯ.....	164
САМОТНІСТЬ-ДРУЖЕЛЮБНІСТЬ.....	165
ТАЄМНИЦЯ КОХАННЯ, ЩО ДІЛИТЬСЯ НА ТРЬОХ.....	167
ПОМИЛКА.....	169
НАПЕВНЕ ДОБРЕ... ..	170
СТИЛЬ ЖІНКИ.....	171
Я ОБРАЛА САМОТНІСТЬ.....	173
ЖАГА ПОМСТИ.....	174
ПОРАДА ДРУГА.....	178
ВІРШ В МИНУЛЕ.....	179
НІКОЛИ НЕ ОБРАЗЬТЬ, НЕ ВИННУЮ ЛЮДИНУ... ..	181
ХУДОЖНИК МРІЯВ ПРО КАРТИНУ.....	182
РІЗДВЯНА СВІЧКА.....	184
ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ.....	186
ЗЕМНЕ ЖИТТЯ.....	188
ЗІТЛІЄ СВІЧЕЧКА ОСТАННЯ.....	189
НА МІСЯЧНІЙ ДОРІЖЦІ.....	190
ВОРОТА ДО РАЮ.....	192
ТИ АНГЕЛ.....	194
ПРАВДА, ЩО ТОРКАЄТЬСЯ ДУШІ.....	196
ЗА ВСІ ВЧИНКИ ЖДЕ РОЗПЛАТА.....	200
ШЛЯХ БЛУДНИЦЬ.....	234

БУКАТЧУК Світлана Богданівна

ХАЙ ВІЧНО ГОРИТЬ ВОГОНЬ ПРАВДИ

“Писаний Камінь”

Косів

2017

Комп'ютерна верстка
Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел-факс: 2-24-91

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 20.03.17. Формат 60х84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 13,73. Обл.-вид. арк. 5,43.

Тираж 500 прим. Замовне 476.